

தோழர் கிஷ்ணஜி

நெருப்பாற்றில் நீந்திய புரட்சியாளர்

கிஷ்ணஜியின் வாழ்க்கை வரலாறு

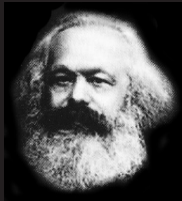
கிஷ்ணஜியின் உரை

உண்மை அறியும் குழு.

சனநாயக அமைப்புகளின் அறிவிக்கைகள்

அவரின் புன்சிரிப்பு கவிதை

(இச் செய்திகள் அனைத்தும் இணையதளத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்டவை)

மனிதன் பதிப்பகம்

இது ஒரு முற்போக்கு வெளியீட்டகம்

வரசூர், அண்ணாமலை நகர், சிதம்பரம்- 608 002

**தோழர் கிஷ்ணஜி
நெருப்பாற்றில் நீந்திய புரட்சியாளன்**

வெளியீடு எண்.19

மனிதன் பதிப்பகம்

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 2011

விலை ரூ.35/-

தொடர்புக்கு :

அறிவொளி,

மனிதன் பதிப்பகம்

1/93 பெரியார் தெரு, வரகூர்,

அண்ணாமலை நகர், சிதம்பரம் - 608 002.

பேச : 97907 69795

அச்சாக்கம்:

சபரி கிராபிக்ஸ்

இராயப்பேட்டை, சென்னை-14

முன்னுரை

வங்கத்தின் இடிமுழக்கமான லால்கர் மக்கள் இயக்கத்தைப் பற்றிய இ.க.க(மாவோயிஸ்ட்) கட்சியின் மையக்குழுவின் உறுப்பினரும் அரசியல் தலைமைக் குழு உறுப்பினருமான மல்லோசலு கோடண்டவராவ் என்ற பெயரைக் கொண்டவரும் மக்களால் - கிஷன்ஜி என்று அன்புடன் அழைக்கப் பட்டவரும், ஊடகங்களால் அறியப்பட்டவருமான அவரது வாய்மொழி உரையாடலை நூல் வடிவில் வெளியிடுவதற்கான முயற்சிகளை மனிதன் பதிப்பகம் மேற்கொண்டிருந்தது. இதனைப் போன்றே கடந்த காலத்தில் இ.க.க. (மாவோயிஸ்ட்) கட்சியின் அதிகாரபூர்வமான பேச்சாளரும் - உயர்நிலைத் தலைவருமான தோழர் ஆசாத் அவர்களின் நேர்காணலையும் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் வெளியிட்டிருந்தோம்.

அந்தோ! இந்நிலையில்தான் அந்தத் துயரச் செய்தி இடிபோல் நம்மைத்தாக்கி அதிர்ச்சியில் உறையச் செய்தது.

இந்தியப்பாசிச அரசின் மத்திய உளவுத் துறை, சி.பி.ஐ. அமைப்பு, மேற்கு வங்க மாநிலத்தின் உளவுத் துறை அமைப்பு ஆகியவை சதித்திட்டம் தீட்டி அந்த மகத்தான போராளியைக் கைது செய்து சித்திரவதை செய்து படுகொலை செய்து ரத்தவெள்ளத்தில் மூழ்கடித்த செய்திதான் அது!

இந்தச் செய்தி 2010 ஆம் ஆண்டு ஜூலை முதலாம் நாளன்று சதித்திட்டம் தீட்டி மோதுதல் என்ற பெயரால் ஒரு போலி நாடகத்தை நடத்தி சி.பி.ஐ. (மாவோயிஸ்ட்) கட்சியின் அதிகாரபூர்வமான பேச்சாளர் செருகுரி ராஜ்குமார் என்ற ஆசாத்தைக் கொலைவெறி கொண்டு கொன்றதை நினைவு படுத்துவதாக உள்ளது.

இந்திய ஆளும் வர்க்க கொலைகாரர்கள், இந்தியப் புரட்சிக்கு கருத்தியல் ரீதியில் வழிகாட்டும், தலைவர்களையும், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தலைமையையும் அழித்தொழிப்பதற்காக, நடைமுறைப் படுத்திவரும் சதித்திட்டமே இப்படுகொலைகள்!

1954ல் ஆந்திரமாநிலம் பெத்தபெல்ல நகரில் பிறந்த இந்த சிகப்புச் சூரியனின் வாழ்க்கை வரலாறு மாவோயிஸ்ட் இயக்கத்தின் புரட்சிகர வரலாற்றுடன் பிரிக்கமுடியாதபடி பின்னிப் பிணைந்ததாகும் தனது 57வது வயதிலும் கூட ஒரு இளைஞனைப் போல கடுமையான கெரில்லா வாழ்க்கையை மேற் கொண்ட அவரது வாழ்வு, அணிகளையும் - மக்களையும் உத்வேகம் ஊட்டக்கூடியது என்பதில் ஐயமில்லை. அவர் சிந்திய உதிரத் துளிகளிலிருந்து ஆயிரமாயிரம் அர்பணிப்பும், மாவீரமும் கொண்ட புரட்சிகரப் போராளிகள் உதித்தெழுவார்கள் என்பதில் அய்யமில்லை. நெருப்பாற்றில் நீந்திய அந்த மகத்தான புரட்சியாளனின் சுருக்கமான வாழ்க்கை வரலாற்றை இந்தூலில் கொதிக்கும் உள்ளத்தோடு வெளியிட்டுள்ளோம்.

இதோடு கூட அவர் மிருகத்தனமாகக் கொல்லப்பட்ட மேற்கு மதினாப்பூரில் பரிசோலே. கோசைப்பந்த ஆகிய கிராமங்களுக்குச் சென்று நேரடியாக மக்களுடன் உரையாடியும், ஜம்போனி காவல் நிலைய ஆய்வாளர் - உதவி ஆய்வாளர் ஆகியோரிடம் உரையாடியும் உண்மைகளைக் கண்டறிந்து அவற்றை அறிக்கையாக வெளியிட்டுள்ள சனநாயக உரிமைக்கான அமைப்புகளை உறுப்பாகக் கொண்ட ஒருங்கிணைப்புக் குழுவினது அறிக்கையை இந்நூலில் இணைத்துள்ளோம்.

ஒருபுறத்தில் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை என்று நாடகமாடிக் கொண்டே மறுபுறத்தில் சதிசெய்து எவ்வாறு கொடூரமாகக் கொன்றுள்ளார்கள் என்பதை இவ்வறிக்கை அம்பலப்படுத்துகிறது. ஒருநாள் முன்னரே அவரைக் கைது செய்து அங்குலம் அங்குலமாகச் சித்திரவதை செய்து அவரது உடலைச் சிதைத்து - உயிரை மாய்த்துள்ளனர் என்பதையும் காக்கிச் சட்டையினர் கதை அளந்ததைப் போல, அவர் மோதுதலில் கொல்லப்படவில்லை என்பதையும் இவ்வறிக்கை அம்பலப்படுத்துகிறது. அவர்கள் இந்த அறிக்கையின் மூலம் இந்தப் படுகொலையைக் கண்டிக்குமாறு அனைத்து நாட்டுப் பற்றாளர்களுக்கும் - சனநாயகச் சக்திகளுக்கும் அறை கூவல் விடுத்துள்ளனர்.

5 | மனிதன் பதிப்பகம்

அது போன்றே மனிதன் பதிப்பகமும் இந்தக் கொடிய கொலையைக் கண்டிக்கும்படி சனநாயக உணர்வு கொண்ட அனைவரையும் அறைகூவி அழைக்கிறது!

இவற்றோடுகூட “இரண்டாவது நக்சல்பாரி!” என்ற பெருமையைப் பெற்று இந்திய ஆளும் வர்க்கங்களைக் கதிகங்க வைத்த லால்கர் இயக்கத்தைப் பற்றிப் பதிவு செய்யப்பட்ட கிஷன்ஜியின் இறுதி உரையாடலை எழுத்து வடிவில் வெளியிடுவதில் நாம் பெருமையடைகிறோம் சிறப்பார்ந்த ஆவணங்களில் ஒன்றாக இது திகழும் என்பதில் ஐயமேதுமில்லை.

இவ்வுரையாடலில் ஜிந்தால் குழுமத்திற்கு 5000 ஏக்கர் நிலத்தைத் தாரை வார்ப்பதற்கு எதிராக எழுந்த இயக்கம்- காவல் துறையினரின் அட்டூழியங்களுக்கு எதிரான இயக்கமாகவும், சி.பி.எம் குண்டர் படையான ஹர்மத் வாகினிக்கு எதிரான இயக்கமாகவும் பற்றிப் படர்ந்த விவரங்களையும், மக்கள் குடிப்படை பெருந்திரளாகக்கட்டி அமைக்கப்பட்டு கூலிப்படைகளை கதிகலங்க வைத்த இயக்கமே லால்கர் இயக்கம் என்பதையும் தோழர் கிஷன்ஜி பாங்குடன் விளக்கியுள்ளார்.

காடுகளில்தான் மாவோயிஸ்டுகள் கெரில்லாயுத்தத்தை நடத்துவார்கள். சமவெளிப் பகுதிகளில் அவர்களால் எதையும் செய்ய முடியாது என்று பேசிய வாய்ச்சவடால் புரட்சியாளர்களின் வாயடைக்கும் வகையிலும் -விமர்சிப்போரின் வாதத்தை பொய்யாக்கும் வகையிலும், விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சிலராகச் சென்று, கோடிக்கால் பூதமாக அவ்வியக்கம் அப்பகுதியின் அனைத்து பழங்குடி மக்களையும் தன் பின்னால் எவ்வாறு அணிதிரட்டி ஆர்த்தெழச் செய்தனர் என்ற செய்திகளை எல்லாம் இவ்வுரையாடலில் படித்தறியும் போது நம்மை அறியாமல் நமது தோள்கள் வீரத்தால் விம்மிப் புடைக்கின்றன. இவ்வியக்கத்தில் பழங்குடிப் பெண்கள் ஆற்றிய மாவீரப் பங்களிப்பையும், விழுமியத் தியாகங்களையும் கேட்டறியும் போது நமது உள்ளத்தில் உணர்வலைகள் துள்ளிக் குதிக்கிறது. மேற்கு வங்கத்தின் இடி முழக்கமான லால்கர் போராட்டத்தின் வீரவலாற்றை கிஷன்ஜியின் வீரமரணத்திற்குச் செலுத்தும் வீர வணக்கமாக வெளியிடுவதில் பெருமை கொள்கிறோம்.!

- பதிப்பாளர்

அவர் சிந்திய இரத்தம்

மனிதகுல வரலாறு
ஈன்றெடுத்த செஞ்சூரியன்
தோழர் கிஷன்ஜி!

அவர் அங்கத்தை எதிரிகள்
அங்குலம் அங்குலமாக
பரிசோதித்தனர் - அது
புரட்சி! புரட்சி!
என்றே முழங்கியது.

அணு அணுவாய்
ஆராய்ந்தனர் - அது
உழைக்கும் மக்களின்
உரிமைக்குரலை எதிரொலித்தது

முகவரியை சிதைத்தனர்
கண்களில் ஊழித் தீ
கனன்று எரிந்தது

உயிரை மாய்த்து
உதிரத்தைக் குடித்தனர்
மண்ணில் பரவிய உதிரம்
செம்படையாய் உயிர்த்தெழுந்து
செந்தளமாய் விரிவடைகிறது!

- அறிவொளி

விநாயகநாற்றில் நீந்திய புரட்சியாளன்

(கிஷன்ஜியின் தியாக வரலாறு)

எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும் உழைக்கும் மக்களின் நலனே என்று ஓயாது உழைத்த புரட்சியாளர் கிஷன்ஜி படுகொலை செய்யப்பட்ட நாள் நவம்பர் 22 2011. இது இந்தியப் புரட்சிகர வரலாற்றில் ஒரு கருப்பு நாள்!

நீந்திய மாவோயிஸ்டுகள் தான் இந்தியப் பாதுகாப்புக்கு மிகப்பெரிய அச்சுறுத்தல் என்று ஓயாது கூச்சலிட்டுவரும் சோனியா, மன்மோகன் பிரணாப் - சிதம்பரம் - ஜெய்ராம் ரமேஷ் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய பாசிச ஆளும் வர்க்கக் கும்பல் மேற்கு வங்க முதலமைச்சர் மம்தா பேனர்ஜியுடன் கூடிக் கொண்டு திட்டமிட்ட முறையில் சதித்திட்டம் தீட்டித் தோழர் மல்லோசலு கோடல்வரராவ் என்கின்ற தோழர் கிஷன்ஜியை உயிருடன் பிடித்து, படுகொலை செய்த நாள்.

சென்ற ஜூலை 1 2010 அன்று மாவோயிஸ்ட் கட்சியின் அதிகாரபூர்வ பேச்சாளரான தோழர் ஆசாத்ரை படுகொலை செய்த இந்த ஓநாய்க் கூட்டம் தனது இரத்தத் தாகத்தை தணித்துக் கொள்ள மீண்டும் சதிவலையைப் பின்னத்தொடங்கினர்.

ஆசாத் கொல்லப்பட்டபோது பதவிக்கு வருவதற்கு முன்னர் நீலிக் கண்ணீர் வடித்த மேற்கு வங்க முதலமைச்சர் மம்தா பேனர்ஜி. ஒருபுறத்தில் பேச்சுவார்த்தை என்ற நாடகத்தை நடத்திக் கொண்டே மாவோயிஸ்ட் இயக்கத்தின் உயர்மட்டத் தலைவரான கிஷன்ஜியைக் கொன்றதின் மூலம் தனது அப்பட்டமான மக்கள் விரோத பாசிச முகத்தை

வெளிக் காட்டியுள்ளார். மத்திய உளவுத்துறை அமைப்பு, மேற்கு வங்க, ஆந்திரமாநில உளவுத்துறை அமைப்புகள் ஆகியவை கூட்டு நடவடிக்கையை மேற்கொண்டு திட்டமிட்டு சதித்திட்டத்தை வகுத்து அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்று உயிருடன் பிடித்து கொன்ற பின்னர், அவர் ஒரு மோதுதலில் கொல்லப்பட்டதாகக் கட்டுக் கதைகளை அவிழ்த்துவிட்டுள்ளனர்.

வனப்பகுதில் கிஷன்ஜியின் உடல் ரத்தவெள்ளத்தில் கிடந்த போது மத்திய அரசின் உள்துறை அமைச்சகச் செயலாளர் ஆர்.கே.சிங் இறந்து போனவர் யார் என்பது இன்னும் அடையாளம் காணப்படவில்லை என்று சொன்ன அதே மூச்சில் இது மாவோயிஸ்ட் இயக்கத்திற்கு மிகப்பெரிய அடி எனக் கூறி கொக்கரித்தது, கிஷன்ஜியின் படுகொலைக்குப் பின்னால் உள்ள சதியை பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்துகிறது.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் உழைக்கும் மக்கள் புரட்சிகர இயக்கத்தை ஒழித்துவிடலாம் என்று பகற்களவு காணும் ஆளும் சுரண்டும் வர்க்கங்களையும்- அவர்களின் ஏகாதிபத்திய எஜமானர்களையும் புதை குழிக்கு அனுப்புவதன் மூலம் இப்படுகொலைக்கு எதிர்வினை ஆற்றுவார்கள் என்பது உறுதி!

பிரகலாத், ராம்ஜி, கிஷன்ஜி, பீமல் என்ற பெயர்களால் மாவோயிஸ்ட் கட்சியினராலும், மக்களாலும் பிரபலமாக அறியப்பட்ட கோட்டீஸ்வரராவ் புரட்சிகர இயக்கத்தின் முதன்மையான உயர் மட்டத்தலைவர்களில் ஒருவர் ஆவார்.

இவர் ஓய்வு ஒழிச்சலின்றி கடந்த 37 ஆண்டுகளாக ஓடுக்கப்படும் மக்களின் விடுதலைக்காகத் தாம் உயர்த்திப் பிடித்த துவக்குக்கு ஒரு துளி நேரம் கூட ஓய்வு கொடுக்காமல், இறுதி மூச்சுள்ள வரை போராடிய புரட்சிக்காரர் ஆவார். தான் ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கைக்காக தனது இன்னுயிரையே கொடுத்துள்ளார். இவர் ஆந்திரமாநிலத்தின் வட தெலுங்கானாவைச் சேர்ந்த கரீம் நகர் மாவட்டத்தில் உள்ள பெட்டப்பள்ளி நகரில் 1954ல் பிறந்தார். இவரது தந்தை வெங்கடய்யா ஒரு சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் ஆவார். இவரைப் பெற்றெடுத்த அன்னை மதுரம்மாவோ முற்போக்கான கண்ணோட்டமுடையவர். இவர்களால் பேணி வளர்க்கப்பட்ட கிஷன்ஜி, குழந்தை பருவத்திலிருந்தே நாட்டின் மீதும் ஓடுக்கப்பட்ட மக்கள் மீதும் மாளாத அன்பு கொண்டவராக இருந்தார். பெட்டப்பள்ளி நகரில் 1969 ஆம் ஆண்டில் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க தனித்தெலுங்கானா போராட்டத்தில் அவர் பங்கேற்றார். கரீம் நகர ஸ்.ஆர்.ஆர். கல்லூரியில் பட்டப்படிப்பு படிக்கும் போதே ஒளிபொருந்திய நக்சல்பாரி மற்றும் ஸ்ரீகாகுளம் போராட்டங்களால் உத்வேகம் அடைந்தார். 1974லிருந்து புரட்சிகர கட்சியில் உறுப்பினராகச் செயலாக்கத்துடன்

9 | மனிதன் பதிப்பகம்

பணி ஆற்றத் தொடங்கினார். இந்தியாவின் கருப்பு நாட்களான அவசரநிலைக் காலத்தில் அவர் சில காலம் சிறைவாசம் அனுபவிக்க நேர்ந்தது. அவசர நிலை முடிவுக்கு வந்த பின்னர், தனது சொந்த கரீம் நகர் மாவட்டத்தில் கட்சியினது அமைப்பாளராகப் பணியாற்றத் தொடங்கினார். “கிராமத்திற்கு செல்லுங்கள்” - என்ற கட்சியின் அறைகூவலை ஏற்று கிராமங்களுக்குச் சென்று விவசாயிகளுடன் தனது நெருக்கமான உறவை வளர்த்துக் கொண்டார்.

1978ல் ஜெகத்தியாலில் நடைபெற்ற வெற்றிப் பேரணி (ஜெகத்தியால் ஜெய்திர யாத்ரா) என்ற பிரபலமாகத் தோன்றிய விவசாய இயக்கத்தில் தோழர் கிஷன்ஜி முதன்மையான பாத்திரத்தை வகித்தார். இதனைத் தொடர்ந்து 1979ல் சி.பி.ஐ.(எம்.எல்.) கட்சியின் அடிப்பாதை, கரீம் நகர் மாநில கூட்டுக் கமிட்டியின் உறுப்பினராக அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1979ல் அக்குழு இரண்டு மாநிலக் குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட போது கரீம்நகர் மாவட்டக்குழுவின் செயலாளராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அக்கட்சியின் ஆந்திர மாநில மாநாட்டில் பங்கேற்ற அவர், மாநிலக்குழு உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதோடு, மாநிலக்குழுவின் செயலாளராகவும் பொறுப்பேற்றார்.

1985ல் ஆந்திர மாநிலக்குழுவினது தலைமையின் ஒரு அங்கம் என்ற வகையில் மாநிலம் முழுவதும் இயக்கத்தை வளரச்செய்ய பெரும் பங்காற்றினார். கெரில்லாப்போரின் ஒரு கண்ணோட்டப்பகுதி என்ற வகையில் முன்னேறிவந்த வடதெலுங்கானா இயக்கத்தை வளர்ச்சி அடையச்செய்வதிலும் பெரும் பங்காற்றினார். மேலும் இயக்கத்தை தண்டகாரண்யாவில் விரிவடையச் செய்வதிலும் அவர் முதன்மையாகப் பங்காற்றினார். 1986-ல் தண்டகாரண்யாவிற்கு மாற்றப்பட்ட அவர் கானகப் பகுதிக்கான குழுவினது பொறுப்பினையும் ஏற்றார். கெரில்லாக்குழுக்களையும், கட்சிரோலி-பஸ்தார் பகுதி மக்களையும் அவர் வழிநடத்தினார். 1993ல் மத்திய அமைப்புக்குழுவில் (COC) அவர் இணைத்துக்கொள்ளப்பட்டார். 1994க்குப்பின்னர் மே.வங்கம் உள்ளிட்ட இந்தியாவின் கிழக்கு-வடக்குப் பகுதிகளில் இயக்கத்தை விரிவடையச் செய்வதிலும் குறிப்பாக மேற்கு வங்கத்தின் நக்சல்பாரி இயக்கத்தின் பின்னடைவுக்குப் பின்னர் சிதறிக் கிடந்த புரட்சிகர சக்திகளை, புரட்சிகர இயக்கத்தை மறுகட்டமைப்புச் செய்வதிலும் அவரது பாத்திரம் வியக்கத்=தக்கதாகும். மேற்கு வங்கத்தின் ஓடுக்கப்பட்ட மக்களுடனும் புரட்சிகர முகாமின் பல்வேறு பிரிவுகளுடனும் ஆழமாக ஒன்று கலந்தார். மிகவும் மன உறுதியுடன் வங்க மொழியைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். அங்குள்ள மக்களின் இதயங்களில் அழிக்க முடியாத வண்ணம் தனது முத்திரையைப் பதித்தார். பல புரட்சிகரக் குழுக்களுடன் ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்தி கட்சியைப் பலப்படுத்தும் பணியில் ஓய்வு ஒழிவுமின்றி உழைத்தார். பின்னர் 1995ல் நடைபெற்ற அன்றிருந்த சி.பி.ஐ(மா.லெ.)

(ம.யு) கட்சியின் அகில இந்திய சிறப்பு மாநாட்டில் தோழர் கிஷன்ஜி அக்கட்சியின் மையக்குழு உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1998ல் ம.யு. கட்சிக்கும், கட்சி ஐக்கியம் என்ற அமைப்பிற்கும் இடையில் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவதற்காக கரும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்.

2001ஆம் ஆண்டில் அன்றைக்கிருந்த சி.பி.ஐ.(மா.லெ) (ம.யு) கட்சியின் மாநாட்டில் அவர் மீண்டும் மையக்குழு உறுப்பினராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பின்னர் அக்கட்சியின் வடக்குப் பிராந்திய தலைமைக் குழுவின் செயலாளராக (NRB) பொறுப்பேற்ற அவர் பீகார், ஜார்கண்ட், மேற்கு வங்கம், டெல்லி, அரியானா, பஞ்சாப் ஆகிய மாநிலங்களின் புரட்சிகர இயக்கங்களை வழிநடத்தினார். மக்கள் யுத்தக் கட்சிக்கும் இந்திய மாவோயிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் மையத்திற்கும் (MCCI) இடையில் நடைபெற்ற ஒற்றுமைக்கான பேச்சுவார்த்தையில் மையமான பாத்திரத்தை கிஷன்ஜி வகித்தார்.

2004ல் இவ்விருகட்சிகளும் ஒன்றுபடுத்தப்பட்டபின்னர் அக்கட்சியின் மையக்குழு உறுப்பினராகவும் அரசியல் தலைமைக்குழு உறுப்பினராகவும், கிழக்குப் பிராந்திய தலைமைக்குழு உறுப்பினராகவும் (ERB) அவர் பணியாற்றினார். முதன்மையாக மேற்குவங்க மாநில இயக்கத்தில் தனது முழுக் கவனத்தைச் செலுத்தியதோடு கிழக்குப் பிராந்தியத் தலைமைக்குழுவின் அதிகாரபூர்வமான பேச்சாளராகவும் பணியாற்றி வந்தார்.

கட்சிக்குள் அரசியல் போதனைகளை ஊட்டுவதற்காக பத்திரிகைகளை நடத்துவதிலும் முதன்மையான பாத்திரத்தை வகித்தார். “கிராந்தி” (புரட்சி) “எரஜெண்டர்” (செங்கொடி), “ஜங்” (வனம்), “பிரபாத்” (விடியல்), “வேன்கார்டு” (முன்னோடி), மற்றும் பிற கட்சி ஏடுகளை நடத்துவதில் முதன்மையான பாத்திரத்தை வகித்தார். மேற்கு வங்கத்தில் பல்வேறு புரட்சிகர இதழ்களைக் கொண்டு வருவதில் அவர் குறிப்பான பாத்திரத்தை வகித்தார். இந்த இதழ்களில் அவர் பல தத்துவார்த்த அரசியல் கட்டுரைகளை எழுதினார். அரசியல் கல்விக்கான துணைக் குழுவில் உறுப்பினராக இருந்த அவர் கட்சி அணிகளுக்கு மார்க்சியம், லெனினியம், மாவோயியத்தைக் கற்பிப்பதில் முதன்மையான பாத்திரத்தை வகித்தார். அக்கட்சியின் வரலாறு நெடுகிலும் புரட்சிகர இயக்கத்தை விரிவடையச் செய்வதிலும், வளர்த்தெடுப்பதிலும், கட்சியின் ஆவணங்களை செழுமைப்படுத்துவதிலும் என்றென்றும் நினைவில் கொள்ளத்தக்க ஒளிபொருந்திய பாத்திரத்தை வகித்தார். 2007 ஜனவரியில் ஒன்பதாவது ஒற்றுமை மாநாட்டில் மீண்டும் ஒருமுறை மையக்குழு உறுப்பினராகவும் கிழக்குப் பிராந்திய தலைமைக்குழு உறுப்பினராகவும் (ERB) அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பணியாற்றினார்.

மேற்கு வங்கத்தில் ஆட்சியிலிருந்த சமூக பாசிஸ்டுகளான சி.பி.எம்.

11 | மனிதன் பதிப்பகம்

அரசாங்கத்தின் மக்கள் விரோதப் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் பெரு நிறுவனங்களுக்கு ஆதரவான கொள்கைகளுக்கு எதிராக வெடித்தெழுந்த சிங்கூர், நந்திகிராம் மக்கள் இயக்கங்களுக்கும் குறிப்பாக காவல்துறை அட்ரூழியங்களுக்கு எதிராக லால்கரில் வெடித்தெழுந்த மகத்தான மக்களின் கலகத்திற்கும் அவர் அரசியல் வழிகாட்டுதலை அளித்தது மிகவும் முதன்மை முக்கியத்துவம் உடையதாகும், அக்கட்சியின் மேற்கு வங்க மாநிலக்குழுவிற்கும், கட்சி அணிகளுக்கும் இயக்கத்தை தலைமை ஏற்று முன்னெடுத்துச் செல்ல வழிகாட்டினார். மறுபுறத்தில் முன்முயற்சி எடுத்து ஊடகங்கள் மூலம் மாவோயிஸ்ட் கட்சி பற்றிய பரப்புரைகளை மேற்கொண்டார். 2009 ஆம் ஆண்டு போர் நிறுத்தத்திற்கான பேச்சுவார்த்தை என்ற பெயரில் மத்திய தர வர்க்கத்தினரைத் தவறான வழியில் திசைதிருப்புவதற்காக சிதம்பரம் கும்பல் முயற்சித்தபோது, அதனை அம்பலப்படுத்துவதில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவகையில் பணியாற்றினார். மக்கள் யுத்தத்தின் முக்கியத்துவத்தை உயர்த்திப் பிடிப்பதிலும், பரந்துபட்ட மக்களிடம் புரட்சிகர அரசியலை முன்னெடுத்துச் செல்வதிலும் அவர் அளப்பெரும் பணிகளை ஆற்றினார். நான்கு தலைமுறைக் காலஅளவிலான அவரது மகத்தான புரட்சிகரப் பயணம் 2011ஆம் ஆண்டும் நவம்பர் 24ஆம் நாளன்று திடீர் முடிவுக்கு வந்தது.

இந்த மிருகத்தனமான படுகொலையை சனநாயகவாதிகளும், நாட்டுப்பற்றாளர்களும், மனித உரிமைப் போராளிகளும் கண்டிக்கின்றனர். மக்களுக்குச் சரியான வழிகாட்டுதல்களும் - பாட்டாளி வர்க்கத் தலைமையும் கிடைக்காதபடி வஞ்சிப்பதற்காக புரட்சிகரத் தலைமையை அழிப்பது என்பது ஆளும் வர்க்கங்களின் சதியே ஆகும். இந்த நாட்டினது நிலம், நீர், காடுகள் ஆகியவற்றை ஏகாதிபத்தியத் திமிங்கலங்களுக்கு அற்பவிலையில் விற்று பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைக் கொள்ளையடித்து சுவில் வங்கிகளில் பதுக்கும் தரகர்களுக்கும் - பெரும் கொள்ளையர்களுக்கும் மாவோயிஸ்ட் இயக்கம் பெரும் தடையாக உள்ளது. பச்சை வேட்டை என்ற பெயரால் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக பலமுனைகளைக் கொண்டு நாடு முழுவதும் நடத்தப்படும் மிருகத்தனமான தாக்குதல்கள் இந்த நோக்கத்திற்காகவே நடத்தப்படுகின்றன. இந்த இரத்த வெறி பிடித்த படுகொலையும் இதன் ஒரு பகுதியே ஆகும். புரட்சிகர இயக்கத்தையும் அதனது தலைமையையும் கண்ணின் கருவிழியென காப்பாற்ற வேண்டியது நாட்டுப்பற்றாளர்களின் - விடுதலையை விரும்பும் மக்களின் கடமையாகும். இந்த நாட்டில் அடுத்த தலைமுறையின் எதிர்காலத்தைக் காப்பாற்ற இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

தனது 57வது வயதிலும் கூட கிஷன்ஜி ஒரு இளைஞனைப் போல கடுமையான கெரில்லா வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார். அவரது இந்த

வாழ்க்கைமுறை அணிகளையும், மக்களையும் மகத்தான முறையில் உத்வேகப்படுத்தியது. குறிப்பாக இளம் தலைமுறையினருக்கு அவரது வாழ்வு பெரும் ஊக்கத்தை அளிக்கும் வகையில் உள்ளது. அவர் ஓய்வின்றி மணிக்கணக்கில் படிப்பதிலும் - செயலாற்றுவதிலும் வல்லவர். பெரும் தொலை தூரங்களுக்கெல்லாம் பயணித்தார். மிகச் சிறிது நேரமே உறங்கினார். மிக எளிய வாழ்க்கையை நடத்தினார். அவர் ஒரு கடும் உழைப்பாளி எல்லா வயதுடைய மக்களிடையேயும், பல்வேறு சமூகப்பிரிவுகளிடமிருந்து வந்த மக்களிடம் மிக எளிதில் அவர் ஐக்கியமாகிவிடுவார் என்பதோடு அவர்களை எல்லாம் புரட்சிகரப் பேரார்வத்தைக் கொண்டோர்களாக மாற்றிவிடுவார். தோழர் கிஷன்ஜியின் தியாகமானது இந்தியப் புரட்சிகர இயக்கத்திற்கு பேரிழப்பு என்பதில் எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை. நமது நாட்டு மக்கள் மகத்தானவர்கள். மக்களும், மக்களது இயக்கமும் தான். கிஷன்ஜியைப் போன்ற, மாவீரம் கொண்ட அர்ப்பணிப்பு உணர்வுள்ள புரட்சியாளர்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது. ஜெகத்தியாலிலிருந்து ஜங்கல் மகால் வரை உள்ள விவசாயிகளும் - புரட்சியாளர்களும் கிஷன்ஜியின் புரட்சிகர உணர்வை உள்வாங்கிக் கொண்டு அந்தப் புரட்சிகர நறுமணத்தால் தங்களை ஆயுத பாணிகளாக்கிக் கொண்டு அதை நாடு முழுவதும் பரப்பினால் அது நிச்சயமாக இந்தியாவின் புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியை வெற்றிப் பாதையில் வழி நடத்திச் செல்லும் என்பதில் ஐயமேதும் இல்லை. அவர்கள் ஏகாதிபத்தியங்களையும், அவர்களின் அடிவருடிகளான நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் தரகு அதிகார வர்க்க முதலாளிகள் - இவர்களின் பிரதிநிதிகளான சோனியா - மன்மோகன் - சிதம்பரம் - மம்தா பேனார்ஜி ஆகியோரை விரட்டியடிக்க முடியும் என்பது உறுதி!

தியாகிகள் மரணம் மலையெக் கனத்து
 தினம் தினம் பிறப்பெடுக்கிறது.
 துரோகிகள் வாழ்வோ
 மயிரெனச் சிறுத்து
 தினம் தினம் செத்து மடிகிறது!

லால்கர் வங்கத்தின் இடிமுழக்கம்

எங்கள் போராட்டம் எவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்தது. இயக்கத்தை கொண்டு செல்வதில் என்னென்ன சிக்கல்- இதனிடையில் போராட்டம் எப்படி முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டது என்பதைப் பற்றி இ.க.க. (மாவோயிஸ்ட்) கட்சியின் அரசியல் தலைமைக் குழு உறுப்பினரும் - மையக் குழுவின் உறுப்பினருமான தோழர் கிஷன்ஷி அவர்களின் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்ட உரையின் தமிழாக்கம்.

மேற்கு வங்க மாநிலம், மேற்கு மித்னாபூர் மாவட்டத்தில் பின்பூர் பிளாக்கிலுள்ள ஒரு சிறிய சந்தையுள்ள ஊர் லால்கர் ஆகும். இங்கு ஒரு போலீஸ் நிலையமும் உள்ளது. இந்தப் பகுதியில் நீண்ட காலமாக நமது மாவோயிஸ்ட் கட்சி செயல்பட்டு வருகிறது. நமது கட்சி மட்டுமல்ல (மாவோயிஸ்ட் கட்சி 2004-ல் உருவாக்கப்பட்டது). அதற்கு முன்னர் எந்தெந்த கட்சிகளைக் கொண்டு நமது கட்சி உருவாக்கப்பட்டதோ, அந்தக் கட்சிகள் அனைத்தும் இங்கு செயல்பட்டு வந்தன.

(இ.க.க (மா.லெ) மக்கள் யுத்தம், மாவோயிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் சென்டர் ஆப் இண்டியா, இ.க.க. (மா.லெ), கட்சி ஐக்கியம் இம்மூன்று இயக்கத்தின் கூட்டிணைவு இ.க.க. (மாவோயிஸ்ட்) ஆகும்.

மேற்கு மித்னாபூருக்கு அருகாமையில் பங்குரா (Bankura) மற்றும் புருலியா (Purulia) ஆகிய இரண்டு மாவட்டங்கள் உள்ளன. இந்த மூன்று மாவட்டங்கள் இணைந்த ஒட்டுமொத்த பகுதியிலும் நமது வேலை நடந்து வருகின்றது. இந்த மொத்தப் பகுதியும் சமவெளிப்

பிரதேசமாகும். அத்துடன் ஓரளவு வனப்பகுதியும் உள்ளது. வனப்பகுதி அடர்த்தியானதாக அல்லாமல் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக மரங்கள் உள்ளன. இங்கு அனைத்துக் கிராமங்களிலும் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் செயல்படுகின்றன. கிராமங்கள் தார்ச்சாலைகளால் இணைக்கப்பட்டவை. பெரும்பாலான மக்களிடம் மோட்டார் சைக்கிள், சைக்கிள்கள் போன்ற வாகனங்கள் உள்ளன. இப்பகுதி கட்சிரோலி மாவட்டத்திலுள்ள தனோரா (Danora) பகுதியைப் போல, அல்லது மான்பூர் பகுதியைப் போல வளர்ச்சியடைந்த பகுதியாகும்.

இங்கு கடந்த 35 ஆண்டுகளாக மார்க்சிஸ்ட் கட்சி ஆட்சி செய்து வருகிறது. இந்தக் கட்சியிலிருந்து பிரிந்து வந்த பிறகுதான் நமது மாவோயிஸ்ட் கட்சி உருவானது என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. அதேபோல எழுபதுகளில் உழவர்களின் கலகம் துவங்கிய நக்சல்பாரியும் இதே மேற்கு வங்கத்தில்தான் உள்ளது. ஆனால் நக்சல்பாரியிலிருந்து லால்கர் சுமார் 400 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. லால்கர் முழுவதும் மிகவும் பின்தங்கிய பழங்குடி மக்கள் வாழ்கின்றனர். சந்தாலர்கள், மற்றும் மஹதோக்கள் என்ற இருவகைப்பட்ட பழங்குடி மக்கள் இங்கு வாழ்கின்றனர். சந்தாலர்களை விட மஹதோக்கள் முன்னேறியவர்கள் ஆவர். இந்தப் பகுதியில்தான் நமது கட்சியின் வேலைகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

நமது கட்சி அங்கு செயல்பட்டு வருவதால் கடந்த பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலாக மிகப்பெரிய அளவிலான அடக்குமுறை இங்கு நடத்தப்பட்டு வருகிறது. நம்முடைய ஆதரவாளர்கள் என்று தெரிந்தால் கூட உடனே கைது செய்து விடுவார்கள். நம்முடைய ஆயுதக்குழு சுமார் 8-10 பேர் மட்டுமே கொண்டவையாக மிகவும் பலவீனமாக இருந்தது. ஆனால் இங்கே நாற்பதிற்கும் மேற்பட்ட போலீஸ் முகாம்கள் உள்ளன. இவற்றின் அடடுழியம் ஒட்டுமொத்தப் பகுதியின் மீதும் மிகப் பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. மத்திய கிழக்கு இந்தியாவின் சட்டல்கர், ஜார்க்கண்ட், மற்றும் ஓரிஸ்ஸா மாநிலங்களில் உள்ள வனப்பகுதியில் ஏராளமான கனிம வளங்கள் உள்ளன. இந்தக் கனிம வளங்களைச் சூறையாடும் நோக்கத்துடன் அங்குள்ள ஒட்டுமொத்தப் பழங்குடி மக்களையும் அபுஹப்படுத்தும் செயற்பாடுகள் நடந்து வருகின்றன. தண்டகாரன்யாவில் பைலடில்லா போல இங்கு சல்போனி என்னும் பகுதி உள்ளது. இங்கு ௭000 தொழிற்சாலை துவங்குவதற்காக 4000 ஏக்கர் வனப்பகுதி நிலம் மற்றும் 1000 ஏக்கர் விவசாய நிலம் என மொத்தம் 5000 ஏக்கர் நிலத்தை ஜிந்தால் என்னும் பெருமுதலாளிக்கு கொடுப்பது என அரசு தீர்மானித்தது. இந்த 1000 ஏக்கர் விவசாய நிலத்தில் வயலோடு சேர்ந்து மக்கள் வாழும் வீடுகளும் உள்ளன.

மக்கள் சக்தி ஒன்றுதிரண்டது!

அரசு இயந்திரம் ஆட்டம் கண்டது!

2008ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 2ம் தேதி தொழிற்சாலை துவங்குவதற்கான பூமி பூஜை செய்வதற்கு மேற்கு வங்க முதல்வர்

15 | மனிதன் பதிப்பகம்

புத்ததேவ் பட்டாச்சார்யாவும், ஜிண்டால் கம்பெனியைச் சேர்ந்தவர்களும் வருவதாக இருந்தது. இந்தத் தகவல் கிடைத்தவுடன் அப்படி வருபவர்களை ஒன்றும் செய்யாமல் விடக்கூடாது என்று கட்சி தீர்மானித்தது. அவர்கள் மீது அதிரடித் தாக்குதல் (ambush) செய்ய வேண்டுமென முடிவெடுக்கப்பட்டது. கடந்த 35 ஆண்டுகளாக சி.பி.எம். எப்படிப்பட்டதொரு அடக்குமுறையைக் கட்டவிழ்த்துள்ளது என்பதை கட்சிகள் நன்கு அறிந்திருந்தும் மற்ற முதலாளித்துவ கட்சிகளாக இருந்தாலும் கூட அவை சி.பி.எம்.-ஐ எதிர்த்து எதுவும் செய்ய முடியாத நிலைமைதான் இருந்தது. அந்தளவிற்கு அதன் அதிகாரத்துவம் தீவிரமாக இருந்தது. புத்ததேவ் இறந்தாலும் சரி அல்லது இறக்காமல் போனாலும் சரி மிகப்பெரிய அளவில் அடக்குமுறையை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும் என்பதை இந்தத் தாக்குதலைத் திட்டமிட்ட கமிட்டி தோழர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். ஆயினும் இத்திட்டத்தினால் மக்களுடைய வாழ்வாதாரம் கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்ட காரணத்தினால் நாம் இத்தாக்குதலை நடத்த முடிவெடுத்தோம். அதன்படி தாக்குதல் நடத்துவதற்காக மிகவும் கடுமையாக முயற்சி செய்து அப்பகுதியில் காத்திருந்தோம். தாக்குதல் நடத்தப்பட வேண்டிய சாலையில் பதினொரு பண்டல் தார் பூசப்பட்டிருந்தது. அங்கு ஒரு நெடுஞ்சாலை வேறு இருந்தது.

அதனருகில் ரயில்வே லைனும் அதன் பின்னர் வயல்வெளியும் உள்ளது. நாம் இவ்வளவு தூரத்திலிருந்து தாக்குதல் நடத்த வேண்டியிருந்தது. தாக்குதலுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த கண்ணிவெடி ஒன்றின் பேட்டரி ஓயர் இணைப்பு லாசாக இருந்தது. புத்ததேவ் இருந்த வாகனம் சென்றபோது வெடிக்கவில்லை. அதன் பின்னால் பாதுகாப்புக்காக வந்த போலீஸ் வண்டி தாக்குதலுக்குள்ளானது. எதிர்பார்த்ததைப் போலவே தாக்குதலுக்கு அடுத்த நாள் முதற்கொண்டே மிகப்பெரிய அளவில் அடக்குமுறை துவங்கியது. தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது சல்போனியில். அதற்கும் லால்கருக்கும் குறைந்தபட்சம் நாற்பது கி.மீ. தூரம் இருந்தது. ஆனால் நாம் ஏற்கெனவே கூறிய மேற்கு மித்னாபூர், பங்குரா, புருலியா ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களிலும் நமது கட்சியின் ஆதரவாளர்கள் அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டனர். அத்துடன் விட்டுவிடவில்லை. தேடுதல் வேட்டை என்ற பெயரில் கிராமம், கிராமமாகச் சென்று மக்களை மிகக் கடுமையாக அடித்துத் துன்புறுத்தினர். லால்கரில் மட்டுமல்லாமல் அதிலிருந்து ஏழு கி.மீ. தூரத்தில் உள்ள சோட்டாபிலியா, படாபிலியா, நாச்சா, கட்டப்பாடி ஆகிய இந்த அனைத்துக் கிராமங்களிலும் உள்ள மக்கள் மீது மிகக் கொடூரமான தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. அதில் ஒரு கர்ப்பிணிப் பெண்ணின் வயிற்றில் அடித்ததால் அப்பெண்ணின் கர்ப்பம் கலைந்து போனது. ஒரு பெண்ணுக்குக் கண்பார்வை பறிபோனது, மூன்று பெண்களின் கை முறிந்தது. இவையனைத்தும் மக்களிடையே பெரும் கோபத்தைக் கிளறி விட்டது. இதற்கு என்ன செய்வது? எப்படிச் செய்வது? என்று கொதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இதே சமயத்தில் சோடாபிலியா கிராமத்தில் நமது பிளாட்டுன் (காலாட் படைப்பிரிவு) இருந்தது. பிளாட்டுன் எனக் கூறும்போது 25-30 பேர் கொண்டது என்று நினைக்க வேண்டாம். அதில் 14 பேர் மட்டுமே இருந்தனர். இதன் படைத்தளபதி சோடாபிலியா கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் உடனே முன்முயற்சி எடுத்து மக்கள் அனைவரையும் ஒன்று திரட்டினார். இந்தக் கிராமத்திற்கு அருகிலேயே லால்கரிலிருந்து ராம்கர் செல்லும் தார்ச்சாலை உள்ளது. நமது தோழர்கள் மக்கள் அனைவரையும் ஒன்று திரட்டி அந்தத் தார்ச்சாலையை வெட்டி விட்டனர். இதனால் அந்தச் சாலையில் எந்தவொரு வாகனப் போக்குவரத்தும் இல்லாமல் நின்று போனது. இப்படித்தான் அடக்குமுறைக்கு எதிரான எதிர்ப்புத் துவங்கியது. இந்தத் தகவலினால் உடனடியாக அக்கம் பக்கத்திலுள்ள ஐம்பது கிராமங்களுக்கு நமது கட்சியின் மூலமாகப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது. இந்த ஐம்பது கிராமங்களிலும் ஏதோவொரு வடிவில் போராட்டம் நடத்தப்பட்டது. மக்களனைவரும் பெருந்திரளாக வீதிகளில் இறங்கிப் போராடத் துவங்கினர்.

அதே நாளன்று அதாவது நவம்பர் 5-ம் தேதியன்று, பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லும் பதிமூன்று வயதிலுள்ள மூன்று மாணவர்களைப் போலீசார் பிடித்துச் சென்றனர். இது மக்களுடைய கோபத்தை மேலும் கிளறி விட்டது. சுமார் ஏழாயிரம்பேர் ஒன்றுதிரண்டு சென்று அம்மாணவர்களை விடுவிக்க வேண்டும் என்றும், அடக்குமுறையை நிறுத்த வேண்டும் என்றும் காவல் நிலையத்தை முற்றுகையிட்டனர்.

ஆயிரக்கணக்கான மக்களைக்கண்டு போலீசார் அஞ்சினர். உடனடியாக மூன்று மாணவர்களையும் விடுதலை செய்தனர், கிராமத்திற்கு வந்து எதுவும் செய்ய மாட்டோம் என்றும் வாக்குறுதி அளித்தனர். ஆனால் போலீஸ் எப்போதும் சொன்னபடி நடந்து கொள்ளமாட்டார்கள். மீண்டும் மறுநாள் கிராமங்களுக்குச் சென்று அடித்துத் துன்புறுத்தினர். இதனால் வெகுண்டெழுந்த மக்கள் மேலும் பெரிய அளவில் அணிதிரண்டனர். ஏழாயிரம், பத்தாயிரமானது, பதினைந்தாயிரமானது. நமது பிளாட்டுன் அப்போது அங்கிருக்கவில்லை. அதனால் இவ்வளவு பேர் திரண்டாலும் என்ன செய்வதெனத் தெரியவில்லை. மேலும் பல கிராமங்களுக்குத் தகவல் அனுப்பினார்கள். கிட்டத்தட்ட இருநூறு கிராமங்களுக்குப் போராட்டம் பற்றிய தகவல் அனுப்பப்பட்டது. எல்லா இடங்களிலும் போலீசை எதிர்த்துப் போராட்டம், பேரணி நடத்தப்பட்டது.

போராட்டம் இவ்வாறு நடந்து கொண்டிருக்கும் போது எந்த அரசியல் கட்சியையும் இதில் சேர்க்கக் கூடாதென மக்கள் முடிவெடுத்தனர். முதலில் “மக்கள் கமிட்டி” என்ற பெயரில் புதியதொரு அமைப்பைக் கட்டினார்கள். இந்தப் பெயர் மிகவும் பொதுவானதாக இருந்தது. எதற்காகக் கட்டப்பட்டதெனக் குறிப்பிடுவதாக இல்லை என்பதால் “போலீஸ் வன்கொடுமைகளுக்கு எதிரான மக்கள் கமிட்டி” (PCPA) என மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. இதில்

17 | மனிதன் பதிப்பகம்

எமக்கு நிலம் வேண்டும், கடன் வசதி வேண்டும், வீடு வேண்டும் என எந்த கோரிக்கையும் முன் வைக்கப்படவில்லை. போலீசின் அடக்குமுறை நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்ற ஒரேயொரு கோரிக்கை மட்டும்தான் வைக்கப்பட்டது. கோரிக்கை வைத்தவுடன் அதை ஏற்றுக்கொண்டு அடக்குமுறை நிற்காது என்பதை அவர்கள் அறிவர். எனவே, போராட்டத்தை வழிநடத்துவதற்காக கமிட்டி ஒன்றை ஏற்படுத்தினர். ஒவ்வொரு கிராமத்திலிருந்தும் இரண்டு பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு அந்தக் கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. இதில் மொத்தம் 150 பேர் உறுப்பினர்களாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டனர். இந்த போலீஸ் அட்டூழியத்திற்கு எதிரான மக்கள் குழு (P.C.P.A.) அமைக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து இன்றுவரை, சுமார் இரண்டு வருடங்களாக அந்தக் கமிட்டி செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

அதன் பின்னர் போராட்டத்தை எவ்வாறு அடுத்தக் கட்டத்திற்குக் கொண்டு செல்வது என்ற கேள்வி எழுந்தது. போலீசார் மேலும் அதிக அளவில் குவிக்கப்பட்டு அடக்குமுறையும் தீவிரமடைந்தது. இதன் பிறகு போராட்டம் ஒரு பகுதியிலிருந்து நாலாபுறமும் பரவ ஆரம்பித்தது. இம்மூன்று மாவட்டங்களுக்கும் விரிவடைந்தது. இதில் 10-15 முக்கிய இடங்கள் (மூலப்பகுதிகள்) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு முக்கிய இடத்திற்கும் அக்கம் பக்கத்திலுள்ள ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட கிராமங்களிலுள்ள மக்கள் அங்கு அணிதிரண்டனர். சில நேரங்களில் ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஐந்தாயிரம், ஏழாயிரம், பத்தாயிரம், இருபதாயிரம் என மக்கள் அணி திரண்டு சாலைகளில் அமர்ந்து நாள் முழுவதும் மறியலில் ஈடுபட்டனர். பள்ளிகள் இயங்கவில்லை. பஸ் போக்குவரத்து நிறுத்தப்பட்டது. கடைகள், ஓட்டல்கள் மூடப்பட்டுக் கிடந்தன. அனைத்தும் ஸ்தம்பித்துப் போயின. நவம்பர் மாதம் முழுவதும் இவ்வாறு பந்த் நடத்தப்பட்டது. இதைக் கண்ட அரசாங்கம் காவல்துறை அட்டூழியங்களுக்கு எதிரான மக்கள் குழுவினரை (PCPA) பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்தது. கமிட்டியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிலர் பேச்சுவார்த்தை, நடத்தினர். அவர்கள் கிராமங்களுக்குள் நுழைந்து வன்கொடுமையில் ஈடுபட்ட போலீஸ் அதிகாரிகள் அதே கிராமங்களுக்கு வந்து மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் என்ற ஒரேயொரு கோரிக்கையை முன் வைத்தனர். அதன் பின்னர் கிராமங்களுக்கு போலீஸ் வரக்கூடாது என்ற கோரிக்கையையும் முன் வைத்தனர். இதில் இரவில் மட்டும் கிராமங்களுக்கு வருவதில்லை என்றும் அப்படியே வருவதென்றால் கிராமத்தலைவரைக் (படேல்) கேட்டுக் கொண்டு வருவதாகவும், போலீசார் ஒப்புக் கொண்டனர். ஆனால் போலீஸ் அதிகாரிகள் கிராமத்திற்கு வந்து மக்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதற்குத் தயாராயில்லாததால் மீண்டும் போராட்டம் துவங்கியது.

இங்கு நாம் ஒரு விசயத்தைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். இங்கு அனைத்து இடங்களிலும் பெரிய பெரிய போலீஸ் முகாம்கள் உள்ளன. இருந்தாலும், நீண்டகாலமாக போலீசாரால் அனுபவித்து வரும் வன்கொடுமைகளைக் கண்டு ஒருமுறை மக்கள்

கொதித்தெழுவார்களேயானால் அதைத் தடுப்பது அவ்வளவு சுலபமல்ல. அத்துடன் மக்களோடு ஒன்றிணைந்து நமது கட்சியும், படையும், சில உள்ளூர் மட்ட ஆயுதக்குழுக்களும் (LOS) உள்ளன. இவை தொடர்ச்சியாக மக்களை அணிதிரட்டிப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்தின. அந்தப் பகுதி முழுவதும் சமவெளியாக இருப்பதால், தார்டோடு, மண்ரோடு, கற்கள் பதித்த ரோடு என நிறையச் சாலைகள் உள்ளன. அவை அனைத்தையும் வெட்டித் தடுப்பேற்படுத்தினர். சாலையோரமாக இருந்த மரங்களை எல்லாம் வெட்டி சாலையில் போட்டு போலீசார் உள்ளே வராமல் தடுத்தனர். மறியல் போராட்டங்களுக்கு மக்கள் பல்லாயிரக்கணக்கில் திரண்டு வந்தனர்.

அவர்கள் சாலைகளின் மீதே தங்கியிருந்தனர். உணவு, தண்ணீர் ஏற்பாடுகள் அங்கேயே செய்யப்பட்டன. நாம் ஒன்றுபட்டுப் போராடினால் எவ்வளவு பெரிய அரசு இயந்திரமானாலும் அதை ஆட்டங்காணச் செய்யலாம் என்ற உணர்வு மக்களிடையே ஏற்பட்டது.

சி.பி.எம். கட்சியா குண்டர் படையா?

இதற்கிடையில் சி.பி.எம். கட்சியிடம் ஹர்மத் வாகினி என்ற பெயரில் குண்டர் படை உள்ளது. சி.பி.எம். கட்சி உறுப்பினர்கள் அனைவரிடமும் ஆயுதங்கள் உள்ளன. அத்துடன் அரசாங்கமும் அவர்களுடையது. ஐந்தாண்டுகளோ, பத்தாண்டுகளோ அல்ல, முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக இங்கு அவர்களின் ஆட்சியே நடைபெற்று வருகின்றது. அதனால் இங்கு மருத்துவர்கள், ஆசிரியர்கள், பிளாக் அதிகாரிகள் எல்லாம் அக்கட்சியினரே. அரசுப் பதவிகள், உள்ளாட்சி, ஊராட்சி அமைப்புகளிலும் அவர்களின் ஆதிக்கமே அதிகம். வேறு கட்சியினர் எவரும் அங்கு வர முடியாது. சி.பி.எம். கட்சிக்கெதிராக யாராவது பேசினாலோ, செயல்பட்டாலோ அவர்கள் சமூகப் புறக்கணிப்புச் செய்யப்பட்டு தனிமைப்படுத்தப்படுவர். இத்தகையதொரு சூழ்நிலையில் இந்த இயக்கம் நடத்தப்பட்டது. இங்கு அடக்குமுறைத்தெதிரானதொரு அரசியல் போராட்டம் என்ற வடிவில் பேரணிகள் நடத்தப்பட்டன. இப்பேரணிகளில் ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் மக்கள் பெருந்திரளாகப் பங்கெடுத்தனர். அதுவும் அது அறுவடைக்காலம், அப்படியிருந்தும் தத்தமது வயல்களில் அறுவடைப் பணிகளில் ஈடுபடாமல் மக்கள் பேரணி, போராட்டங்களுக்குச் சென்றனர்.

ஆள அதிகாரம் தந்தால் ஆள் வைத்து அடிப்பதா?

இவற்றைக் கண்டு சி.பி.எம். அரசு ஒருபுறம் 100-150 வாகனங்களில் பெரும் எண்ணிக்கையில் போலீசாரைக் கிராமங்களுக்கு அனுப்பி வைத்தது. ஆயினும் இதைக் கண்டு மக்கள் சிறிதும் அஞ்சவில்லை. இப்பிரச்சனையை எவ்வாறு கையாள்வதென புரியாமல் 10-15 நாட்கள் அரசு தடுமாறியது. மறுபுறம் சி.பி.எம். தனது குண்டர் படையைக் கொண்டு கண பிரதிரோத் கமிட்டி (Peoples Resistance Committee) என்ற பெயரில் மற்றொரு அமைப்பை உருவாக்கியது. சி.பி.எம். கட்சியினரும் இந்தக்

19 | மனிதன் பதிப்பகம்

குண்டர் படையும் இணைந்து கிராமங்களில் புகுந்து பெரும் தாக்குதலில் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் கிராமத்திலுள்ள படேல்களை (தலைவர்கள்) அழைத்து ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் மாவோயிஸ்ட் ஆதரவாளர்கள் யார் யார் உள்ளனரோ அவர்களனைவரும் அதை விட்டு விலக வேண்டும் என்றும் அந்தக் கிராமங்களிலிருந்து மாவோயிஸ்டுகளின் ஆயுதக் குழுவிற்கு யார் யார் சென்றுள்ளனரோ அவர்கள் அனைவரையும் திரும்பப்பெற வேண்டும் என்றும் நிபந்தனை விதித்தனர். மாவோயிஸ்டுகளை இங்கிருந்து விரட்டியடிக்க வேண்டும் என்று கூறி கிராமம், கிராமமாக கூட்டங்களை நடத்தினர். இதனை எவ்வாறு எதிர்கொள்வதென இங்குள்ள கட்சிக்கும், ஆயுதக் குழுக்களுக்கும் கேள்வி வந்தது. ஆனால் சி.பி.எம். இவ்வாறு கிராமத் தலைவர்கள் மீது அழுத்தம் கொடுத்தபோது, லால் கருக்கும் ராம்கருக்கும் இடையிலுள்ள கிராமங்களிலுள்ள கிராமத் தலைவர்கள் நமக்கு ஆதரவாக அணி திரண்டனர். அவர்கள் யாரும் இங்கிருந்து வெளியேற மாட்டார்கள். போராட்டம் தொடர்ந்து நடைபெறும் என்று அறிவித்தனர். சி.பி.எம். சொன்னதற்கு ஒப்புக்கொண்ட கிராமத் தலைவர்கள் போராட்டத்தைத் திரும்பப் பெற்றதாக ரேடியோவில் அறிவித்தனர். இனிமேல் பேரணிகள் எதுவும் நடக்காது, சாலை வெட்டுதல், மரம் வெட்டுதல், சாலை மறியல், பந்த உட்பட எந்தப் போராட்டமும் நடக்காதென அறிக்கை விடுத்தனர். இதை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது என்ற சிக்கல் உருவானது. நமக்கு ஆதரவாக இருந்த கிராமத் தலைவர்கள் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தப் போவதாக அறிவித்தனர். அது மட்டுமின்றி போராட்டத்தை மேலும் புதிய பகுதிகளுக்கு விரிவுபடுத்துவதாகவும் அறிவித்தனர்.

முதலில் போராட்டம் ராம்கர், லால்கர், பில்பகேட் பகுதிகளில் மட்டுமே இருந்தது. பின்னர் அக்கம் பக்கத்திலுள்ள புதிய கிராமங்களுக்கும் இயக்கம் விரிவடைந்தது. முதலில் நமது ஆயுதக் குழுக்கள் அந்தப் பகுதிகளுக்குச் சென்றன. பின்னர் காவல்துறை அட்டூழியங்களுக்கு எதிரான மக்கள் குழுவினர் சென்றனர். அங்கு புதிய கமிட்டிக் கிளைகள் உருவாக்கப்பட்டன. புதிய பகுதிகளிலும் மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அணி திரண்டு சாலை வெட்டும் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். இதன் மூலம் இயக்கம் திரும்பப்பெறப்படவில்லை. தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது என்பது அனைவருக்கும் தெரிய வந்தது. இதனால் போராட்டத்தைத் திரும்பப் பெற்றதாக அறிவித்த கிராமத் தலைவர்களும் போலீசாரும் பின்வாங்கினர். இதைக் கண்டு மக்கள் பெரும் உற்சாகமடைந்தனர். இதன் மூலம் எவ்வளவு பெரிய அரசு இயந்திரமானாலும் மக்களனைவரும் ஒன்று திரண்டு போராடினால் ஆட்டம் காணச் செய்யலாம் என்ற வரலாற்று உண்மையை உணர்ந்தனர். இதன் பிறகு மீண்டும் முழு அடைப்பு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. சாலைகள் வெட்டுவது தொடர்ந்தது. இந்தப் போராட்டத்தில் குறைந்தது 1500 முதல் 2000 கிராமங்களிலிருந்து மக்கள் பங்கேற்றனர். இவர்கள் அனைவரும் பழங்குடி மக்களே. இதனால் மாநிலத்தில் எந்தக் கட்சியாக

இருந்தபோதும் பழங்குடிகள் என்ற அடிப்படையில் அவர்கள் தம்மை இப்போராட்டத்துடன் இணைத்துக் கொண்டனர்.

இப்போராட்டம் “சுய மரியாதைகளுக்கான போராட்டம்” எனவே அதற்கு ஆதரவு தெரிவிப்பதே எமது கடமை என்று மேலும் அதிக எண்ணிக்கையில் இப்போராட்டத்தில் அணிதிரண்டனர். இத்துடன் நாட்டின் பல பகுதிகளிலுள்ள அறிவு ஜீவிகள் இப்போராட்டத்திற்கு ஆதரவு தெரிவித்ததுடன் தம்மையும் அதில் இணைத்துக் கொண்டனர். இச்சமயத்தில் சி.பி.எம். அரசு தம் குண்டர் படையான கணபிரதி ரோத் கமிட்டியை ஏவி விட்டு கிராமங்களிலுள்ள மாவோயிஸ்ட் கட்சியின் ஆதரவாளர்களைப் படுகொலை செய்யுமளவில் இறங்கியது. டிசம்பர்-2008-ல் முதல் படுகொலையை அரங்கேற்றியது. இதனால் மக்களிடையே சிறிது பீதி ஏற்பட்டது. அதற்கடுத்த நான்கைந்து நாட்கள் எவ்வித போராட்டமும் நடைபெறவில்லை. இச்சிக்கலை எவ்வாறு களைவது என்பதைப் பற்றி கட்சி கலந்து ஆலோசித்தது. இதனடிப்படையில் குண்டர் படைத் தலைவனை அழித்தொழித்தனர். மேலும் மக்கள் மீது வன்முறையை ஏவுபவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களுக்கான பதில் இதுதான் என்று எச்சரிக்கை கொடுக்கப்பட்டது.

இந்த எச்சரிக்கையின் விளைவாக மக்கள் விரோதப் போக்கை மேற்கொண்டவர்கள் மன்னிப்புக் கேட்கச் செய்தோம். அப்போது அது சங்கராந்திப் பண்டிகைக் காலம். அதனை பழங்குடிகள் ‘மகர் பரு’ என்ற பெயரில் ஆயிரக்கணக்கில் ஒன்று கூடி ஒரு வார காலம் கொண்டாடுவர். அதனால் இத்தொடர் போராட்டம் தற்காலிகமாக ஒரு வார காலம் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு மீண்டும் துவங்கியது.

நிலம், நீர், காடு மக்களுக்கே சொந்தம்!

துவக்கத்தில் நாம் வன்கொடுமைகளில் ஈடுபட்ட போலீஸ் அதிகாரிகள் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும், போலீஸ் கிராமங்களுக்குள் வரக்கூடாது, அப்பகுதி முழுவதிலும் மக்களின் மீது போடப்பட்டுள்ள வழக்குகள் அனைத்தையும் திரும்பப் பெற வேண்டும் என்ற மூன்று கோரிக்கைகளை முன் வைத்திருந்தோம். இதற்கிடையில் போலீசாரும் பெரும் எண்ணிக்கையில் குவிக்கப்பட்டு அடக்குமுறையும் அதிகரிக்கப்பட்டன. மேலும் புதிய புதிய போலீஸ் முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டன. இவற்றையெல்லாம் கவனத்தில் கொண்டு இயக்கத்தை எவ்வாறு அடுத்த கட்டத்துக்குக் கொண்டு செல்வது என்று கட்சியில் விவாதிக்கப்பட்டு மூன்று முக்கியக் கோரிக்கைகளுடன் சேர்த்து மொத்தம் பதினெட்டுக் கோரிக்கைகள் முன் வைக்கப்பட்டு அதனை நிறைவேற்றுவதற்காக இயக்கத்தை முன் கொண்டு செல்வதென முடிவு செய்யப்பட்டது. இதனடிப்படையில் நிலம், நீர், காடுகளின் மீது மக்களின் உரிமை நிலைநாட்டப்பட வேண்டும். பழங்குடி மக்களின் மொழியை வளர்க்க வேண்டும் என்பன போன்ற கோரிக்கைகள் தீர்மானிக்கப்பட்டு எல்லா கிராமங்களிலும் துண்டறிக்கை மூலம் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது. இதன்

21 | மனிதன் பதிப்பகம்

பிறகு பிப்ரவரி மாதத்திலிருந்து மீண்டும் கிராமங்களில் பேரணிகள் நடத்தப்பட்டன. காவல்துறை அட்டூழியங்களுக்கு எதிரான மக்கள் குழுக்கு ஒரு தலைமைக் குழு உருவாக்கப்பட்டது. அதில் ஐந்து பேர் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். இவர்களில் லால் மங்குரு, சித்து சோரன், சத்ரதார் மஹதோ ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். பல்லாயிரக்கணக்கில் மக்கள் அணிதிரளுவதைக் கண்டு பத்திரிகையாளர்கள் எல்லோரும் அப்பகுதியில் குவிந்தனர். கிராமம் கிராமமாகச் சென்று மக்களைப் பேட்டி எடுத்தனர். மக்கள் அனைவரும், அடக்குமுறையை நிறுத்த வேண்டும். போலீஸ் முகாம்களை அகற்ற வேண்டும் என்ற தமது கோரிக்கைகளை முன் வைத்தனர். அதே நேரத்தில் நமது படைத்தளபதியும் கட்சியின் சார்பில் இக்கோரிக்கைகளைப் பத்திரிகையாளர்களிடம் விவரித்தார்.

காவல்துறை அட்டூழியங்களுக்கு எதிரான மக்கள் குழுவின் தலைமைக்குழு உறுப்பினர்களில் சித்துசோரன் அதன் செயலாளர். அவர் 21(அ)22 வயது இளைஞர். இங்கே நான் உங்களுக்கு வரலாற்றிலிருந்து ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டுமெனக் கருதுகிறேன். தண்டகாரண்யாவில் பிரிட்டிஷாரை எதிர்த்த பழங்குடிகளின் எழுச்சியை ‘பூம்கல்’ என்ற பெயரில் நாம் வருடாவருடம் விழாவாக நடத்துகிறோம் அல்லவா, அதேபோல சந்தாலி பழங்குடி மக்களும் பிரிட்டிஷாரை எதிர்த்து 1860-70களில் போராடியுள்ளனர். இதனை “சந்தாலி கலகம்” என்று அழைக்கின்றனர். இது அனைவராலும் அறியப்பட்ட மிகப்பெரிய போராட்டமாகும். இந்த ‘சந்தாலி கலகத்திற்கு’ தலைமையளித்தவர்கள் சித்து, கானு, சாந்த், பைரோன் என்ற நான்கு சகோதரர்கள் ஆவர். இந்த நால்வரும் போராட்டத்தில் தியாகியாயினர். இது மேற்கு வங்கம், பீகார், ஜார்கண்டின் சந்தாலி பழங்குடிகள் ஒவ்வொருவராலும் போற்றப்படும் நிகழ்வாகும். எனவே சித்து, கானு என்ற பெயர்கள் இங்கே பிரசித்தி பெற்றவை. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் குறைந்தது பத்து பேராவது இந்தப் பெயர் கொண்டவர்கள் இருப்பர். மேலும் யாராவது போராட்டத்திற்கு தலைமையளித்தால் அவர் சித்து என்று அழைக்கப்படுவார். இந்தத் தோழரின் வீட்டுப்பெயர் சோரன். இவர் போராட்டத்திற்கு தலைமையளித்ததால் சித்துசோரன் என்று மக்களால் அழைக்கப்பட்டார். அவர் எங்கு சென்றாலும் அவருடைய பேச்சைக் கேட்பதற்கும், அவரைப் பார்ப்பதற்கும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அணிதிரண்டனர். அந்தளவிற்கு அவர் மிகப்பெரிய தலைவராகக் கருதப்பட்டார். இவர் தனது இறுதி மூச்சு வரைப் போராடி 2010-ஆம் ஆண்டு ஜூலை 10ம்-தேதி தியாகியானார்.

போராட்டத்தின் முன்னோடிகள் வண்களே!

இந்த காவல்துறை அட்டூழியங்களுக்கு எதிரான மக்கள் குழுவின் செய்தித் தொடர்பாளர் சத்ரதார் மகதோ. இக்கமிட்டியில் சுமார் 150 பேர் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். பிப்ரவரி 19-ம் தேதியன்று கோர்க்காலாந்து கிளர்ச்சியாளர்கள் ஒரு போராட்டத்தைத் துவங்கினர். அந்தப்

போராட்டத்திற்குப் பல்வேறு இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் அழைத்திருந்தனர். லால்கரில் அநொரு மிகப்பெரிய ஊர்வலமாக நடத்தப்பட்டது. அந்தப் பேரணியில் இருபதாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்கள் கலந்து கொண்டனர். அதில் லால்கரிலிருந்து மட்டுமல்லாமல் சுற்றியுள்ள அனைத்துப் பகுதிகளிலிருந்தும் மக்கள் 400-500 பஸ், ஜீப் போன்ற வாகனங்களில் வந்து கலந்து கொண்டனர். இந்தச் செய்தி அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் பரவியது. இந்தப் போராட்டங்களில் பெண்களின் பங்கு மிக முக்கியமானது. அனைத்துப் போராட்டங்களிலும் முன்னணியில் நின்றனர். இருபதாயிரம் பேர் அணி திரண்டனர் என்றால் அதில் பத்தாயிரம் முதல் இருபதாயிரம் பேர் பெண்களாகவே இருந்தனர். அந்த அளவிற்குப் பெண்கள் முக்கியப்பங்கு வகித்தனர். ஆண்கள் குறைவாக இருந்ததற்கு அடக்குமுறையும் ஒரு காரணம். பேரணிகளில் ஆண்கள் கலந்து கொண்டால் அவர்கள் கைது செய்யப்படுவார்கள்.

இந்தப் போராட்டங்கள் ஓர் இயக்கமாக 2009 பிப்ரவரி முதல் ஜூன் வரை தொடர்ச்சியாக நடந்தது. இந்தச் சமயத்தில் நமது கட்சி பலவகைப்பட்ட திட்டங்களை வகுத்தது. அதில் வளர்ச்சிப் பணிகள் முக்கியமான ஒன்று. தண்டகாரன்யாவில் நமது கட்சியினால் செய்யப்படுவது போல கிராமம் கிராமமாகச் சென்று ஏரி, குளங்கள் வெட்டுவது, மீன் வளர்த்தல், வயல்களுக்கு நீர்பாசன வசதி செய்து தருவது, சாலைகள் அமைப்பது, சுகாதார நிலையம் அமைப்பது போன்ற வளர்ச்சிப் பணிகள் இங்கேயும் செயல்படுத்தப்பட்டன. தண்டகாரன்யாவில் மருத்துவரிடம் செல்ல வேண்டும் என்றால் நகரங்களுக்குத்தான் செல்ல வேண்டும். ஆனால் இங்கே அவ்வாறில்லை. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் சிறு அளவில் தனியார் மருத்துவர்கள் இருக்கிறார்கள். நாம் அவர்களையே அழைத்து மக்கள் அனைவருக்கும் மருத்துவம் பார்க்கும்படி கேட்டுக் கொண்டோம். அவர்களும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டு சுமார் நாற்பது மருத்துவர்கள் இவ்வாறு பணிபுரிந்தனர். ஒவ்வொரு நாளும் பெரிய கிராமங்களில் நூறு முதல் நூற்றைம்பது பேருக்கு மருத்துவம் பார்க்கப்பட்டது. இவர்கள் அனைவருக்கும் மருந்துகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்தப் பணிகள் அனைத்து கிராமங்களுக்கும் விரிவுபடுத்தப்பட்டது. இங்கு பழங்குடி கிராமங்களில், தார்ச்சாலை, மண்சாலை, பள்ளிக்கூடம் உட்பட அனைத்தும் உள்ளன. ஆனால் ஆசிரியரோ, மருத்துவரோ இருக்க மாட்டார்கள். காய்ச்சல் வந்தால் வீட்டிலேயே முடங்கிக் கிடக்க வேண்டும். குடிக்க சுத்தமான குடிநீர் கிடையாது. மக்களின் அத்தியாவசியத் தேவையே மிகவும் சிக்கலுக்குரியதாக இருந்தது. இதனால் நமது கட்சியின் தரப்பில் மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றுதிரட்டி சுமார் 300 ஆழ்துளைக் கிணறுகள் தோண்டப்பட்டு குடிநீருக்கான வசதி செய்யப்பட்டது. கிராமங்களில் சரியாகப்பாதை இல்லாத இடங்களில் பாதை அமைக்கப்பட்டது. இதைப்போலவே கிராமத்திற்குத் தேவையான பல்வேறு பணிகள் செய்யப்பட்டன. இதனூடாக மக்கள் குடிப்படையும் கட்டப்பட்டன. இந்தப் பணிகள் அனைத்திலும் நமது கெரில்லாக்

23 | மனிதன் பதிப்பகம்

குழுக்கள் பங்கு கொண்டன. இங்கு சி.பி.எம். ஆயுதம் தரித்த குழுக்களைக் கொண்டிருக்கிறது, அத்துடன் அரசாங்கமும் அவர்கள் கையிலுள்ளது. அதனால் அந்தப் பணிகளின்போது பாதுகாப்பு மிகவும் முக்கியமான விசயம். அதற்கான ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டன.

போலீசையும் அரசையும் புறக்கணித்த மக்கள்!

போராட்டத்தின் அடுத்த கட்டமாக மக்களால் “போலீசைப் புறக்கணிப்போம்”, “அரசு இயந்திரத்தைப் புறக்கணிப்போம்” என இரண்டு முழுக்கங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. போலீசு புறக்கணிப்பென்றால், அவர்களுக்கு யாருக்கும் எதையும் கொடுக்கக்கூடாது, காசு கொடுத்தாலும் எதையும் விற்கக் கூடாது, ஓட்டல், கடை, சலூன் என எங்கும் அவர்களை அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதாகும். அதேபோல அரசு இயந்திரத்தின் பிரதிநிதிகளான அதிகாரிகள், அலுவலர்கள், ஆசிரியர் போன்றோரையும் புறக்கணிக்க வேண்டும். போலீசார் ஒரு கிராமத்திற்கு வந்தால் அந்த கிராமத்திலுள்ள மக்கள் அனைவரும் ஒன்று திரள்வார்கள். பிறகு இந்தத் தகவலை அருகிலுள்ள கிராமங்களுக்குத் தெரியப்படுத்த இரண்டு விதமான உத்திகளைக் கையாள்வர். ஒன்று மக்கள் அனைவரும் ஒன்றுசூடி ‘குலவை’ ஒலி எழுப்புவர். இங்கே பழங்குடி மக்கள் அதை ‘குல்குலி’ என்று அழைக்கின்றனர். இந்தக் குலவையின் ஒலி எதுவரையில் செல்கிறதோ அங்கிருக்கும் மக்கள் அதேபோல ஒலி எழுப்புவர். இப்படியே பல கிராமங்களுக்கு இந்த ஒலி சென்றடைந்தபின் அங்கிருந்து அனைத்து மக்களும் அணிதிரண்டு போலீசார் வந்த கிராமத்திற்கு வந்து விடுவார்கள். இரண்டாவதாக, செல்போன் மூலமாகத் தகவல் தெரிவிப்பது. இங்கு ஒரு கிராமத்தில் ஐம்பது வீடுகள் இருந்தால் இருபது வீடுகளில் செல்போன் இருக்கும். இவற்றின் மூலம் தகவல் கிடைத்தவுடன் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அங்கு அணி திரள்வார்கள். அவர்கள் போலீசாரைச் சுற்றி வளைத்து உடைகளைக் கழற்றி நாள் முழுவதும் அடித்து உதைப்பர். பின்னர் பத்திரிகையாளர்களை வரவழைத்து அவர்கள் முன்னிலையில் மன்னிப்புக் கேட்கச் செய்வார்கள்.

“நாங்கள் தவறு செய்துவிட்டோம், நீங்கள் எங்களைப் புறக்கணித்துள்ளீர்கள். அது தெரியாமல் இங்கு வந்து விட்டோம்” என்று மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதிக் கொடுத்தபின் அவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் திரண்டு போலீசாரிடம் விவாதம் நடத்துவது போன்ற புகைப்படங்கள் அனைத்தும் ஊடகங்களில் பெருமளவில் வெளியிடப்பட்டன. அப்போது முதல் அடுத்த ஐந்து மாதங்களுக்குப் போலீசார் கிராமங்களுக்கு வரவேயில்லை. ஒவ்வொரு போலீஸ் நிலையத்திலும் முகாமிலும் நூற்றுக்கணக்கான போலீசார் இருந்தாலும் அவர்கள் முகாமை விட்டு வெளியே வரவே அஞ்சினர். அவர்களுக்கான எந்தப் பொருளும் கிடைக்கவில்லை. வெளியே இருந்தும் வருவதில்லை. முகாமை விட்டு வெளியேயும் வரமுடியாமல் போலீசார் விழிபிதுங்கி

நின்றனர். இரவில் எந்தப் போலீசாராவது ரோந்துப் பணிக்காக கிராமத்திற்குள் வந்தால் உடனே அந்தத் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டு மறுநாள் காலை போலீஸ் நிலையம் முற்றுகையிடப்படும். மீண்டும் போலீஸ் மன்னிப்புக் கேட்கும். இப்படி நடந்து கொண்டிருக்கும்போது தங்களால் அரசு இயந்திரத்தைப் பணிய வைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை மக்களுக்கு ஏற்பட்டது. தங்களுக்குப் புதிய அதிகாரம் கிடைத்துள்ளது என்பதை உணர்ந்தனர். நாம் வெற்றியைச் சாதித்து உள்ளோம் என்ற நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டது.

மண்டியிட்டனர் திரிபுவாதிகள்!

இவ்வாறு ஒருபுறம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது, இனி எதுவும் செய்ய முடியாதென்பதை உணர்ந்த சி.பி.எம். கட்சியினர் நம்மிடையே சரணடையத் துவங்கினர். அவர்கள் “மக்கள் நீதிமன்றங்களுக்கு” வரவழைக்கப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டனர். இதில் மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கலந்து கொண்டு சி.பி.எம். தலைவர்களின் மீதுள்ள குற்றச்சாட்டுக்களைக் கூறினர்.

விசாரணைக்குப் பின்னர் அவர்களுக்கு மரண தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்று மக்கள் கோரினர். அந்தளவிற்கு அவர்கள் மீது மக்கள் வெறுப்புற்றிருந்தனர். ஆனால் அவ்வாறு செய்ய வேண்டாம். யாரையும் கொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை என்று நமது கட்சி எடுத்துரைத்தது. அவர்களுக்கு செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்து தண்டனை வழங்கப்பட்டது. குறைவான தவறுகள் செய்தவர்கள் மன்னிப்புக் கேட்டவுடன் விடுவிக்கப்பட்டனர். அடுத்த நிலையினர் தமது மூக்கை நிலத்தில் படும்படியாகத் தேய்த்து மன்னிப்பு கேட்ட பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டனர். மோசமான குற்றம் புரிந்தவர்கள் மீது செருப்பு மாலை அணிவித்து 10-20 கிராமங்களுக்கு ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இவையனைத்தும் மக்களுக்கு மேலும் தைரியத்தை அளித்தது. ஏனெனில் இத்தனை நாட்களாகத் தம்மீது கொடுமைகள் நடத்திச் சரணடியவர்கள் தமது கண்களுக்கு முன்னாலேயே செருப்பு மாலை அணிவிக்கப்பட்டு ஊர்வலமாகக் கொண்டு செல்லப்படுவதைக் கண்டு பெரும் உற்சாகமடைந்தனர்.

இதையெல்லாம் கண்ட சி.பி.எம். கட்சியினர் பலர் தாம் தவறு செய்துவிட்டோம் என்றும் சி.பி.எம். கட்சியை விட்டு வெளியேறி விடுகிறோம், இனிமேல் இப்படிப்பட்ட தவறுகளைச் செய்ய மாட்டோம் எங்களை மன்னித்து விடுங்கள் என்றும் நூற்றுக்கணக்கான கிராமங்களிலிருந்து துண்டறிக்கைகளை வெளியிட்டனர்.

மக்களால் மக்களுக்காக...

இதற்கிடையில் வளர்ச்சிப் பணிகள் நடந்து கொண்டிருக்கிற கிராமங்களில் இந்தப் பணிகளில் அரசின் பாத்திரம் எதுவும் இருக்கக்கூடாதெனவும் மக்களால் முடியாதது எதுவுமேயில்லை

25 | மனிதன் பதிப்பகம்

அதனால் இதை நீங்கவே சுயமாகச் செய்யுங்கள் என்று மாவோயிஸ்ட் கட்சி மக்களுக்கு அறிவுறுத்தியது.

இங்கெல்லாம் மக்களின் அதிகார 'அலகுகளான' புரட்சிகர மக்கள் குழுக்கள் (RPCs) இருந்தன. இந்த அலகுகளின் வெவ்வேறு துறைகள் (Departments) உருவாக்கப்பட்டன. தண்டகாரண்யாவில் உள்ளது போலவே பாதுகாப்புத்துறை, மருத்துவம், கல்வி, வளர்ச்சி போன்ற துறைகள் உருவாக்கப்பட்டன. அத்துடன் மகளிர்குழு, மாணவர் குழு, இளைஞர் குழு, தியாகிகளின் குடும்பங்களுக்கான குழு போன்றவையும் மக்கள் குடிப்படை அலகுகளும் அமைக்கப்பட்டன. தண்டகாரண்யாவில் அது 'பூம்கல் மக்கள் குடிப்படை' என இப்போது அழைக்கப்படுகிறது. அது மூன்னர் "கிராமப் பாதுகாப்புப்படை" என அழைக்கப்பட்டது. அதைப் போலவே இங்கும் கிராமப் பாதுகாப்பு அலகுகள் கட்டப்பட்டன. பல கிராமங்களில் பிளாட்டீன்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அவைகளுக்கு இராணுவப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. இங்கு ஒரு விசயத்தை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. மக்கள் அரசை எதிர்க்கத் துணிந்து போராட்டத்தில் இறங்கிய பிறகு எத்தனை ஊர்வலம் நடத்துவார்கள். எத்தனை நாட்கள் அமைப்பு வேலைகளுக்காக வருவார்கள். தங்களின் சொந்த வேலைகளுக்கு எத்தனை நாட்கள் ஒதுக்குவார்கள் என்பதெல்லாம் இருக்காது. ஒவ்வொரு நாளும் ஏதாவதொரு நிகழ்ச்சி இருந்து கொண்டேயிருக்கும். வெவ்வேறு பகுதிகளில் பேரணி அல்லது கூட்டங்கள் நடக்கும். எந்த நிகழ்ச்சியாக இருந்தாலும் மக்கள் அதில் திரளாகக் கலந்து கொள்வார்கள்.

எப்பொழுது நேரம் கிடைக்கிறதோ அப்போது தங்கள் சொந்த வேலையைப் பார்த்துக் கொள்வார்கள். மேலும் நீண்ட நாட்களாக பந்த் இருந்த சூழலில் எந்தப் பொருட்களும் கடைகளில் கிடைக்காது. யாருடைய வீட்டிலாவது திருமணம் என்றால்கூட அங்கு செல்வதற்குப் பஸ் போக்குவரத்து இருக்காது. கிராமங்களில் ஏதாவது தனியார் வாகனங்கள் இருந்தால் அதில் செல்வார்கள். அதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கட்சி செய்தது. மக்களின் சிக்கல்களுக்கு எதிராக எப்போதுமே நாம் இருந்ததில்லை. நாம் மக்களின் சார்பாகவே செயல்படுகிறோம். எந்தச் சிக்கலாக இருந்தாலும் மக்கள் அனைவருடனும் விவாதித்து முடிவெடுக்கப்பட்டது.

தேர்தலைப் புறக்கணித்து... புரட்சிப்பாதையில்!

இச்சமயத்தில் மக்களின் கோரிக்கையான போலீஸ் முகாம்களை அகற்ற வேண்டும். போலீசார் அனைவரும் வாபஸ் பெறப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகள் அப்படியே இருந்தன. 2009 ஏப்ரல் மாதம் பாராளுமன்றத் தேர்தலும் வந்தது. நாம் தேர்தல் புறக்கணிப்புச் செய்தோம். ஏற்கெனவே போலீஸ் புறக்கணிப்பு, அரசு இயந்திரப் புறக்கணிப்பு என்பதை முன் வைத்துள்ளோம். இச்சமயத்தில் கிராமங்களில் வாக்குச்சாவடிகள்

அமைக்க அனுமதிப்பதா, வேண்டாமா என்ற கேள்வி எழுந்தது. நாம் யாராவது வாக்குச்சாவடி அமைக்க வந்தால் அவர்கள் மீது தாக்குதல் நடத்தினோம். அதைக் கண்டு அரசும் பயந்தது. தாக்குதல் நடந்தால் தேர்தல் பணிக்காகச் செல்லும் பலர் உயிரிழக்க நேரிடும் என அஞ்சியது. தேர்தல் அதிகாரிகள் யாரும் கிராமத்திற்குள் நுழையக் கூடாதென அறிவிக்கப்பட்டது. அரசு இப்பிரச்சனையைத் தேர்தல் கமிசனிடம் ஒப்படைத்தது.

தேர்தல் கமிசன் காவல்துறை அட்டூழியங்களுக்கு எதிரான மக்கள் குழுவுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியது. அப்போது எந்தக் கிராமத்தில் போலீஸ் புறக்கணிப்பு, அரசு எந்திரப் புறக்கணிப்பு இல்லையோ அந்த கிராமங்களில் வாக்குச்சாவடி அமைத்துக் கொள்ளலாம் என காவல்துறை அட்டூழியங்களுக்கு எதிரான மக்கள் குழு தெரிவித்தது. அந்தக் கிராமங்களில் மக்கள் யாராவது ஓட்டளிக்க விரும்பினால் அளிக்கலாம் எனத் தெரிவித்தது. அவர்களின் போக்குவரத்திற்கு வண்டிகள் அனுப்பி ஏற்றிச் செல்லட்டும் எனக் கூறியது. நாங்கள் தடையேதும் செய்ய மாட்டோம் என்றும் கூறியது. அதை ஏற்றுக்கொண்டு அப்பகுதியிலுள்ள அனைத்து கிராமங்களுக்குமான வாக்குச் சாவடிகளை இந்தப் பகுதிக்கு வெளியே அமைத்தது. மக்களை அழைத்து வருவதற்காக பஸ், ஜீப், போன்ற வாகனங்களை அனுப்பியது. ஆனால் ஒருவர் கூட வாக்களிக்கச் செல்லவில்லை. ஓட்டுமொத்த பகுதியும் தேர்தல் புறக்கணிப்புச் செய்தது. குறைந்தபட்சம் இரண்டாயிரத்து ஐநூறு முதல் மூவாயிரம் கிராமங்களில் தேர்தல் புறக்கணிப்பு நடந்தது. இது மிகப்பெரிய அளவில் பிரச்சாரமானது. அங்கு எல்லா இடங்களிலும் தார் சாலையுள்ளது. வேறொரு மாவட்டத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமானால் அந்த வழியாகத்தான் செல்ல வேண்டும். அந்தச் சாலைகள் அனைத்தும் நமது கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. முக்கியமான இடங்களில் சோதனைச் சாவடிகளை அமைத்தோம். அந்தச் சாவடிகளில் நமது மக்கள் குடிப்படையினர் காவல் இருந்தனர். எந்தவொரு வாகனம் அவ்வழியாகச் சென்றாலும் நிறுத்தப்பட்டு சோதனை செய்யப்பட்டது. மாலை 6 மணி முதல் காலை 6 மணி வரையில் தார் சாலையில் ஆகட்டும் வேறு எந்தப் பாதையிலாகட்டும் எந்த வண்டியும் செல்லக்கூடாது என தடை செய்யப்பட்டது. இது மே மாதம் வரை நடந்தது. அப்போது தேர்தல் கமிசனின் சுமார் நூறு வண்டிகள் மற்றொரு இடத்திற்கு செல்வதற்காக அவ்வழியாக வந்தன. நமது சோதனைச் சாவடியில் அனைத்து வண்டிகளும் நிறுத்தப்பட்டன. தம்மை நிறுத்தாமல் அனுப்ப வேண்டுமென அவர்கள் கேட்டதற்கு நமது தோழர்கள் மறுத்து விட்டனர். இரவு முழுவதும் அங்கேயே காலை ஆறு மணி வரை நிறுத்தப்பட்டன. பிறகு அனுப்பப்பட்டன. அதே வேளையில் எங்கு அடக்குமுறை தீவிரமாக இருந்ததோ அங்கு மக்கள் பெருமளவில் சென்றனர். அங்குள்ளவர்களிடம் பேசி போலீசாரை மன்னிப்பு கேட்க வைத்தனர்.

திரிபுவாதிகள் மட்டுமல்ல எதிர் புரட்சி குண்டர் படையம் கூட!

27 | மனிதன் பதிப்பகம்

அத்துடன், புதிய பகுதிகளிலும் கூடக் கட்சிக்கு செல்வாக்கு அதிகரித்தது. தொடர்புகள் கிடைத்தன. அங்கெல்லாம் நமது ஆயுதக் குழுக்கள் இருக்கவில்லை. இந்தப் போராட்டத்தின் மூலம் அங்கிருந்தும் நமது ஆட்தேர்வு நடந்தது. உதாரணமாக, லால்கரில் நமக்கு ஒரேயொரு ப்ளாட்டுன் மட்டும் இருந்தது. அதில் 24 பேர் இருந்தனர். பெல்பாடி (Bhelpadi) என்ற பகுதியில் நான்கு தோழர்களைக் கொண்ட உள்நூர் ஆயுதக்குழு ஒன்றிருந்தது. இச்சமயத்தில் புதிதாக வந்த தோழர்களைக் கொண்டு 13 உள்நூர் ஆயுதக் குழுக்கள் கட்டப்பட்டன. இதன் மூலம் மிகப்பெரிய பகுதியில் நமது செயற்பாடு விரிவடைந்தது. அவை நமது பிடிக்குள் வந்தன. இதனால் அந்த மொத்தப் பகுதியிலும் சி.பி.எம்.முக்கு பெரிய பாதிப்பு ஏற்பட்டது. சி.பி.எம்.மின் ஆயுத குண்டர்படை ஹர்மத் வாஹினி (Harmard Vahini)யுடன் நிறைய மோதல்கள் நடந்தன. இந்த மோதல்களில் குறைந்தபட்சம் 70-80 பேர் கொல்லப்பட்டனர். அவர்கள் கிராமத்திற்கு வந்து நமது தோழர்களைக் கொல்வதற்கான முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டனர். அப்படி வந்தவர்களைப் பிடித்து கொன்றனர். இதைத் தவிர போலீஸ் முகாம்கள் உள்ளதைப் போலவே ஹர்மத் வாஹினியின் முகாம்களும் இருந்தன. இந்த முகாம்கள் ஒவ்வொன்றிலும் 100 முதல் 500 வரையில் ஆயுதந்தாங்கிய குண்டர்கள் இருந்தனர். ஆகவே ஒரு எதிர்ப்புரட்சிகர ஆயுதப்படைக்கும் புரட்சிகர ஆயுதப்படைக்கும் இடையிலான மோதலாக இது அமைந்தது.

இதுவரை நாம் பார்த்த ஆறு மாதங்கள் வரை அவர்கள் (போலீஸ்) தலையிடவில்லை. வெறும் சி.பி.எம். குண்டர்கள் மட்டுமே வந்தனர். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அவர்களுடன் சண்டையிட்டு அவர்களைத் துரத்தியடித்தனர். அங்கே சண்டை என்றால் இரண்டு கிராமங்களுக்கிடையில் துப்பாக்கி ஏந்தி சண்டையிடுவது என்றே பொருள். பல இடங்களில் நமது தோழர்களுடன் மக்களும் ஆயிரம் பேர், இரண்டாயிரம் பேர் என சண்டையில் ஈடுபட்டு சி.பி.எம். குண்டர்களை விரட்டியடித்தனர்.

இந்த நிலையில் சி.பி.எம். என்ன செய்வதெனத் தெரியாமல் தவித்தது. தேர்தல் நேரத்தில் மக்கள் மீது தாக்குதல் நடத்தினால் தோற்று விடுவோம் என்ற பயமும் இருந்தது. அச்சமயத்தில் மையத்தில் இருந்த காங்கிரஸ் கட்சியும் யோசனையில் ஆழ்ந்தது. அடக்குமுறை அதிகரித்தால் தனக்கும் ஓட்டுகள் விழாது என அஞ்சியது. அதனால் ஏப்ரல் மாதம் முதல் அடக்குமுறை நிறுத்தப்பட்டது. மே மாதம் முதல் அடக்குமுறையைக் கொண்டு வரலாமா என ஆலோசித்தது. மூன்று மாவட்டங்களில் நிலைமை இவ்வாறிருக்க மற்ற இடங்களில் சி.பி.எம். பலமாக இருந்தது. அந்த பகுதியிலும் சி.பி.எம். அலுவலகங்களில் 5 முதல் 50 ஆயுதங்கள் வரை இருக்கும். ஆயுதங்கள் இல்லாமல் எந்த இடத்திலும் கட்சி அலுவலகம் இருப்பதில்லை. இந்த எல்லா அலுவலகங்களின் மீதும் மக்கள் தாக்குதல் நடத்தத் துவங்கினர். நந்திகிராமம் பெயரை நீங்கள் அனைவரும் அறிவீர்கள். நந்திகிராமத்திற்குப் பக்கத்தில் கேஜீரி என்ற

இடம் உள்ளது. இந்த பகுதியில் சுமார் 40 சி.பி.எம். அலுவலகங்களை மக்கள் தீயிட்டுக் கொளுத்தினர். அந்த அலுவலகங்களில் சிலவற்றில் 5000 முதல் 10,000 தோட்டாக்கள் கிடைத்தன. அந்தளவிற்கு ஆயுதங்கள் பதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. மற்ற மாவட்டங்களிலும் அவ்வாறே இருந்தன. நம்முடைய பகுதியிலும் சி.பி.எம். கட்சி அலுவலகங்களைத் திறக்கும் வேலைகள் தொடங்கப்பட்டன. ஜூன் மாதம் 6ம் தேதி முதல் 15ம் தேதி வரை நான்கு திசைகளிலும் கட்சி அலுவலகங்கள் எரிக்கப்பட்டன. லால்கரில் ஜூன் 16 அன்று ஒரு பொதுக்கூட்டம் நடந்தது. அதற்கும் ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் திரண்டனர். லால்கர் நகரத்தில் காவல்நிலையத்திற்கு அருகே சி.பி.எம். அலுவலகம் இருந்தது. அதைப் பூட்டித் தீயிட்டனர். அதைப்போல ராம்கர் எனும் பகுதியில் காவல் நிலையத்திற்குத் தீ வைத்தனர். தர்மாபூர் பகுதியில் ஒரு சி.பி.எம். தலைவரின் வீடு பெரிய அரண்மனையைப் போல இருந்தது. அதற்கு பக்கத்தில் அவனுடைய மற்றொரு பெரிய கட்டிடம் இருந்தது. அதற்குத் தீ வைத்தனர். இவ்வாறு நாலாபுறமும் தீ வைத்துக் கொளுத்தினார்கள். சி.பி.எம்.மின் பாதுகாப்பிற்குப் போலீஸ் இருந்தது. அனைத்துப் பகுதிகளிலும் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டது. தர்மாபூரில் 150 சி.ஆர்.பி.எம். (CRPF) படையினர் இருந்தன. ஆனால் அவர்கள் ஒன்றும் செய்யாமல் சும்மாயிருந்தனர். தர்மாபூர் கட்சி அலுவலகத்தில் 150 முதல் 200 துப்பாக்கிகள் இருந்தன. நமது தரப்பில் 2000 முதல் 3000 வரை மக்கள் இருந்தனர். ஏழு பேர் கொண்ட நமது ஆயுதக்குழுவும் அங்கிருந்தது. மேலும் அங்கு 10 பேர் நமது தோழர்கள் இருந்தனர். ஆனால் நமது கைவசம் வெறும் 6 துப்பாக்கிகள் மட்டுமே இருந்தன. அங்கு 5 நாட்கள் மோதல் நடந்தது. இரவு பகலாக இந்த மோதல் நடைபெற்றது. இந்த மோதலில் சி.பி.எம்.மைச் சேர்ந்த 14 பேர் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களின் ஆயுதங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. அதில் 303 மூன்று, 8 mm ரைபில் மூன்று, மஸ்கட் துப்பாக்கிகள் 10 இருந்தன. கொல்லப்பட்ட 14 பேரின் சவங்களும் அங்கேயே விழுந்து கிடந்தன. இந்த சம்பவம் மிகப்பெரிய அளவில் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது. இது நடந்த பிறகு அதற்கு 15-20 கி.மீ. தூரத்திலுள்ள மற்றொரு இடத்தில் மூவாயிரம் பேர் ஜூன் 9ம் தேதி வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். அந்த பகுதியில் நிறைய தொழிற்சாலைகள் உள்ளன. அங்கும் சி.பி.எம். குண்டர்களின் மீது தாக்குதல் தொடுத்தனர். அதில் 5-6 பேர் கொல்லப்பட்டனர். கால்டோர் (Goltore) என்ற பகுதியிலும் சி.பி.எம். மீது மக்கள் தாக்குதல் நடத்தினர். எல்லா இடங்களிலும் சி.பி.எம். மீதிருந்த கோபம், வெறி கொண்டு மக்களை கிளர்ந்தெழச் செய்தது. நமது ஆயுதக்குழுவோ 5-6 பேர் கொண்டதாக இருந்தது. ஆனால் மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அணிதிரண்டனர். இவ்வாறு எல்லா இடங்களிலும் தாக்குதல் நடத்துவது தீ வைத்துக் கொளுத்துவது என்பன நடந்தன.

மக்கள் அதிகாரம் பெறாமல் மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினை தீராது!

29 | மனிதன் பதிப்பகம்

தேர்தலுக்கு பின்னர் அடக்குமுறையைக் கட்டவிழ்த்து விடுவதென அரசு முடிவு செய்தது. அதிகளவில் போலீஸ் படைகளை அனுப்பி அடக்குமுறையை ஏவி விடுவதென முடிவு செய்தது, 500 படைகளை அனுப்பி வைத்தது. அதன் நோக்கம் லால்கர் இயக்கத்தை ஒடுக்குவதென்பதே இதற்கிடையில், பழைய போலீஸ் முகாம்களை காலி செய்தனர். அவர்களால் 5 முகாம்கள் காலி செய்யப்பட்டன. 3 முகாம்களை மக்கள் தீயிட்டுக் கொளுத்தினர். ஜன் 14ம் தேதியன்று இந்தப் பகுதியிலிருந்த மேலும் 8 முகாம்களை வாபஸ் பெற்றனர். அதன் 5000 படைகளுடன் இவர்களையும் இணைத்து அனுப்பியது. இரண்டு பாதைகளில் ஒரே நேரத்தில் 3000 முதல் 4000 போலீசார் தேடுதல் வேட்டை நடத்தினர். சாலைகளின் இருபுறமும் ஒரு கி.மீ. நீளம் அணிவகுத்துச் சென்றதைக் கண்ட மக்கள் மிகவும் அச்சம் அடைந்தனர். இவ்வளவு போலீசார் வந்தால் எப்படி எதிர்கொள்வது என எண்ணினார்கள். அங்கிருந்த பெரிய கிராமங்களிலிருந்து மக்கள் வெளியேறி விட்டனர். 20-25 ஆயிரம் மக்கள் இங்குமங்குமாக வெளியேறிவிட்டனர். காவல்துறை அட்டுழியங்களுக்கு எதிரான மக்கள் குழு இவ்வாறு வெளியேறிய மக்களுக்காக முகாம்களை அமைத்தது. அதில் 1000, 2000 என மக்கள் அடைக்கலம் புகுந்தனர். அவர்களுக்கு உணவு, குடிநீர் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. பின்னர் அவர்களுக்கு நிலைமையை விளக்கி பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை நீங்கள் உங்கள் கிராமங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும். எதிர்த்துப் போராட வேண்டுமென எடுத்துரைக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் மக்கள் தத்தமது கிராமங்களுக்குச் சென்று போராடத் துவங்கினர்.

அரசு இந்த அடக்குமுறையை “ஒருங்கிணைந்த இயக்கம்” (Coordinated Campaign) என அழைத்தது லால்கர் நகரில் ஆயிரக்கணக்கில் போலீசார் குவிக்கப்பட்டன. முன்பு போலீஸ் முகாம் இருந்த இடங்களிலும் ப்ளாக் அலுவலகங்களிலும் போலீசார் குவிக்கப்பட்டனர்.

லால்கர் இயக்கம் துவங்கியது அடக்குமுறைக்கு எதிராக, பின்னர் அது மக்களின் அதிகாரப் பிரச்சினையாக வளர்ந்தது. 2008 நவம்பர் முதல் 2009 ஜன் வரையிலும் 8 மாதங்களாக மக்கள் பெருந்திரளாக பல்வேறு வடிவங்களில் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர். வளர்ச்சித் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தினர். அடக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம் உள்ளது, மக்களின் அரசியல் அதிகார அலகுகள் கட்டப்பட்டன. வளர்ச்சிப் பணிகள் செயல்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் நம்மிடம் இருந்த மக்கள் இராணுவம் மிகவும் பலவீனமாக இருந்தது. அதில்லாமல் நம்மால் எதையும் செய்ய முடியாது. இதனால் எப்போதெல்லாம் நமக்கு வாய்ப்புகள் கிடைத்தனவோ அப்போதெல்லாம் அது பேரணிகள் நடத்தப்பட்ட போதும், பொதுக்கட்டங்களின் போதும், வளர்ச்சித் திட்டங்கள் மேற்கொண்ட போதும் எந்த நிகழ்ச்சி நடந்தாலும் அதில் நமது தோழர்கள் கூடவே இருந்தனர். அதாவது கட்சி, (மக்கள் திரள் அமைப்பு) மற்றும் மக்கள் இராணுவம் ஆகியவற்றை இணைத்து

கொண்டு நாம் மக்களை அணிதிரட்டிப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டோம்.

அடக்குமுறை தீவிரமாக இருந்தது. போலீசார் பெரும் எண்ணிக்கையில் குவிக்கப்பட்டனர். முன்பு நாற்பது போலீஸ் முகாம்கள் இருந்தன. தற்போது அனைத்து முகாம்களையும் சேர்த்தால் 120 முகாம்கள் உள்ளன. இத்துடன் சி.பி.எம். குண்டர் படையான ஹர்மத் வாஹினியின் 140 முகாம்களும் இருந்தன. இவையனைத்தையும் எதிர்த்துக் கொண்டு இயக்கத்தை எவ்வாறு முன்னெடுப்பது என்பதே நம் முன்னிருந்த கேள்வி 2009 ஜூன் முதல் தற்போது வரை இயக்கம் எவ்வாறு முன்கொண்டு செல்லப்பட்டது, எந்தெந்த பிரச்சினைகள் மீது போராட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன என்பதைப் பார்ப்போம். நான் ஏற்கனவே கூறினேன், அதாவது முன்னர் 3 கோரிக்கைகளை முன்வைத்து இயக்கம் முன்கொண்டு செல்லப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்கள் சென்று 60-70 வருடங்களானாலும் பழங்குடி மக்களின் அடிப்படை பிரச்சனைகள் எதுவும் தீராமல் அப்படியே தொடர்கின்றன. அது கோண்டுகளாக இருந்தாலும், சந்தாலிகளாக இருந்தாலும், யாராக இருந்தாலும் நிலைமை ஒன்றுதான். மக்கள் அதிகாரம் நிறுவப்படாமல் எதுவும் செய்ய முடியாது. மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முடியாது. நக்சல்பாரி காலகட்டத்தில் வங்காளத்தில் எங்கும் இயக்கம் நடந்தபோது அதில் கோபிபல்லவ்பூர் என்ற பகுதியும் அடங்கும். அந்த மூன்று மாநிலங்களின் - ஒரிஸ்ஸா, ஜார்க்கண்ட் மற்றும் மேற்கு வங்கம் - எல்லையில் அமைந்த பகுதியை நமது கட்சியான சி.பி.ஐ. (மாவோயிஸ்ட்) 2006ல் கெரில்லா மண்டலம் எனத் தீர்மானித்து புரட்சிகர இயக்கத்தை முன்னெடுத்தது. 2006-லேயே இப்பகுதியை நாம் கெரில்லா மண்டலம் என அழைத்தோம். ஆனால் அப்போது நமது கட்சி இப்பகுதியில் மிகவும் பலவீனமாக இருந்தது. நமது ஆயுதக்குழுக்கள் பலவீனமாக இருந்தன. நமது மக்கள் அடித்தளமும் பலவீனமாக இருந்தது. ஆனால் மக்களுடைய எதிர்ப்பை, மக்களின் ஆயுதந்தாங்கிய போராட்டத்தை முன்னுக்கு கொண்டு வந்து புரட்சிகர இயக்கத்தை நாம் வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். அதுதான் நம் முன்னுள்ள கடமை.

பள்ளிக்கூடமா? காக்கிச்சட்டைக் கூடாரமா?

2009 ஜூன் மாதம் போலீசார் ஆயிரக்கணக்கில் குவிக்கப்பட்டபோது முதல் 10 நாட்கள் எங்கு பார்த்தாலும் போலீசாரே நிறைந்திருந்தனர். நாம் 2,3 அதிரடித் தாக்குதல்களை நடத்தினோம். இதில் போலீசார் சிலருக்கு காயம் ஏற்பட்டது. இருப்பினும் நம் மீது தாக்குதல் நடத்துவதற்கு முன் வந்தனர். நமது ஆயுதக் குழுக்களும் தத்தமது இடங்களிலேயே இருந்தன. மக்களும் அங்கும் இங்குமாகச் சிதறியிருந்தனர். பின்னர் மெல்ல, மெல்ல தத்தமது இடங்களுக்கு செல்ல ஆரம்பித்தனர். இந்த சூழ்நிலையில் இயக்கத்தை எவ்வாறு முன்கொண்டு செல்வதென்ற கேள்வி எழுந்தது. அரசு நம்முடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதாக அறிவித்தது. ஏற்கனவே 4 முறை காவல்துறை அட்டுழியங்களுக்கு எதிரான

31 | மனிதன் பதிப்பகம்

மக்கள் குழுவுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியிருந்தது. 2 முறை தேர்தல் சமயத்தில் நடந்தது. நாமும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தத் தயார் என்றோம். ஆனால் பேச்சுவார்த்தை நடைபெறவில்லை. பதிலாக போலீசை அனுப்பி வைத்தது. அதே சமயத்தில் பள்ளிக்கூடங்கள் எல்லாம் மூடிக்கிடந்தன. அவற்றை எவ்வாறு திறக்க வைப்பது? இரவில் சென்று பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்த போலீசார் மீது குண்டு வீசித் தாக்குதல் நடத்தலாமென்ற ஆலோசனை வந்தது. ஆனால் அதைக் கட்சி நிராகரித்தது. குண்டு வீசித்தாக்குதல் நடத்தக்கூடாது எனக் கூறியது.

அப்படியானால் வேறென்ன செய்வது? அங்கு பள்ளிக்கூடங்கள் என்றால் அனைத்துமே பெரிய பெரிய கட்டிடங்கள். 500-600 மாணவர்கள் படிக்கக் கூடியவை. போலீஸ் முகாம்களும் பெரிய முகாம்களாக இருந்தன. அப்போது என்ன செய்தோமென்றால் தீன்பூர் (Dinpur) என்ற இடத்தில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருந்தது. அதில் 1,200 மாணவர்கள் படித்தனர். அவர்கள் பள்ளிக்கூடத்தின் வாசலுக்குப் பூட்டு போட்டனர். காலை 10 மணிக்கு மாணவர்கள் அனைவரும் வந்த பிறகு பூட்டுப் போட்டனர். பின்னர் முழக்கங்களைப் போட்டனர். இரண்டு முழக்கங்கள் போட்டனர். ஒன்று, நாங்கள் படிக்க வேண்டும், இரண்டு நாங்கள் படிக்க வேண்டுமானால் போலீசார் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு அகல வேண்டும். ஆகையால் போலீஸ் முகாம்களை காலி செய்ய வேண்டும். ஆனால் போலீசார் செல்ல மாட்டார்கள். அப்படி காலி செய்வதற்கு அவர்கள் வரவில்லை அல்லவா? அதிலிருந்து மாணவர்கள் போராட்டம் துவங்கியது. மற்ற பகுதிகளிலும் நம்முடைய இயக்கம் உள்ளது. அங்கேயும் பள்ளிக்கூடங்கள், கல்லூரிகள் உள்ளன. இதில் பள்ளிக்கூட மாணவர்கள் என்ன செய்தார்களெனில் அங்குள்ள “பெற்றோர் குழுக்கள்” பள்ளிக்கூடத்தை நடத்துவதாக இருந்தன.

அதைப்போலவே மாணவர் குழுக்களும் உள்ளன. கல்லூரிகளிலும் இத்தகைய குழுக்கள் உள்ளன. கிராமத்தில் கல்லூரி கிடையாது. பள்ளிக்கூடங்கள் மட்டுமே உள்ளன. அங்குள்ள ஒரு பள்ளியில் எட்டாம் வகுப்பு வரை வகுப்புகள் உள்ளன. மற்றொரு பள்ளியில் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு வரை உள்ளது. அங்கு மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், பெற்றோர்கள் அனைவரும் திரண்டெழுந்து போலீசை பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு வெளியேறுமாறு கூறினர். இதில் 13,000 பேர் கலந்து கொண்டனர். மாணவர்கள் அனைவரும் தத்தமது பள்ளிச் சீருடையுடன் வந்திருந்தனர். இவர்கள், மீது போலீசார் தடியடி நடத்தினர். இது மாநிலம் முழுவதும் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

மாவோயிஸ்டுகள் என்ற பெயரில் குழந்தைகளின் மீதும் அடக்குமுறை நடத்துவதற்கு மிகப்பெரிய கண்டனம் எழுந்தது. மாவோயிஸ்டுகள் காட்டிலுள்ளார்கள் ஆனால் இந்தக் குழந்தைகள் என்ன செய்தனர் என்று கூறி மாநிலம் முழுவதும் மக்கள் ஒன்று திரண்டு போராட்டம் நடத்தினர். தடியடி நடந்த இடங்களில் நமது கட்சி மாணவர்களையும்

பெற்றோரையும் இணைத்துப் போராட்டம் நடத்த முடிவு செய்தது. ஆனால் இவர்களோ குழந்தைகள், இவர்களை வைத்து பந்த் நடத்த முடியாது. அதனால் பட்டினிப்போராட்டம் நடத்துவது என முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆறு முதல் பன்னிரண்டு வயதுள்ள மாணவர்கள் இதில் பங்கெடுத்தனர். தினந்தோறும் 50-60 மாணவர்கள் என்று தொடர் உண்ணாவிரதம் இருந்தனர்.

அவர்கள் தமது கோரிக்கைகளை எழுத்துப் பூர்வமாக உள்துறை அமைச்சர் சிதம்பரத்திற்கு அனுப்பி வைத்தனர். அதில் “அங்கின் சிதம்பரம்! லால்கரில் உள்ள போலீஸ் முகாம்களை அகற்று” என்று எழுதியிருந்தனர். மேற்கு வங்காளத்தில் அனைத்துப் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் சி.பி.எம்.மின் மாணவர் அமைப்பான எஸ்.எப்.ஐ.(SFA)-ன் ‘படிப்போம், புரட்சி செய்வோம்!’ என்ற முழக்கம் எழுதப்பட்டிருக்கும். அதையே மேற்கோள் காட்டி முதல்வர் புத்ததேவிற்கு, “பாபு (புத்ததேவை அங்கு பாபு என்றே அழைப்பர்), நாங்கள் படித்துப் படித்துப் புரட்சியின் பக்கம் செல்கிறோம் என்று போலீசை அனுப்பி வைத்தீர்களா? என்று கேட்டு கடிதங்கள் எழுதினர். போலீசாரைப் பார்த்து “மாமா, உங்களுக்கு வீட்டில் குழந்தைகள் இல்லையா? எங்களை இப்படி அடிக்கிறீர்களே உங்களுக்கு மாணம், மரியாதை ஒன்றும் கிடையாதா? என்று எழுதப்பட்ட பதாகைகளை ஏந்திப் போராட்டம் நடத்தினர். அங்கு போலீஸ் முகாம்களை அகற்றுவதற்கு ஆசிரியர்களையும் போராடுமாறு நமது கட்சி அறைகூவல் விடுத்தது. இதன்பிறகு சிலர் நீதி மன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்தனர், அதில் போலீசார் முகாமை காலி செய்ய வேண்டும் என்று உத்தரவு வந்தது. அதனால் வேறு வழியில்லாமல் போலீசார் முகாமை காலி செய்ய வேண்டியதாயிற்று. இப்படிப் பல வழிகளில் போராட்டம் நடத்தப்பட்டு போலீஸ் முகாம்கள் காலிசெய்யப்பட்டன.

மக்களிடமிருந்து மக்களுக்காக...

மறு புறம், மக்களின் அன்றாடப் பிரச்சனைகளைக் கையிலெடுத்து போராட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன, அந்தப் பகுதியில் பெரிய குடிநீர் குழாய் ஒன்று உள்ளது. சுமார் பத்து பதினைந்து வருடங்களாக அது பழுதடைந்து நீர் வராமல் உள்ளது, மக்கள் பல முறை புகார் கொடுத்தும் அரசு அதைக் கண்டுக்கொள்ளவில்லை. நமது கட்சி சுமார் ஏழாயிரம் மக்களை அணித்திரட்டிக் குடிநீர் வழங்கல் அலுவலகத்தின் முன்பு, மறியல் நடத்தியது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் மூன்று நாட்கள் மறியலில் ஈடுபட்டு அரசின் அலட்சியத்தை அம்பலப்படுத்தினர், மேலும் அங்கு சப்பர் (sabbar) எனும் பழங்குடிப் பிரிவினர் உள்ளனர். அவர்கள் சாப்பிடுவதற்கு உணவு கூட இல்லாமல் ஏழ்மையில் வாடும் பழங்குடியினர் ஆவர். அவர்களுக்கு அரிசி அளிப்பதற்கும் மற்றும் தேவையான அனைத்து வேலைகளுக்கும் மக்களிடமிருந்தே நன்கொடை வசூலிக்கப்பட்டது.

உம் கரங்களில் இருக்கும் துவக்குகள் எம் கரங்களுக்கும் மாறும்!

33 | மனிதன் பதிப்பகம்

அடுத்ததாக, அங்கு நமது ஆயுதக் குழுக்களுக்குப் போதுமான அளவு ஆயுதங்கள் இருக்கவில்லை, ஆயுதங்கள் எதிரியிடமிருந்துப் பறித்தெடுக்க வேண்டுமென்பதே நமது கட்சியின் நிலைபாடு அதற்கான தாக்குதல்கள் மே மாதத்தில் துவங்கின, முதலில் ரோந்துப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த ஐந்து போலீசார் மீது தாக்குதல் நடத்தி ஐந்து ஆயுதங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. இதில் போலீசார் இருவர் காயமடைந்தனர், அதிலிருந்து ஆயுதப்பறிப்புகள் அதிகரித்தன. லால்கர் இயக்கம் துவங்குவதற்கு முன்பு நமது கட்சிக்கு எதிராக பலர் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். லால்கர் இயக்கம் துவங்கிய பிறகு அவர்கள் எல்லாம் ஊரை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர், சிலர் நகரங்களில் இருந்த போலீஸ் முகாம்களில் சரணடைந்தனர். அவர்களில் சிலர் மீண்டும் திரும்பி வந்து நம்மிடம் சரணடைந்தனர், பழைய உளவாளிகள் அனைவரையும் நாம் கொல்லவில்லை, சிலர் மட்டுமே கொல்லப்பட்டனர். அவ்வாறு விடுவிக்கப் பட்டவர்கள் மீண்டும் உளவு வேலைகளில் ஈடுபட்டதால் அவர்களை அழித்தொழிக்கும் பணி நடந்தது, நமது ஆயுதக் குழுக்களும் பதினேழாக அதிகரித்ததால் ஒரு சில நாட்களிலேயே 5-6 கருங்காலிகள் கொல்லப்பட்டனர்.

இத்துடன் நமது கட்சியின் ஆதரவாளர்களுக்கும் சி.பி.எம்.மின் ஆதரவாளர்களுக்கும் இடையில் சண்டைகள் நடைபெற்று வந்தன. நாம் ஏற்கனவே பார்த்தது போல அது ஒரு கிராமத்திற்கும் இன்னொரு கிராமத்திற்கும் இடையிலான மோதலாக இருந்தது. நமது ஆதரவாளர்கள் வில், அம்புகளை வைத்துக் கொண்டு போராடினர், அங்கு சந்தால் பழங்குடியினர் அனைவரிடமும் வில், அம்புகள், பெரிய பட்டாக்கத்தி போன்ற பாரம்பரிய ஆயுதங்கள் கட்டாயம் இருக்கும். அவர்கள் வெளியே செல்லும் போதும் தத்தமது ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டே செல்கிறார்கள். இயக்கம் துவங்கிய பிறகு கிராமத்திலுள்ள பணக்காரர்களிடமிருந்தும் பெருமளவில் ஆயுதங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. 2009 டிசம்பர் இறுதியில் இவ்வாறு ஏறத்தாழ 250-270 துப்பாக்கிகள் பறி முதல் செய்யப்பட்டன. மேலும் நம்மிடம் ஜெலட்டின் போன்ற வெடிப் பொருட்கள் இருக்கவில்லை, எனவே மூலப் பொருட்கள் சலபமாகக் கிடைப்பதால் வெடித்துக்களைத் தயார் செய்தோம். அத்துடன் போர் வெல் பைப்பைக் கொண்டும் கைக் குண்டுகள் தயார் செய்யப்பட்டன. போர்வெல் பைப்பைத் தேவையான அளவிற்கு அறுத்து ஒரு புறத்தில் அதனை அடைத்துவிட்டு சிறிய ஓட்டையைப் போட்டு அதில் திரியை செருகி அதனுள் வெடி மருந்தை நிரப்பினால் அது கைக்குண்டு போலச் செயல்படும். ஒரு போர்வெல் பைப்பை அறுத்தால் அதில் 35 கைக்குண்டுகள் செய்ய முடியும் இங்கு அனைத்து கிராமங்களிலும் போர்வெல்கள் உள்ளன, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் 2-3 போர்வெல்கள் அறுத்தெடுக்கப்பட்டன. இவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்ட குண்டுகள் போலீசார் மீது பயன்படுத்தப்பட்டன, இதனால் போலீசார் முன்னேற முடியாமல் பின்வாங்கினர். இது மட்டுமின்றி தீபாவளிப் பண்டிகையின் போது

வெடிக்கப்படும் பட்டாசுகளையும் குறிப்பாக 3-4 பெரிய பட்டாசுகளை (பாம் பட்டாசுகள்) சேர்த்துக் கட்டி மக்கள் வெடிக்கச் செய்தனர், அது பெரிய வெடிசுண்டு வெடிப்பது போல ஓசையெழுப்பும். இதனால் குழப்பமடையும் போலீசார் குண்டுபோடுகிறார்கள், என்று நினைத்துத் துப்பாக்கிகளால் சுடுவர். இந்தச் சத்தம் சுற்றுப் புறத்தில் 5கி.மீ. தூரத்திற்குக் கேட்கும். உடனே மக்கள் அனைவரும் அந்த இடத்தில் ஒன்று கூடி விடுவர். என்ன நிகழ்ச்சி நடந்தாலும் மக்களை அணிதிரட்டும் செயல்மட்டும் நிறுத்தப்படாமல் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டேயிருந்தது. துவக்கத்தில் இரவிலும் பின்னர் பகல் நேரத்திலும் மக்கள் ரோந்துப் பணியில் ஈடுபட்டனர். முதலில் எட்டு மாதங்கள் வரையில் வந்தால் மாட்டிக் கொள்வோமென்ற பயத்தில் போலீசார் ஆறு மணிக்கு மேல் கிராமங்களுக்கு வர மாட்டார்கள். 3 மணிக்குள் முகாமுக்குத் திரும்பி விடுவார்கள். அதுவும் தாள்சாலையில் மட்டுமோ அல்லது அதை ஒட்டியுள்ள மண் சாலையில் சிறிது தூரமோ மட்டுமே வருவார்கள். ரோந்துக்கு வந்த போலீசார் சிலர் இவ்வாறு இறந்துள்ளதும் அவர்களது பயத்திற்குக் காரணம்.

அதைப்போன்றே, நமது தோழர்கள் ஆயுதபாணியாக உள்ள மக்களையும் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு ரோந்துக்கு அல்லது தாக்குதல் நடத்துவதற்குச் செல்வர். போலீசார் ரோந்துப் பணிக்குச் சென்ற பிறகு முகாமில் சிலர் மட்டுமே இருப்பர். அவர்களும் மிகவும் பயந்து போய் இருப்பார்கள். அந்த நேரம் அங்கு ஒரு துப்பாக்கிச்சூடு நடத்துவோம். உடனே அவர்கள் தகவல் தெரிவித்து ரோந்துக்குச் சென்றவர்களை அழைத்துக் கொள்வார்கள். இவ்வாறு அனைத்து இடங்களிலும் நடந்தது. இதனால் போலீசார் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்தனர். அதுமட்டுமின்றித் தாக்குதல் நடத்த வரும் போலீசார் மீதும் துப்பாக்கிச்சூடு நடத்தப்படும். சில நேரங்களில் ஒரு நாளைக்கு குறைந்தது 20-25 இடங்களில் துப்பாக்கிச்சூடு நடந்துள்ளது. தாக்குதல் நடத்தவரும் போலீசாரும் 500க்கும் மேற்பட்டவர்களாக இருப்பார்கள். இருப்பினும் மக்கள் என்ன ஆனாலும் போலீசாரை நமது பகுதிக்கு உள்ளே வரவிடக்கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தனர். இவ்வாறு ஜூன் 2009 முதல் மார்ச் 2010 வரையில் எட்டு மாதங்கள் போலீசார் நமது பகுதிக்குள் நுழைய அனுமதிக்கப்படவேயில்லை. இந்தச் சண்டைகளில் நமது தரப்பிலும் போலீசார் தரப்பிலும் சிலர் இறந்தனர். இதனால்தான் போலீசார் நேரடியாக மோதுவதற்குப் பதிலாக தண்டகாரண்யாவில் சல்வா ஜூடும் போல இங்கு ஹர்மத் வாஹினி என்ற குண்டர் படையை உருவாக்கினர். இதில் ஒரு வேறுபாடு என்னவென்றால் சல்வா ஜூடுமிடம் துப்பாக்கிகள் குறைவாக இருக்கும். சிறப்பு போலீஸ் அதிகாரிகளாக (SPO's) நியமிக்கப்பட்டவர்களிடம் மட்டுமே துப்பாக்கிகள் இருக்கும். ஆனால் இங்கே ஹர்மத் வர்கினி குண்டர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் ஏ.கே.47, 8 mm, 303, SLR, DBBL, DBBL போன்ற துப்பாக்கிகள் உள்ளன. இங்கே துப்பாக்கி இல்லாமல்

35 | மனிதன் பதிப்பகம்

ஒரு ஹர்மத் ஆள் கூட இருப்பதில்லை. அரசாங்கமும் அவர்கள் கையிலுள்ளதால் துப்பாக்கிக் குண்டுகளுக்கு எந்தப் பஞ்சமும் இல்லை. ஆயிரக்கணக்கான துப்பாக்கிக் குண்டுகளை அரசு அவர்களுக்கு விநியோகம் செய்து கொண்டே இருந்தது. இதன் காரணமாக 2009 ஜூன் முதல் 2010 ஜனவரி வரையில் நமது தரப்பில் சுமார் 35 (மக்கள்) தோழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இதில் பெண்களும் அடங்குவர். சில இடங்களில் பெண்களைப் பாலியல் வன்முறைக்குள்ளாக்கினர். அவர்களின் கணவர்களைக் கொன்றனர். கிராமத்தில் பல வீடுகளைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தினர். தண்டகாரண்யாவில் சல்வாஜும் எவ்வாறு செய்ததோ அதேபோல இங்கும் செய்தனர். இங்கே காடுகளும் இல்லாததால் மக்கள் தஞ்சமடைய வேறு இடமில்லை. பல்வேறு வகைகளில் இதனை எதிர்த்துப் போராடுமாறு நமது கட்சி மக்களுக்கு அறைகூவல் விடுத்தது. இதனால் மீண்டும் மீண்டும் சாலைகள் வெட்டும் போராட்டம் தொடங்கியது. இந்த செயற்பாடு 2010 ஜூன் வரையில் சுமார் ஓராண்டு காலம் நடத்தப்பட்டது. இந்த ஓராண்டில் மட்டும் சுமார் 250 நாட்கள் சாலைகள் பந்த் செய்யப்பட்டன. பள்ளிக்கூடங்கள் தவிர அனைத்தும் பந்த் செய்யப்பட்டன. பந்த் என்றால் மற்ற பகுதிகளைப்போல அல்லாமல் இங்கு மக்கள் ஏழெட்டு வழிமுறைகளில் நடத்துகின்றனர். ஒன்று, 'ஆரந்தன்' என்றழைக்கப்படும் போராட்ட வடிவம். அதாவது மக்களுக்கெதிராக இருப்பவர்களுக்கு, சோறு, தண்ணீர் கொடுக்காமல் பந்த் செய்வது. காலை ஆறு மணி முதல் மாலை 6 மணி வரை வீட்டில் யாரும் அடுப்பு பற்ற வைக்க மாட்டார்கள். தேவையான உணவை அதற்கு முன்பே செய்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படி மூவாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட கிராமங்களில் நடத்தப்பட்டது. அடுத்தது, பட்டினிப் போராட்டம். இது காந்தியின் வழிமுறை என்று கூறுகின்றனர். இதை மாவோயிஸ்டுகள் நாம் எவ்வாறு செய்வது? நாம் பெருந்திரளான மக்களைப் பங்கெடுக்கச் செய்வதன் மூலம் செய்தோம். ஒரே நாளில் 4-5 கிராமங்களில் போராட்டம் நடத்துவது, அடுத்த நாள் வேறு சில கிராமங்கள் என ஐம்பது கிராமங்களுக்கு முன் கூட்டியே நாள் குறித்துப் போராட்டம் நடைபெற்றது. இதில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கலந்து கொண்டனர். நான்காவதாக, சாலைகள் வெட்டுதல் போராட்டம் நடைபெற்றது. இதில் நமது கட்சி, மக்கள் விடுதலை கெரில்லாப் படை,(PLGA) மக்கள் திரள்அமைப்புகள், மக்கள் உட்பட அனைவரும் கலந்து கொள்வர். ஓரிடத்திற்குப் போலீசார் வந்துள்ளனர் என்று தெரிந்தால் அன்றிரவு நமக்குத் தகவல் அளிக்கப்படும். 10 நிமிடங்களுக்குள் இந்தத் தகவல் செல்போன் மற்றும் இதர வழிகளில் அனைவருக்கும் தெரிவிக்கப்படும். உடனே போலீசார் சென்ற சாலையில் அனைவரும் கூடிவிடுவார்கள். அந்த ரோடு ஐந்து கி.மீ. இருந்தால் அதை முழுவதும் வெட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. முக்கியமான சில இடங்களில் வெட்டினால் போதும். தகவல் கிடைத்தவுடன் ஆங்காங்கே மக்களும் வெட்டி விடுவார்கள். இதனால் போலீசார் வெளியே வர முடியாமல் அந்த இடத்திலேயே இரவு முழுவதும் முடங்கிக்கிடப்பார்கள். அடுத்த

நாள் காலை ஆயிரக்கணக்கான போலீசார் நடைப்பயணமாக வந்து முடங்கிக் கிடந்தவர்களை மீட்டுச் செல்வார்கள். இது தொடர்ச்சியாக நடக்கும் போது வந்த போலீஸ் வண்டிகள் எதுவும் திரும்பிச் செல்ல முடியாது. போலீசார் மட்டும் நடைப் பயணமாகச் சென்று விடுவார்கள். இந்தப் போராட்டம் மாதத்தில் 20-25 நாட்கள் நடைபெறும். இதனால், மக்கள் போய் வர வேண்டுமென்றால் என்ன செய்வது என்ற கேள்வி எழலாம். அப்போது மக்கள் தமது தேவையைக் கமிட்டியிடம் முன்வைப்பார்கள். அந்த நாட்களில் இந்தப் போராட்டம் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்படும். பின்னர் மீண்டும் துவங்கும். முன்பு நாம் மிகவும் சிறிய பகுதியில் மட்டுமே செயல்பட்டு வந்தோம். தற்போது இயக்கும் புதிய புதிய பகுதிகளுக்கும், விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டது. அப்போது ஆயிரக்கணக்கான மக்களும் நம்முடன் வருவார்கள். புதிய பகுதிகளிலும் மக்கள் விரோதமாக செயல்பட்டு வந்த சி.பி.எம். தலைவனைக் கட்டி இழுத்து வந்து ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் முன் நிறுத்துவார்கள். பின்னர் அவன் மீதான குற்றங்கள் விசாரிக்கப்பட்டு அவனுக்கான தண்டனை நிறைவேற்றப்படும்.

பெரும்பாலான மக்களின் கருத்துப்படி மரண தண்டனை என்று வந்தால், நாம் அவனை ஒதுக்குப்புறமாகக் கொண்டு சென்று அழித்தொழிப்போம். இவ்வாறு குறைந்தபட்ச 35-40 இடங்களில் நடந்தது. இதன் மூலம் மக்களுக்கும் நம்மீது நம்பிக்கை அதிகரித்து, இயக்கம் புதிய பகுதிகளுக்கும் விரிவடைந்து முன்னேறியது. மற்ற பகுதிகளில் மக்களுக்கு விரோதமானவர்களை அம்பலப்படுத்திச் சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டன. அவன் மக்கள் முன்னிலையில் வரவழைக்கப்பட்டு மன்னிப்புக்கேட்ட பின்பு விடுவிக்கப்படுவான். இனி இத்தகைய செயல்களில் ஈடுபடக் கூடாதென்று எச்சரிக்கை செய்யப்படும். இதுவொரு போராட்ட வடிவமாக நடைபெற்றது. நமக்கு எதிராக இருக்கும் அனைவரையும் கொன்று, நாம் இயக்கத்தை முன்னுக்குக் கொண்டு செல்ல முடியாது. அனைவரும் நமக்கு ஆதரவாளர்களாகவும் இருக்கமாட்டார்கள். இவற்றினூடாகத்தான் நாம் இயக்கத்தைக் கட்டியமைக்க வேண்டும், என்பதைப் புரிந்து கொள்வது அவசியம்.

மக்களை ஏமாற்ற அரசின் நாடகங்கள்

இத்துடன் ஹர்மத் வாகினியின் பெரிய முகாம்களின் மீதும் தாக்குதல்கள் நடத்தப்பட்டன. அதில் நமது மக்கள் விடுதலைப்படையைச் சேர்ந்த கெரில்லாக்களுடன் 200 முதல் 500 பேர் வரை சென்று தாக்குதலில் ஈடுபடுவோம். இதில் பல ஹர்மத்துகள் கொல்லப்பட்டனர். இவ்வாறு அந்த எட்டு மாதங்கள் இருதர்பினருக்கும் மோதல்கள் நடைபெற்றன. அத்துடன் அரசாங்கமும் சீர்திருத்தம் செய்யத் துவங்கியது. அதில் குறிப்பிட்ட விசயத்தைப் பார்ப்போம். போலீசாரை ஆயிரக்கணக்கில் 'ஜங்கல்மகால்' பகுதிக்கு அனுப்பி வைத்த பிறகு அங்குள்ள மக்கள் அனைவருக்கும், ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் 25

37 | மனிதன் பதிப்பகம்

கிலோ அரிசி வழங்க வேண்டும் என்று அரசு அறிவித்தது. முதலில் லால்கரில் இது அறிவிக்கப்பட்டது. இதை வாங்கிக் கொள்வதா வேண்டாமா என்று மக்கள் குழப்பமடைந்தனர். நமது கட்சி, மக்கள் திரள் அமைப்புகள் அரிசி வாங்கிக்கொள்ளுமாறு மக்களிடம் தெரிவித்தது. ஆனால் ஒன்றிரண்டு கிராமங்களிலிருந்து மட்டுமல்லாமல், லால்கர் பகுதியில் எத்தனை கிராமங்கள் உள்ளனவோ அவ்வளவு கிராமங்களிலிருந்தும் அரிசி வாங்க மக்களை அனுப்ப வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதன்படி ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் ரேஷன் கடைகளுக்குச் சென்று அரிசி கேட்டனர். ஆனால் அவ்வளவு பேருக்கும் கொடுக்கக் கூடிய அளவிற்கு அங்கு அரிசி இருக்கவில்லை. மக்களுக்கு அரிசி வழங்கவேண்டும் என்பதற்காக அரசு அதை அறிவிக்கவில்லை. நாம் இத்திட்டத்தை எதிர்ப்போம் என்றும், அரிசி வாங்குவதற்கு மக்கள் யாரையும் அனுமதிக்க மாட்டோம் என்றும் அரசு நினைத்தது. அதன் மூலம் தாங்கள் அரிசி வழங்கத் தயாராயிருப்பதாகவும், மாவோயிஸ்டுகள் தான் அதற்குத் தடையாக இருக்கிறார்கள் என்றும் பிரச்சாரம் செய்யலாம், என்று அரசு நினைத்தது. ஆனால் அவர்கள் நினைத்ததற்கு நேர் மாறாக நடந்தது. அரிசி வாங்கச் சென்றவர்களுக்கு நூற்றுக்குப் பத்து பேருக்குக் கூட கிடைக்கவில்லை. உடனே மக்கள் அதை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்தினார்கள். பின்னர் நமது கட்சி, அரசு வெறும் ஏமாற்றுவதற்காக இதை அறிவித்துள்ளது. உண்மையிலேயே மக்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கம் அரசுக்குக் கிடையாதென்பதையும், அரசின் சீர்திருத்தத்திட்டங்கள் வெறும் ஏமாற்று வேலை என்பதையும் அம்பலப் படுத்திப் பிரச்சாரம் செய்தது, அதற்குப் பிறகு, அரிசி வழங்கும் திட்டத்தை அரசு திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டது.

அதைப்போலவே, அங்கு எல்லா கிராமங்களிலும் மின்சாரக் கம்பங்கள் இருக்கும். ஆனால் மின்சாரம் இருக்காது. நமது மக்கள் திரள் அமைப்பு மின்துறை அதிகாரிகளை வரவழைத்துப் பேசியது. மின்சாரம் கொடுக்கவில்லை என்றால் அலுவலகத்திற்குப் பேரணியாக வந்து மறியல் நடத்துவோம் என எச்சரிக்கை விடுத்தனர். அதன் பிறகு இன்று வரை எந்தத் தடையுமில்லாமல் 24 மணி நேரம் மின்சாரம் அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. தலைநகர் கொல்கத்தாவில் கூட நான்தோறும் 4 மணினேரம் மின் வெட்டு உள்ளது. ஆனால் லால்கர் ஐங்கல்மஹால் பகுதியில் கடந்த ஒன்றரை ஆண்டுகளாக மின் வெட்டு என்பதே இல்லை, ஆனால் மின்சாரம் மட்டும் வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது, கிராமங்களில் பம்ப், மோட்டார் என எதுவுமே இல்லை. இங்கே விவசாயம் எல்லாம் வானம் பார்த்த பூமி தான். மழை வந்தால் தான் விவசாயம் செய்ய முடியும். இதைத் தவிர இங்கு பெரிய பெரிய கால்வாய்கள் (Canals) உள்ளன.

உற்பத்தி செய்வதும் நாங்கள். விலை நிர்ணயம் செய்வதும் நாங்களே!

அணைகளிலிருந்து இத்தகக் கால்வாய்களுக்குத் தண்ணீர் அனுப்பப்

படாது. லால்கருக்கு சுற்றுப் புறங்களில், அதாவது கால்டோர், சல்பானி, கோத்வானி போன்ற பகுதிகளில் உருளைக்கிழங்கு வெகுவாகப் பயிரிடப் படுகிறது. சீசனில் கிலோ ஒரு ரூபாய் அல்லது ஒன்றரை ரூபாய்க்கு விற்கப்படும். ஒரு ஏக்கரில் உருளை பயிரிடவேண்டுமெனில் குறைந்த பட்சம் 40,000 முதல் 60,000 ரூபாய்கள் தேவைப்படும். விளைச்சலும் மிக நன்றாக இருக்கும். ஆனால் சந்தையில் விலைபோகாமல் எல்லாம் நஷ்டமடையும். இதனால் விவசாயம் செய்பவர்களின் எண்ணிக்கையும் பாதிக்கக் குறைந்துவிட்டது. இதனால் கடந்த ஜனவரியில் விளைச்சல் வந்த பிறகு விவசாயிகளின் கமிட்டி ஒன்றைக் கட்டினோம். அவர்களுக்குத் தனியாக அமைப்புக் கட்டி உருளைக்குக் குறைந்தபட்ச விலை நிர்ணயம் செய்தோம். இதில் ஆயிரமாயிரம் விவசாயிகள் இணைந்தனர். இவ்வாறு மக்களின் எந்தப் பிரச்சனையாக இருந்தாலும் அதைக் கையிலெடுத்துப் போராடினோம். இவையனைத்தும் அடக்கு முறைகளுக்கு மத்தியிலேயே நடைபெற்று வருகின்றது.

பற்றிப்படரும் வால்கர் போராட்டங்கள்

இதற்கிடையில், இங்கே ஒரு மெயின் ரோட்டை ஓட்டி ரயில் பாதையில் இருக்கிறது. அந்தப் பகுதியில் முன்பு நமது இயக்கமோ அமைப்போ இல்லை. பின்னர் அங்கே இயக்கம் வளர்ச்சியடைந்த பிறகு அங்குள்ள ரயில் பாதையில் ஒரு வருடமாக ரயில் மறியல் போராட்டங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. இதிலும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கலந்து கொண்டனர். ஒரு முறை இராஜதானி எகல்பிரஸ் இரயிலில் ஏழைகள் மட்டுமல்ல நடுத்தர வர்கத்தினர் கூட பயணம் செய்வது அரிது. பெரும் பணக்காரர்களே இதில் பயணம் செய்கின்றனர். அந்த வண்டியை மக்கள் சிறை பிடித்த பிறகு நாடு முழுவதும் பெரும் கூக்குரல் எழுப்பப்பட்டது. நமது மக்கள் விடுதலை கெரில்லா படையின் (றிலிநிகி) கெரில்லாக்கள் போலிஸ் வந்தால், தாக்குதல் நடத்தத் திட்டமிட்டு பாதையில் மறைந்திருந்தனர். இங்கு சமவெளி என்பதால் போலிசார் எப்பொழுதும் மோட்டார் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துவர். காடுகள் என்றால் மரங்கள் அதிகமாக இருப்பதால் இலக்கை நோக்கிச் செல்லாது. ஆனால் இங்கே அவ்வாறில்லை. போலிசார் துப்பாக்கிகளை விட மோட்டார்களையே அதிகம் பயன்படுத்துவர். இந்த மோதலில் நமது தோழர் ஒருவர் தியாகியானார், மற்றொருவருக்குக் காயமேற்பட்டது, போலிசார் தரப்பில் இருவர் காயமடைந்தனர். சிறை பிடிக்கப்பட்டு நான்கைந்து மணி நேரம் கழித்து இரயில் விடுவிக்கப்பட்டது.

அதே போல கொல்கத்தாவிலிருந்து இந்தியா முழுவதும் செல்லும் பல்வேறு தேசிய நெடுஞ்சாலைகளிலும் மறியல், சாலைத்தடை நடைபெற்றன. மற்ற இடங்களில் பந்த் என்றால் வாகனங்களை எரிப்பதும் உண்டு. அப்போது மட்டுமே அது பத்திரிகைச் செய்தியாக மாறும். ஆனால் இங்கே ஆயிரக்கணக்கானோர் சாலைகளில் இறங்கி எந்த வாகனமும் செல்ல முடியாதவாறு முடக்கி விடுவார்கள்.

39 | மனிதன் பதிப்பகம்

இதனால் ஒரு மாதத்தில் சுமார் 10-15 நாட்கள் ஆயிரக்கணக்கான லாரிகளும், பஸ்களும் சாலையில் நின்றன. ஒரு நாள் பந்த செய்தால் குறைந்தபட்சம் மூவாயிரம் முதல் நான்காயிரம் லாரி, ட்ரக்குகள் சாலையில் நின்றன. இதனால் அனைத்து பகுதிகளிலும் சரக்கு போக்குவரத்து நின்றது. உடனே பல குரல்கள் இதைப்பற்றி எழுப்பப்படும், நாம் தண்டகாரணயாவில் பந்த அழைப்பு விடுத்தால் அரசு அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை. ஏனெனில் இங்கு காட்டில் என்ன நடக்கிறது என்று வெளியில் யாருக்கும் தெரியாது. பத்திரிக்கை நிருபர்களும் யாரும் இங்கு வருவதில்லை, அங்கு அப்படியில்லை பந்த ஆரம்பித்த 5 நிமிடத்தில் பத்திரிகையாளர்கள், டி.வி சேனல்கள் எல்லாம் வந்து விடுவர். நாள் முழுவதும் இது இடைவிடாமல் ஒளிபரப்பு செய்யப்படும். பத்திரிக்கைகளிலும் இதைப்போலவே செய்திகள் பரவலாக வெளியிடப்படும். உடனே பெரிய பரபரப்பு ஏற்பட்டுவிடும், மக்களின் கோரிக்கைகள் மிகப்பிரந்த அளவில் வெளியிலுள்ள அனைவருக்கும் தெரிந்து விடும். இவ்வாறு நாம் அனைத்து விசயங்களிலும் ஒரு ஜனநாயக தழுவலை ஏற்படுத்தினோம்.

இத்துடன், நாம் வளர்ச்சித் திட்டங்களையும் நடைமுறைப்படுத்தினோம் அது பெரிய அளவில் பிரச்சாரம் ஆனது. அரசு சீர்திருத்தப் பணிகளுக்காக பலகோடி ரூபாய்கள் செலவு செய்ததாக அறிவிப்புகளை வெளியிடும். ஆனால் அங்கு கிராமங்களில் எந்த வேலையும் நடந்திருக்காது. அதன் பின்னர் அந்தப் பகுதிகளில் பந்த நடப்பதால் எங்களால் அங்கு செல்ல முடியவில்லை, அதனால் எந்த விதமான வளர்ச்சிப் பணியையும் மேற்கொள்ள முடியவில்லை என அரசு ஒப்புக்கொண்டது. மறு புறம் போராட்டத்தில் ஈடுபடும் மக்களை நாம் மூன்று வகைகளில் அவர்களை வெவ்வேறு பணிகளில் ஈடுபடுத்தினோம். ஒன்று, அவர்களை காவல் வேலையில் ஈடுபடுத்தியது. இதில் ஓரிருவர் அல்ல நூற்றுக்கணக்கானோர், நூற்றுக்கணக்கான இடங்களில் பங்கு கொண்டனர்.

போலீசார் வருவது தெரிந்தால் இவர்கள் ஓசை எழுப்புவர், ஒரு இடத்தில் ஆரம்பித்தால் அது அப்படியே நூற்றுக்கணக்கான இடங்களுக்கும் பரவும். இது ஒரு திசையில் இல்லாமல் நான்கு திசைகளுக்கும் பரவி எச்சரிக்கை செய்வார்கள். இரண்டாவதாக ஆயுதப் பறிப்பு நடவடிக்கையை ஒரு இயக்கமாக முன்னெடுத்தோம், ரோந்துக்கு வரும் போலீசார் மீது தாக்குதல் நடத்தி ஆயுதங்கள் பறிப்பது நடைபெற்றது. மேலும், சக்ரைல் எனும் இடத்திலுள்ள போலீஸ் நிலையத்தின் மீதும் தாக்குதல் நடத்தி ஆயுதங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. அத்துடன் அந்த போலீஸ் நிலையத்திலிருந்து இன்ஸ்பெக்டரையும் பிடித்துக் கொண்டு வந்தோம்.

இங்கு ஒரு விசயத்தைக் கூற நான் மறந்துவிட்டேன். அதாவது, ஒரு மாதத்தில் குறைந்தபட்சம் நான்கைந்து இடங்களில் பேரணிகளும், கூட்டங்களும் நடத்தப்படும். உதாரணமாக, தண்டகாரணயாவில் தெற்கு

பஸ்தர், வடக்கு பஸ்தர், மாட், மான்பூர் என பல பகுதிகள் உள்ளன. இதில் பல உள்ளூர் ஆயுதக்குழுக்களும், படைகளும் உள்ளன.

ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பேரணி நடத்த வேண்டுமென நமது கட்சியோ அல்லது ஜனதன சர்க்காரோ (மக்களின் அதிகார அலகுகள்) கணக்கிலெடுத்தால் நூற்றுக்கணக்கில் நடக்கும். அதைப் போலவே இங்கும் பல பேரணிகள் நடந்தன. அவற்றின் மீது போலீசார் மிகக் கடுமையான தாக்குதல்கள் நடத்தினார்கள். மக்களை மிகக் கொடுமையாக அடித்துத் துன்புறுத்தி பின்னர் கைது செய்தனர். 50-70 வயது முதிய பெண்களையும் விடாமல் கைது செய்தனர். அதனால் இப்படி செய்தும் போராட்டம் நிற்கவில்லை, இப்படி செய்தால் மக்கள் பயந்துபோய் போராட்டத்தில் பங்கு கொள்ளமாட்டார்கள் என அவர்கள் நினைத்தது நடக்கவில்லை. தடியடி நடத்தியதைக் கண்டித்து பந்த் நடத்தப்பட்டது. தொடர்ந்து 5 நாட்கள் பந்த் நடைபெற்றது, உடனே கண்டனக் குரல்கள் எழுந்தன. மீண்டும் சாலை வெட்டும் பணி ஆரம்பமானது. அந்தத் தகவல் பரவினால் பல நூறு இடங்களில் ரோட்டை வெட்டிவிடுவார்கள். ஆதலால் மக்கள் உணர்வு பூர்வமாக இயக்கத்தில் பங்கு கொண்டார்களேயானால் அதை யாராலும் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. மேலும் இங்கு அது ஒரு கலகம் என்ற வடிவத்தில் வெளிப்பட்டது. இவ்வாறு மக்களின் எதிர்ப்பு பல்வேறு போராட்ட வடிவங்களில் வெளிப்பட்டது, அவர்களை நிலைமைக்குத் தகுந்தவாறு ஈடுபடுத்தியது, அங்கு ஆட்சியில் இருந்த திரிபுவாத சிபிஎம் அரசு நடத்தி வந்த அதிகாரத்துவ ஆட்சி ஒரு பாசிச ஆட்சியாக வடிவெடுத்தது. கடந்த 35 ஆண்டுகளாக நடத்தப்பட்டு வந்த இந்த கொடுங்கோல் ஆட்சிக்கெதிராக இது வெறும் மேற்கு வங்கத்தில் மட்டுமல்ல, இந்தியாவில் வேறெந்தப் பகுதியிலும் இவ்வாறு பரந்துபட்ட மக்கள் தொடர்ச்சியாக நீண்ட காலத்திற்கு ஜனநாயக முறையில் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதில்லை. கோரிக்கைகள் மிகவும் சாதாரணமான கோரிக்கைகள், இதனால் தான் இந்தியா முழுவதிலுமுள்ள அறிவு ஜீவிகள், ஜனநாயகவாதிகள், பரந்துபட்ட மக்கள் இந்தப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு வழங்கினார்கள். அந்தப் போராட்டத்துடன் தம்மை இணைத்துக் கொண்டார்கள். அது மட்டுமின்றி லால்கரில் போராட்டம் எந்த வகையில் நடத்தப்பட்டதோ அவ்வாறே எல்லா இடங்களிலும் நடத்த வேண்டும் என்றும் கூறினர். லால்கரில் வைத்த முழுக்கங்கள் பல்வேறு இடங்களிலும் எதிரொலித்தது. நமது கட்சியும் 2009 ஜூன்- ஜூலை மாதங்களில் லால்கர் இயக்கத்தை போல நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் இயக்கத்தை கட்டுமாறு அறை கூவல் விடுத்தது. மேற்கு வங்கத்திலும் வெவ்வேறு பகுதிகளில் இயக்கம் விரிவடைந்து வளர்ச்சியடைந்தது.

எதிரிகளிடம் பிடுங்கி...எதிரிகளுக்கு எதிராக!

நாம் பிடித்து வந்த இன்ஸ்பெக்டரை விடுவிக்க வேண்டுமானால் அதற்கு ஈடாக, கைது செய்யப்பட்ட வயது முதிர்ந்த பெண்களை விடுவிக்க வேண்டுமென கோரிக்கை வைத்தோம். நமது தலைவர்களை

41 | மனிதன் பதிப்பகம்

விடுவிக்க வேண்டுமென நாம் கோரவில்லை, பெண்களை விடுவிக்கும் வரை இன்ஸ்பெக்டரையும் நாம் விடவில்லை, நாம் அந்த இன்ஸ்பெக்டரை கொன்றுவிடுவோம் என பயமுறுத்தவும் இல்லை, ஒரு வேளை பெண்களை விடுதலை செய்ய அரசு மறுத்துவிட்டால் என்ன செய்வது? என்ற கேள்வியும் எழுந்தது. நாம் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம் எனக் காத்திருந்தோம். அரசை எதிர்த்து மிகக் கடுமையான கண்டனக் குரல்கள் மிகப்பெரிய அளவில் எழுப்பப்பட்ட பின்னர் அந்த பெண்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர். 55 முதல் 70 வயது வரை கைது செய்யப்பட்ட பெண்கள் மட்டுமே விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இதன் மூலம் திரிபுவாத அரசின் பாசிச முகம் மேலும் அம்பலமானது. இதன் பின்னர் சில்லா சம்பவம் நடந்தது. நம்மிடம் ஆயுதங்கள் மிகவும் குறைவாக இருந்தன, எங்கிருந்தும் கிடைக்கவில்லை, வாங்கவும் முடியவில்லை. ஏனெனில் பணமில்லை. இந்த நிலையில் அங்குள்ள தோழர்கள் தாக்குதல் நடத்திப் பறிப்பதற்குத் திட்டமிட்டனர். சக்ரைல் தாக்குதல் பற்றி ஏற்கனவே பார்த்தோம். அதன் பக்கத்திலேயே வங்கி ஒன்று இருக்கிறது, அது கிராமத்திலிருக்கும் வங்கி, அதில் பணம் அதிகமிருக்கவில்லை. அதன் மீது தாக்குதல் நடத்தி ஒன்றிரண்டு இலட்சம் ரூபாய்கள் கைப்பற்றினோம்.

அதன் பின்னர் புத்தினி என்னும் இடத்தில் பிரிட்டிஷார் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட ஈஸ்டர்ன் ஃபிராண்டியர் ரைபிள்ஸ் (EFR) படைப்பிரிவு உள்ளது. நீங்கள் அல்லூரி சீத்தாராம் ராஜு திரைப்படம் பார்த்திருப்பீர்கள், அவர் தலைமை தாங்கி நடத்திய இயக்கம் ஆந்திரா, ஓரிஸ்ஸா எல்லையில் அமைந்துள்ள ஆந்திரா அஸ்ஸாம் எல்லையோரப் பகுதி என நாம் கூறும் விசாகப்பட்டினம், விஜயநகரம், கிழக்கு கோதாவரி ஆகிய மாவட்டங்களில் நடைபெற்றது. அந்த இயக்கத்தை ஒடுக்குவதற்காக அப்போதைய பிரிட்டிஷ் அரசு இந்தப் படைப் பிரிவை உருவாக்கியது. பிரிட்டிஷார் சென்ற பிறகு இந்த படையின் செயல்பாடுகள் அப்படியே தொடர்கின்றன, இந்தப்படை தமது கூடாரங்களை வெள்ளை நிறத்தில் அமைக்கின்றன. சில்லா என்பது சந்தை நடக்கும் இடமாகும். அங்கு ஒரு பஸ் நிலையமும் அருகில் ஒரு சிறிய மருத்துவமனையும் உள்ளது. அதனருகே கிழக்கு பிராண்டயர் ரைபிள்ஸ் படையின் முகாம் ஒன்று உள்ளது, நாம் இதன் மீது தாக்குதல் நடத்த முடிவு செய்தோம். முதலில் நமது தோழர்கள் அங்கு சென்று வேவு பார்த்து வந்தனர். அங்கு மொத்தம் 32 கூடாரங்கள் இருந்தன. மூன்று பக்கத்தில் ஒரு பக்கம் திறந்த வெளியாகவும் இருந்தது. வெளியே ஒருவர், உள்ளே ஒருவர் என்று இரண்டு காவலர்கள் இருந்தனர். அங்கே பேருந்து நிலையத்தின் அருகே கழிவறைக்குச் சிறு நீர் கழிப்பது போலச் சென்று காவலர் மீது கைத் துப்பாக்கியால் சுட்டனர். அவன் இறந்த பிறகு முதல் தாக்குதல் குழு (First Assault group) முகாம் மீது தாக்குதல் நடத்தியது. உள்ளேயிருந்தும் எதிர் தாக்குதல் வந்தது. பிறகு இரண்டாவது குழு சென்று தாக்குதல் நடத்தியது. அதில் கலந்து கொண்ட தோழர்கள் அனைவரும் புதியவர்கள்

யாருக்கும் முறையான இராணுவப்பயிற்சி கிடையாது. அதனால் துப்பாக்கிச்சூடு நடக்கும் போது எழுந்து சுட்டனர், அதில் நமது இரண்டு தோழர்கள் அங்கேயே தியாகியானார்கள். மற்ற மூவர் காயமடைந்தனர். எதிரிகள் நம்மீது இடைவிடாது கண்முடித்தனமாக துப்பாக்கிச்சூடு நடத்தினர். ஏற்கனவே திட்டமிட்டபடி கூடாரங்கள் பெட்ரோல் குண்டுகள் வீசி எரிக்கப்பட்டன. தாக்குதல் துவங்கியபோதே எதிரி படையினர் சிலர் திறந்த வெளி வழியாகத் தப்பி ஓடி விட்டனர்.

இறுதியாக கிழக்கு பிராண்டயர் ரைபிள்ஸ் படைப்பிரிவின் இருபத்து நான்கு பேர் கொல்லப்பட்டனர். இத்தாக்குதலில் நமக்கு 10 ஏ.கே, 15 எஸ்.எல். ஆர், 14 இன்சான்ஸ், 1 ஸ்டென், 1 கைத்துப்பாக்கி ஆகியவை கிடைத்தன. தியாகியான தோழர்களையும், காயம்பட்ட தோழர்களையும், தூக்கிக் கொண்டு நமது தோழர்கள் திரும்பிவிட்டனர். சம்பவம் நடந்து 10-15 நிமிடங்களுக்குள் வேறு பக்கத்திலிருந்து போலீஸ் படை வரத்தொடங்கியது. 10-12 இடங்களில் தடையேற்படுத்தி விட்டு காடுகள் இல்லாததால் வேறு ஒரு பாதையின் மூலம் நமது தோழர்கள் பாதுகாப்பாக வந்து சேர்ந்தனர். இந்தச் சம்பவம் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

சிட்டா தாக்குதலுக்குப் பிறகு போலீசின் அடக்கு முறையில் அதன் வடிவத்திலும், செயலுத்தியிலும், நோக்கத்திலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. முன்பு மக்கள் பேரணியில் கலந்து கொள்ள செல்லும் போது, அவர்களை தடுத்து நிறுத்தி அடித்து விரட்டுவார்கள் அல்லது கைது செய்வார்கள். ஆனால் இந்த மாற்றத்திற்குப் பிறகு துப்பாக்கிச்சூடு நடத்தத் தொடங்கினர். இவ்வாறு நான்கைந்து இடங்களில் நடந்த துப்பாக்கிச்சூடுகளில் ஒருவர் முதல் ஐந்து பேர் வரை கொல்லப்பட்டனர். பலர் காயமடைந்தனர். போலீசாரோ, மோதலில் மாவோயிஸ்டுகள் கொல்லப்பட்டனர், பலர் காயமடைந்தனர், என்று செய்தி வெளியிட்டது. ஆனால் இதை யாரும் நம்பத் தயாராக இல்லை. போலீஸின் கூற்றை மறுத்துப் பழங்குடிகளின் மக்கள் திரள் அமைப்பு போலீசார் நடத்திய படுகொலைகளை அம்பலப்படுத்தினர். ஆனால் போலீசார் எதைப்பற்றியும் பொருட்படுத்தவில்லை, இதன் பின்னர் பிப்ரவரி மாதம் இதே போல மக்கள் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தினர். இதில் மூவர் இறந்தனர், மூவர் காயமடைந்தனர், இறந்தவர்களின் உடல்களைக் கயிற்றால் கட்டி அதைப் போலீஸ் வாகனங்களுடன் கட்டி ரோட்டிலேயே தரதர வென இழுத்துச் சென்றனர். இவற்றைக் கண்டு மக்கள் அச்சமடைவார்கள் என்று போலீசார் நினைத்தனர். ஆனால் மக்கள் மேலும் கொதித்தெழுந்தனர். முன்பைவிட ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அணிதிரண்டு போராட்டம் நடத்தினர். இதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு பழங்குடிப் போலீஸ் படைகளை (அவர்களை மாஞ்சி என்று அழைக்கின்றார்) அழைத்துப் பேரணி, கூட்டங்களுக்கு மக்கள் யாரும் செல்லாதவாறு தடுத்து நிறுத்தும் படி கூறினர். அங்கு மாஞ்சிகளுக்கான சங்கம் உள்ளது. அதிலுள்ள பெரும்பான்மையினர் மக்கள் விரோதச்

43 | மனிதன் பதிப்பகம்

செயல்களில் ஈடுபடுபவர்கள், சிலர் நம்முடைய ஆதரவாளர்களாகவும் உள்ளனர். அவர்களில் போலீசுடன் சென்றவர்களுக்கு ஆயுதங்கள் வழங்கப்பட்டன. அவர்கள் 'கண பிரதிரோத் சங்கடனுடன்' சேர்ந்து கொண்டு கிராமங்களில் தாக்குதல் நடத்தினர்.

மக்கள் இவர்கள் அனைவரையும் எதிர்த்துப் போராட வேண்டியதாயிற்று. அவர்களும் மக்களை அழைத்து வந்து பேரணி, கூட்டங்கள் நடத்தினர். மக்கள் வரும் பகுதியிலும் குண்டுகள் வீசப்பட்டன. இதனால் மக்கள் வருவது நின்றுவிட்டது. தற்போது போலீசாரும் ஹர்மத்துகள் ஓரிடத்தில் முகாம் அமைக்கத் தொடங்கினர். ஒரு முகாமில் 70 போலீசார் இருந்தால் அவர்களுடன் முப்பது பேர் சி.பி.எம். குண்டர்கள் (ஹர்மத்துகள்) இருப்பார்கள், இதன் மூலம் மேலும் தீவிரமாகத் தாக்குதல்களை நடத்தினார்கள். இதனால் போராட்டமும் தீவிரமடைந்தது. மக்கள் விரோதக் குண்டர் படைகளும் போலீசாரும் கிராமத்திற்குள் எப்போதும் வரக்கூடாதென மக்கள் தடைவிடுத்தனர். அதைப் போலவே இந்தச் சூழலில் திரிணாமுல் காங்கிரஸ் கட்சியினர் வரத் தொடங்கினர். பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கு முன்னர் மம்தா ஓர் தடவை வந்தார். அந்தச் சமயத்தில் நமது தோழர்கள் சி.பி.எம். உள்ளூர்த் தலைவன் ஒருவனைக் கொன்றிருந்தனர். அதற்கு எதிராகத் தாக்குதல் நடத்த சி.பி.எம். கட்சியினர் 3-4 வண்டிகளில் ஆயுதபாணியாக வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் முன் திரிணாமுல் கட்சியினர் எதிர்ப்பட்டனர். உடனே அவர்கள் மீதும் தாக்குதல் நடத்த ஆரம்பித்தனர். பக்கத்திலேயே நம்முடைய தோழர்களும் இருந்தனர். இந்த மோதலில் திரிணாமுல் கட்சியினர் இருவர் மற்றும் கிராமத்தினர் ஒருவர் குண்டடிபட்டு அந்த இடத்திலேயே இறந்து விட்டனர். இதைக் கண்டித்து பெரும் கண்டனம் எழுந்தது. அச்சமயத்தில் மம்தா அந்தக் கிராமத்திற்கு வந்தார். அப்போது அவர் இரயில்வே அமைச்சராக இருக்கவில்லை, இருப்பினும் அவருக்கு பாதுகாப்பிற்காக போலீசாரும் உடன் வந்தனர், மக்கள் அனைவரும் போலீசை அனுமதிக்க மாட்டோம், மம்தா மட்டும் வர வேண்டும் என்று கூறி போலீஸ் வாகனங்களைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள். அதற்கேற்ப மம்தா அந்த நான்கு சக்கர வண்டியில் இருந்து இறங்கி மோட்டார் சைக்கிளில் அமர்ந்து கிராமத்திற்கு வந்தார். இறந்து போனவர்களின் குடும்பத்தை சந்தித்தார், அதன் பிறகு தேர்தலில் வெற்றி பெற்று இரயில்வே அமைச்சரானார். அதன் பின்னர் இடையிடையே சில தடவைகள் போலீஸ் முகாம்களை அகற்ற வேண்டுமென மம்தா கூறி உள்ளார், மாநிலத்தில் சி.பி.எம். உள்ளது. இத்தகைய நிலை அப்போது இருந்தது. மம்தா தேர்தலைக் கவனத்தில் கொண்டு, மாநிலத்தில் அதிகாரத்தை கைப்பற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் செயல்பட்டு வந்தார். ஆகவே அவர் மக்களுக்கு ஆதரவாக வருவார் எனக் கருதக்கூடாது. மக்களுக்கு அதில் எவ்விதக் குழப்பமும் இருக்கவில்லை, மிகத் தெளிவாக இருந்தனர். இதற்கு உதாரணம் ஒன்று கூறுகிறேன், பான்கூரா (Bankura) என்ற மாவட்டத்தில் பார்கின்(Barkin)

என்ற இடத்தில் ஒரு முறை அதன் மீது தாக்குதல் நடத்திய போது இரண்டு போலீசார் கொல்லப்பட்டனர், சிலர் காயமடைந்தனர். இது நடந்தது 2007-இல், லால்கர் இயக்கம் துவங்குவதற்கு முன்னர் தொட்டவுடன் வெடிக்கக் கூடிய இரண்டு குண்டுகளை பையில் வைத்து, ஒரு சி.பி.எம். தலைவனைக் கொன்று அந்த சடலத்தருகில் இந்தப் பையை வைத்துவிட்டு வந்தோம். அங்கு சென்ற போலீசாரிடம் அங்கு கூடியிருந்த மக்கள் நாம் பையில் ஏதோ வைத்துவிட்டு, விட்டுச் சென்றுள்ளோம் எனக் கூறியுள்ளனர். ஆனால் போலீசார் அதைக் கேட்கத் தயாரில்லாமல் பையைத் திறந்தனர். இரண்டு போலீசார் அதே இடத்தில் கொல்லப்பட்டனர், 22 பேர் காயமடைந்தனர். அதன் பின்னர் அங்கு மிகப்பெரிய முகாம் அமைக்கப்பட்டது, அந்த முகாமுக்கு அருகிலேயே நாம் மக்களை அணிதிரட்டக் கூட்டம் ஒன்று நடத்தினோம். அந்தத் தகவலும் அவர்களுக்குச் சென்றது. அந்தக் கூட்டம் நடந்த இடத்திற்கு போலீசார் சிலர் வந்தனர், அவர்கள் வருவதை 4-5 பெண்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். போலீசார் அருகே வந்ததும் அந்த பெண்கள் கொளவிச் சத்தமிட்டனர், உடனே அங்கு பெருந்திரளான மக்கள் கூடிவிட்டனர். அதைக் கண்டு போலீசார் ஓட ஆரம்பித்தனர். மக்கள் அவர்களைத் துரத்திச் சென்று மூன்று பேரை பிடித்தனர். அவர்களிடமிருந்து 2SLR, 1 AK, 1 Insas ரைபிள்களை கைப்பற்றினர். அதை ஆயுதக்குழுவிடம் கொடுத்தனர். அடுத்த நாள் போலீசார் பெரும் எண்ணிக்கையில் அங்கு வந்தனர், மக்கள் கிராமத்தைக் காலி செய்துவிட்டுச் சென்று விட்டனர். அடுத்த நாள் (மூன்றாவது நாள்) 11,000 மக்கள் அணிதிரண்டு பர்கின் போலீஸ் முகாமை நோக்கிச் சென்றனர். போலீசார் அத்துமீறிக் கிராமத்தில் நுழைந்து தாக்குதல் நடத்தியதாகப் புகார் கொடுத்தனர், அங்கிருந்த போலீஸ் அதிகாரியும் புகார் எழுதிக் கொடுக்கும் படி கூறினார். அந்த புகாரில் போலீஸ் கிராமத்திற்குள் நுழையக் கூடாது என எழுதிக் கொடுத்தனர், அதைப் பெற்றுக் கொண்ட அதிகாரி 'சரி தவறாகிவிட்டது', இனி மேல் நாங்கள் வரமாட்டோம்" எனக் கூறி அனுப்பிவைத்தான். அவன் கூறியதை நம்பி மக்கள் வெளியே வந்தனர், வந்தவர்கள் போலீஸ் முகாமின் சுற்றுச்சுவரை கடப்பதற்குள் உள்ளிருந்து துப்பாக்கி சூடு நடத்தினார்கள். அதில் அந்த இடத்திலேயே மூன்று பெண்கள் கொல்லப்பட்டனர், காயமடைந்தவர்களில் மற்றொரு பெண்ணும் இறந்தார், இதைக் கண்டித்து நடத்தப்பட்ட பேரணியில் சுமார் ஏழாயிரம் பேர் கலந்து கொண்டனர். போலீஸ் எவ்வளவு தான் அடக்கு முறையை ஏவினாலும் மக்கள் சிறிதும் அஞ்சவில்லை, மேலும் பெரும் எண்ணிக்கையில் எதிர்த்துப் போராடினார்கள். துப்பாக்கிச் சூட்டை கண்டித்துப் பலர் பலவகையான போராட்டங்களை நடத்தினர். நமது மக்கள் திரள் அமைப்புகள், நான்கு நாள் கருப்பு தினமாகக் கடைப்பிடித்தனர், அனைத்துக் கிராமங்களிலும் கருப்புக் கொடியேற்றி எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதன் பின் மெழுகுவர்த்தி ஏற்றி துக்கதினம் கடைபிடிக்கப்பட்டது, இவ்வாறு பல்வேறு வடிவங்களில்

45 | மனிதன் பதிப்பகம்

போராட்டம் நடத்தப் பட்டது. அதன் பின் பந்த் நடத்தப்பட்டது, எத்தனை நாட்கள் பந்த் நடத்துவது? ஒரு வருடத்தில் 250 நாட்கள் வரை பந்த் நடந்துள்ளது.

காயமடைந்தவர்களுக்கு சிகிச்சையளிக்க என்ன செய்வதென்ற சிக்கல் முன்னுக்கு வந்தது. பல்வேறு மருத்துவமனைகளில் சிகிச்சை பெறுவதற்குச் சென்றனர். அங்கும் போலீசார் வந்து காயமடைந்தவர்களை மிரட்டினர், டாக்டர்களையும் சிகிச்சையளிக்கக் கூடாதென மிரட்டினர். சுமார் 40 மருத்துவமனைகளில் போலீசார் காயமடைந்தவர்களுக்காக சோதனை செய்தனர், இவ்வாறு 8 நாட்கள் சோதனையிட்டனர், இவ்வாறு எதிரி மிகப் பெரிய அளவிலான அடக்குமுறையை ஏவினான். இருப்பினும் மக்கள் தம்முடைய வழி முறைகளில் இதனை எதிர்கொண்டனர், போலீசார் எங்கு சென்றாலும் மக்கள் அவர்களை கேரோ' (முற்றுகை) செய்தனர். போலீஸ் நிலையங்களையும் 'கேரோ' செய்தனர், இந்த நிகழ்ச்சிகளில் எல்லாம், போலீஸ் நிலைய 'கேரோ' தவிர, மற்ற அனைத்துப் போராட்டங்களிலும் மக்கள் விடுதலை கெரில்லாப்படை (PLGA) மக்களுடன் சேர்ந்து செயல்பட்டனர். இதன் பின்னர் போலீசார் மேலும் அதிக அளவில் குவிக்கப்பட்டனர், மேலும் பல பகுதிகளிலும் குவிக்கப்பட்டனர். ஜார்கான் (jargan) என்ற நகரம் பற்றி நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தேன், இந்த நகரம் தந்தேவாடாவை விட மிகப்பெரிய நகரமாகும். அந்த நகரத்தில் நமது சக்தி மிகவும் சிறியதாக, பலவீனமாக இருந்தது, அந்த நகரத்தில் உள்ள போலீஸ் நிலையத்தில் மேலும் அதிகமான படைகளைக் குவித்த ஜார்கான் போலீஸ் மாவட்டம் எனத் தனியாக அமைத்தனர். அந்த நகரத்திலிருந்து சுமார் 12 கிலோமீட்டர் தொலைவில் வனப்பகுதி உள்ளது, அதற்குள் தெற்கு நோக்கிச் செல்லும் நெடுஞ்சாலை செல்கிறது. ஜார்கான் நகரத்திற்கு பின் புறத்தில் உள்ள கிராமங்கள் அனைத்தும் நமது செல்வாக்குக்கு உட்பட்ட பகுதிகளாகும், சுமார் 300-400 கிராமங்கள் அடங்கிய அந்தப் பகுதியில் லால்கர் இயக்கம் துவங்குவதற்கு முன்பிருந்தே அங்கு நமது செயல்பாடு இருந்து வருகிறது. அப்போது மதுவைத் தடைசெய்ய வேண்டுமென போராட்டம் நடைபெற்றது, அனைத்து கிராமங்களிலும் மது விலக்கு நடைமுறைக்கு வந்தது. ஆனால் ஜார்கான் நகரத்தில் மட்டும் தொடர்ந்து மது விற்கப்பட்டது, இந்த கடைகளை பெரிய பணக்காரர்கள் அல்லது அரசியல் தலைவர்கள் நடத்தி வந்தனர், அதன் பின்னர் நிலத்திற்கான போராட்டம் எடுக்கப்பட்டது. அத்துடன், ஜார்கான் நகரத்திலும் மது விற்பனையைத் தடைசெய்யக் கோரி போராட்டம் எடுக்கப்பட்டது. அச்சமயத்தில் சி.பி.எம். கட்சியினர் இப்போராட்டத்தை ஒடுக்க மேலும் அதிக அளவில் போலீசாரை அந்நகரத்திற்கு வரவழைப்பதற்காகத் தமது வீடுகளை அவர்களே தாக்கி உடைத்தனர், நேற்று இரவு சுமார் 1000 மாவோயிஸ்டுகள் வந்து வீட்டை உடைத்துச் சென்றனர், என பத்திரிக்கையில் செய்தியளித்தனர். அனைவருக்கும் இது பொய் எனத் தெரியும், இருப்பினும் பத்திரிக்கைகளில் செய்தி

வந்த பின்னர் பெரும் கட்டுப்பாடு போட்டனர், இத்துடன் அங்குள்ள பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் அனைவரும் சி.பி.எம். கட்சியினர் அல்லது ஆதரவாளர்கள், இவர்கள் ஒவ்வொருவர் கையிலும் துப்பாக்கிகள் இருக்கும், அவர்கள் எப்போதும் சாக்பீஸ் எடுத்து கரும்பலகை மீது எதுவும் எழுதியது கிடையாது. மாணவர்களுக்கு எதுவும் பாடம் எடுப்பதில்லை. அவர்கள் மிகவும் கொடூரமானவர்கள் இத்தகைய ஆசிரியர்களில் 40-45 பேரை நாம் கொன்றிருக்கிறோம். சமூக வாழ்க்கையின் அனைத்து விசயங்களுமே சி.பி.எம். இன் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும், அதே போல் மருத்துவமனைகளும் அவர்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும். அந்த மருத்துவமனைகளுக்குப் பொதுமக்கள் சென்று மருந்து கேட்டால் கிடைக்காது. அப்படிப் பெற வேண்டுமென்றால் நூர்க்கணக்கான மக்கள் அங்கு சென்று போராட்டம் நடத்தியே பெற வேண்டும். இப்படி பல போராட்டங்களை நாம் நடத்தியுள்ளோம். இப்படி படிப்படியாக அந்த நகரம் முழுவதும் நமது செல்வாக்கின் கீழ் வந்தது. போலீசார் பெரிய அளவில் அங்கிருந்தனர், 1500-2000 வரை போலீசார் இருந்தனர். அந்த நகரத்தில் பெரிய சி.பி.எம். தலைவர்களும் அவர்களின் அலுவலகங்களும் இருந்தன. அந்த அலுவலகங்களை நாம் தாக்கினோம், போலீசின் பாதுகாப்பில் அவர்கள் இருந்தனர். அடக்கு முறை அதிகரித்த போது இந்த நகரத்திலிருந்த போலீசார் கிராமங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள பெண்களின் மீது பாலியல் வன்முறையை நடத்திப் பெண்களின் ஆடைகளைக் கிழித்தெறிவது, போன்ற அடக்குமுறை வடிவங்களை கையாண்டனர். அங்கு 'சோனமுகி' (sonamukhi) என்ற கிராமம் உள்ளது. நாம் புதிய பகுதியில் புதிய பெயரில் நமது செயல்பாடுகளை நடத்தினோம், ஏனெனில் பழைய பெயர் அம்பலமாகி அதே பெயரில் போராட்டம் நடத்தினால் அடக்குமுறையை எதிர்கொள்ள வேண்டிக்கும், ஆகையால் புதிய பெயரில் செயல்பட்டோம். பெயர் எதுவாக இருந்தாலும் மக்களைப் பெரும்அளவில் அணிதிரட்டுவது மட்டும் நடந்து கொண்டே இருந்தது. இந்தச் சூழலில்தான் பெண்களைப் பாலியல் வன்முறை செய்வது, பின்னர் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொல்வது என்ற வடிவத்தை போலீசார் கடைப்பிடித்தனர். 'சோனமுகி' கிராமத்தில் 7 பெண்களைப் பாலியல் வன்முறை செய்துள்ளனர். மேலும் 22 பெண்களைப் பாலியல் ரீதியாகத் துன்புறுத்தி உள்ளனர். இந்தக் கிராமம் மலையின் மீதோ அல்லது காட்டிற்குள்ளேயோ யாரும் போய்வர முடியாத குக்கிராமம் எனக் கருத வேண்டாம். அது தேசிய நெடுஞ்சாலையில் இருந்து இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் உள்ள ஓர் கிராமம். அந்தக் கிராமத்திற்கு எப்போதும் பஸ், ஜீப் போக்குவரத்து உள்ளது. அதற்கு அருகாமையில் மூன்று பெரிய தொழிற்சாலைகள் உள்ளன, அதில் 1200 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர். சுருக்கமாகக் கூறுவதெனில் ஓர் வளர்ச்சியடைந்த கிராமம் அது, அக்கிராமத்துப் பெண்கள் போராட்டத்தில் உறுதியாக நின்றனர். அவர்கள் ஜார்க்கான் நகரத்திற்குச் சென்று அனைத்துப் பத்திரிகை நிருபர்களையும் அழைத்துவந்து போலீஸ் பாலியல்

47 | மனிதன் பதிப்பகம்

வன்முறை செய்ததை விவரித்தனர். இதற்குப் போலீசார் ஓர் நாடகத்தை நடத்தினர். ஒருபுறம் 7 பெண்களைப் பாலியல் வன்முறை செய்துவிட்டு மறுபுறம் அந்த இழி செயலில் ஈடுபட்ட இரண்டு போலீஸ் அதிகாரிகள் தமது காலைத் தாமாகவே சுட்டுக் கொண்டு தம்மீது மாவோயிஸ்டுகள் தாக்குதல் நடத்தியதாகக் கூறினர். இதெல்லாம் பெரிய அளவில் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது, போலீசாரின் கூற்றை மக்கள் நிராகரித்தனர். பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு பல்வேறு இடங்களில் இருந்து ஆதரவு இயக்கங்கள் நடத்தப்பட்டன, தினந்தோறும் மறியல், போராட்டங்கள் நடந்தன. இவற்றின் மீது போலீசார் தாக்குதல் நடத்தினர். இதனால் போராட்டங்கள் மேலும் அதிகரித்தன. மேலும் போலீஸ் தாக்குதல் அதிகரித்தது. போராட்டத்தில் பங்குபெறுவோரின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்தது. இவ்வாறு கடைசியில் பெண்கள் மட்டும் நாற்பதாயிரம் பேர் அணி திரண்டு பேரணி நடத்தினர். இந்தப் பெண்கள் தங்களுடைய புதிய அமைப்பு ஒன்றையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர், அதன் பெயர் “நாரி இஸ்ஜத் பச்சாவ் சமிதி” என்பதாகும். அதாவது “பெண்கள் சுயமரியாதைப் பாதுகாப்புக் குழு” என்பதாகும். அவர்கள் ஐந்து (அ) ஆறு கோரிக்கைகளை முன்வைத்தனர். போலீசின் கட்டுக்கடங்காத அடக்கு முறைக்கு, எதிராகப் பெண்களைப் போராட்டத்தில் இறக்கியது, அதனால் தான் அவர்கள் தமது அமைப்பிற்கு “பெண்கள் சுயமரியாதைப் பாதுகாப்புக் குழு” என பெயரிட்டனர், அவர்கள் தமக்கேயான கமிட்டிகளை உருவாக்கினர். பேரணிகள் நடத்தினர், போராட்டம் நடத்தினர், இதன் கிளைகள் பல பகுதிகளுக்கு விரிவடைந்தன. இச்சமயத்தில், மற்றொரு விசயமும் நடந்தது. பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் வீதிகளில் இறங்கிப் போராட்டத்தை நடத்தினர், அவர்கள் கூறியதென்ன? எங்கள் சகோதரிகள், மற்றும் அம்மாக்களைப் பாலியல் வன்முறை செய்தவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதே அவர்களின் கோரிக்கை. இவ்வாறு சில இடங்களில் 5000 மாணவர்கள் சில இடங்களில் 10,000 மாணவர்கள், அதிகப்பட்சமாக 15,000 மாணவர்கள் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். அவர்களும் தமக்கான அமைப்பு ஒன்றை உருவாக்கினர். அதன் பெயர் ‘சாத்ர சமாஜ்’ (மாணவர் சமூகம்)

இதே சமயத்தில் கட்சி தரப்பில் இருந்து நிலப்பறிப்பு நடத்தப்பட்டது. கிராமத்தை விட்டு விரட்டப்பட்ட மக்கள் விரோதிகளின் நிலங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. முதலில் இது ஒரு சில கிராமங்களில் நடந்தது, பின்னர் வளர்ச்சியடைந்தது. இது 50-60 கிராமங்கள் வரை விரிவடைந்தது, ஒரு கிராமத்தில் நிலப்பறிப்பு நடந்தால் அதைச் சுற்றியுள்ள நான்கு, ஐந்து கிராமங்களில் உள்ள மக்கள் ஒன்றாக அணிதிரண்டனர். முன்பு விவசாய அமைப்புக்குக் கொடி இருக்கவில்லை. இப்போராட்டம் நடக்கும் போது கொடி ஒன்றை உருவாக்கிப் பறிக்கப்படும் நிலத்தில் கொடியை நாட்டினர், மறுபடியும் மாநிலத் தேர்தல் தயாரிப்புகள் தொடங்கின, இந்தத் தேர்தலில் எவ்விதத்திலாவது வெற்றி பெற வேண்டுமென சி.பி.எம்.தீர்மானித்தது. கடந்த 35 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ச்சியாக

ஆட்சியிலிருந்த அந்த கட்சி இப்போது தோற்றுவிட்டால் மீண்டும் வெற்றி பெறுவது சாத்தியமற்றதாகி விடும் எனக் கருதியது. அதனால் மேன்மேலும் அடக்கு முறையை கட்டவிழ்த்து விட்டது. மேலும் அதிகமான போலிசை இறக்கியது, புருலியா மாவட்டத்தில் அயோத்தியா (Ayodhya) எனும் பகுதி உள்ளது. அது ஓரளவிற்கு மலைப்பகுதியாகும், அங்கு நமது கட்சியின் செயல்பாடுகள் உள்ளன, அப்பகுதிக்கு நாகா பட்டாலியன் 'துணை இராணுவப்படையை' இறக்கியது. அவர்கள் வண்டிகளில் வந்து இறங்கி ரோட்டின் மீது வந்ததும் கண்ணில் கண்டவர்கள் அனைவரையும் சுட்டு வீழ்த்துபவர்களாக இருந்தனர். அதில் இருவர் மரணம் அடைந்தனர். இவ்வாறு கண்ட இடங்களில் எல்லாம் மக்களின் மீது துப்பாக்கிச்சூடு நடத்தினர். இவர்களுக்கு எதிராக நாம் எதிர்த் தாக்குதல் நடத்தத் துவங்கினோம். அதேபோல் பங்குரா மாவட்டத்திலும் நடைபெற்றது. அதன் பின்னர், உட்புறமாக இருக்கும் கிராமங்களுக்குள் படைகள் வருவதற்காக சி.பி.எம். கட்சியின் வலைபின்னலை பயன்படுத்தி கருங்காலிகளை (informers) உருவாக்கினர், அதில் முக்கியமானவர்கள் யார்? யார்? உள்ளனர் என்பதை அறிந்து அவர்களை நாம் அழித்தொழித்தோம். இவ்வாறு ஒரு புறம் நம்முடைய தாக்குதல் அதற்குப் பதிலாக அவர்கள் தயாரிப்புகள் நடத்திக் கொண்டு நம்மீது தாக்குதல் நடத்துவது, அதற்கு பதிலடி கொடுப்பதற்கு நாம் நம்மை தயாரித்துக் கொண்டு தாக்குதல் நடத்துவதென இது நடந்தது. நாம் மக்களிடமும் இதைப்பற்றி விவாதித்தோம், மக்களும் அவர்களைக் கொன்றொழிக்க வேண்டும் என்றனர். அவ்வாறு கொன்ற போது அந்தச் சடலங்களை அங்கே விட்டுச் சென்றோம், நான் இங்கு வரும்போது வழியில் ஓர் போஸ்டரை பார்த்தேன். அதில் நான்கு பேரின் கைகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. ஒருவருடைய சடலம் விழுந்துகிடந்தது. அது அங்கு பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்ட படம். அதைப் போஸ்டர்களாகவும் சி.பி.எம். கட்சியினர் அச்சிட்டது பிரச்சாரம் செய்தனர்.

நாம் அவ்வாறு இறந்தவர்களை அப்படியே விட்டுச் செல்வது சரியானதல்ல என மக்கள் தெரிவித்தனர். இதனால் நாம் அவர்களைக் குழித்தோண்டிப் புதைத்துவிட்டு வந்தோம்.

இவ்வாறு செய்வதா? வேண்டாமா? என்ற விவாதமும் நடந்தது, இனிமேல் அவ்வாறு செய்ய வேண்டாமென முடிவு செய்யப்பட்டது. அதன்பின் ஓர் சிக்கல் நம் முன் எழுந்தது, எதிரியின் அடக்கு முறைக்கு எதிராக நாம் போராட வேண்டும், எதிரி பெரிய அளவில் தாக்குதல் நடத்த முன்வருகிறான். அவனுடைய நோக்கம் லால்கர் இயக்கத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்பதாகும், முன்பு போலீஸ் வந்து முகாம் அமைத்துத் தாக்கினர். ஆனால் இயக்கத்தை ஒழிக்க முடியவில்லை. ஆனால் அதற்கு மாறாக இயக்கம் மேலும் வளர்ச்சியடைந்தது, நமது கட்சிக்கு மக்கள் அடித்தளம் கிடைத்தது, இதே சமயம், சி.பி.எம். தமது சக்திகளைச் சேர்த்து 8 ஆயுதக்குழுக்களை அனுப்பி வைத்தனர். இதில் 'கோல்டர்'

49 | மனிதன் பதிப்பகம்

(Goaltore) என்ற பகுதியில் சில கிராமங்கள் சி.பி.எம்.இன் கையில் உள்ளது. சி.பி.எம்.இன் தாக்குதலில் நமது மக்கள் திரள் அமைப்புகளின் தலைமை உறுப்பினர்கள் சிலர் தியாகியானார்கள்.

இவ்வாறு நடந்த இரண்டு மூன்று சம்பவங்களை நான் கூறுகிறேன். 'அடக்கு முறை' அதிகமானாலும் நமது தோழர்கள் வீட்டை விட்ட வெளியேறி தலைமறைவு வாழ்க்கை நடத்தி வருகின்றனர். சிலர் வீட்டை விட்டு சென்றாலும் கிராமத்தை சுற்றியே இருப்பார்கள். போலீஸ் வந்தால் வெளியே சென்றுவிடுவார்கள், போலீஸ் இல்லாத நேரத்தில் கிராமங்களுக்குச் செல்வார்கள். அதில் ஒரு தோழர் கிராமத்தை விட்டு வெளியே வந்து இயக்க வேலைகளில் ஈடுபட்டு வந்தார். அங்கு ஓர் பழக்கம் உள்ளது. பெற்றோர்கள் தமது குழந்தைகளின் படிப்புக்கு உதவியாக அவர்களுக்குத் தேர்வு வரும் போது அவர்களுடன் இருந்து சொல்லிக் கொடுப்பது அங்கு பழக்கமாக உள்ளது. இந்தத் தோழரின் மகன் 10 ஆம் வகுப்பு படித்தார். அந்த மகளைப் பார்க்க தோழர் சென்றார். அங்கு சென்றதும் அங்கிருந்த போலீசார் அவரைப் பிடித்துக் கொள்ளனர், அவர் முன்பு எவ்வித அரசியல் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டவர் அல்ல, நம் இயக்கம் துவங்கிய பின்னரே இவ்வாறு பொது வேலைகளில் ஈடுபட்டார்.

அரசு அவருடைய சடலத்தைக் கூடக் கொடுக்கவில்லை, 60,70 நாட்கள் போலீஸாரே சடலத்தை வைத்திருந்து பின் எரித்தனர், சிட்டா (silda) சம்பவத்தில் 5 பேர் தியாகியானார்கள், அவர்களின் சடலங்களை நாமே எடுத்து வந்து எரித்தோம். இங்கு எவ்வாறு சல்வா ஜோடும் குண்டர்களுடன் போலீஸ் உள்ளதோ அதைப் போலவே அங்கும் ஹர்மத்துகளுடன் போலீஸ் இருந்தனர். இவர்கள் சேர்ந்து பெரும் எண்ணிக்கையில் வந்து தாக்குதல் நடத்தினர், அவர்களுடன் நான் முழுவதும் துப்பாக்கிச் சண்டை நடந்தது. நமது தாக்குதலினால் ஹர்மத்கள் பின் வாங்கினர் அவர்களுக்கு உதவியாக போலீஸ் உள்ளனர், அவர்களுடனும் மோதல்கள் நடந்தன. அப்போது நாம் பின்வாங்கினோம், ஏனெனில் நம்மிடம் போதுமான துப்பாக்கிக் குண்டுகள் இருக்கவில்லை. இதன் பின்னளியில் தான் அயோத்தியாவில் நாகா பட்டாலியன் வந்தது, அயோத்தியா ஓரளவுக்கு மலையும், காடும், நிறைந்த பகுதியாகும். ஆனால் அதை எந்த விதத்திலும் (தண்டகாரணயாவின்) வனப்பகுதியோடு ஒப்பிடக்கூடாது. அது அடர்த்தியான காடல்ல, அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக மரங்கள் உள்ளன.

பெரும்பாலும் சால் மரங்கள் உள்ள காடு, சால் மரங்கள் வெட்டிய பிறகு பெரிய அளவில் கருங்காலிகள் (Informer) அதிகரித்தனர். அவர்கள் பல்வேறு கருவிகளையும் பயன்படுத்தினர், உதாரணமாக (pen camera) பேனா கேமரா, அது பேனாவைப் போல இருக்கும், அதற்குள் கேமரா பொறுத்தப்பட்டு இருக்கும். அதை வைத்துக் கொண்டு

போகும் இடமெல்லாம் பதிவு செய்து கொண்டே போகலாம், அங்கு காடுகள் குறைவாக உள்ளதால் பல்வேறு வகையான கருவிகளையும் பயன்படுத்த முடிகின்றது. மற்றொரு சம்பவத்தில் தோழர் சித்து உட்பட 7 பேர் தியாகியானார்கள், இது நடந்தது ஜூலை மாதத்தில் இது நடக்கும் போதே மக்கள் திரள் போராட்டங்களும், பேரணிகளும் நடந்து கொண்டிருந்தன.

40,000 பெண்கள் பேரணி நடத்தியதும் இச்சமயத்தில் தான் ஒரு புறம் போலீசுடன் மோதலும் நடந்தன. போலீஸ் முகாம், போலீஸ் நிலையங்கள் மீதும் தாக்குதல்களும் நடந்தன. அதிரடித் தாக்குதல் நடந்தன. சி.ஆர்.பி.எப். மீது நடத்தப்பட்ட தாக்குதலில் ஒரு டெபிடி கமேண்டன்ட் மற்றும் ஆறு மத்திய சேமப் படையைச் சேர்ந்த போலீசார் கொல்லப்பட்டனர். இவ்வாறு இயக்கம் வளர்ச்சியடைந்து வந்தது. இந்த மோதல்களில், தாக்குதல்களில் நமது தரப்பில் 145-150 தோழர்கள் தியாகியானார்கள். இதில் கட்சித் தோழர்கள் மக்கள் விடுதலை கெரில்லாப் படை வீரர்கள் மக்கள் திரள் அமைப்புத் தோழர்கள் பலரும் அடங்குவர்.

இப்போது லால்கர் இயக்கம் பல பகுதிகளுக்கு விரிவடைந்துள்ளது. பதினேழு ஆயுதக்குழுக்கள் (Squad) உள்ளன, இதைத் தவிர ஏற்கனவே எட்டு, பத்து ஆயுதக்குழுக்கள் இருந்தன.

அனைத்தும்சேர்ந்து தற்போது 26 முதல் 20 ஆயுதக்குழுக்கள் செயல்படுகின்றன. இவ்வாறு இது நடைபெற்று வரும் போது மெயின் ரோட்டிற்கு அருகில் உள்ள இடங்களில் சி.பி.எம். கட்சியின் அலுவலகங்கள் சில பகுதிகளில் கடந்த ஆகஸ்ட், செப்டம்பர் மாதங்களில் திறக்கப்பட்டன, நாகா பெட்டாலியன் தொடர்ந்து, கோப்ரா (cobra) பெட்டாலியன் வந்தது. இதே சமயத்தில் ஞானேஸ்வரி இரயில் தடம் புரண்டத, இதை நாம் செய்யவில்லை இதை செய்தவர்கள் சி.பி.எம். கட்சியினரே ஆவர். நமது மக்கள் திரள் அமைப்புகள் யாரும் செய்யவில்லை. அப்போது கல்கத்தா மாநகராட்சி தேர்தல் நடந்தது. அத்தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதற்காக சி.பி.எம். கட்சியினரே தண்டவாளங்களைத்தகர்த்து, இரயிலைக் கவிழ்த்தனர். எதிரே ஓர் சரக்கு இரயில் வந்துகொண்டிருந்தது. அந்த சரக்கு இரயில் கவிழ்ந்துபோன இரயிலுடன் மோதியதில் 150 பேர் பலியாயினர். அந்தப் பழியை நம்மீது போட்டனர். இதனால் நாடு முழுவதும், வெளிநாட்டிலும் நமது கட்சியின் மீது அவதூறுப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது. “மாவோயிஸ்டுகளின் அட்டோழியத்தால் நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் கொல்லப்பட்டனர்” என்ற செய்தி பத்திரிகைகளிலும், ஊடகங்களிலும் பிரச்சாரம் செய்தனர்.

நமது கட்சியின் தரப்பிலும், மக்கள் திரள் அமைப்புகள் தரப்பிலும், நாம் மறுப்புச் செய்தி தெரிவித்தாலும், நம்மீது பழியைப் போட்டு பிரச்சாரம் செய்வதே அவர்களின் வேலையாக இருந்தது. மக்கள் நாம்

51 | மனிதன் பதிப்பகம்

இதை செய்திருக்க மாட்டோம் என நம்பினர். ஆனால் அவர்களின் பிரச்சாரம் நிற்கவில்லை நாமும் நமது பிரச்சாரத்தை நடத்தினோம், நாடு முழுவதும் மாவோயிஸ்டுகள் என்றால் “தீவிரவாதிகள்” என்று பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. இது ஒரு புறம் நடத்தப்படும் போது நம்மிடமும் சில குறைபாடுகள் உள்ளன, அவை என்ன? போராட்டங்களில் பங்கு கொண்ட மக்களை நமது அடிப்படைச் சக்தி (Basic force) எனப்படும், மக்கள் குடிப்படைகளில் அணித்திரட்டுவதில் குறைகள் உள்ளன. மக்களின் அதிகார அலகுகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. சி.பி.எம். குண்டர்களை எதிர்த்த போராட்டத்தில் 200,300,500 பேர் வரை அணிதிரண்டு குடிப்படை வடிவத்தில் போராடுகின்றனர்.

முன்பு நாம் பலவீனமாக இருந்தோம், இப்போது இயக்கம் வளர்ச்சியடைந்து, பலமடைந்துள்ளது, புதிய தலைமையும் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. கட்சி, மக்கள் திரள் அமைப்புகளில், இவர்கள் பொறுப்பேற்றுச் செயல்படுகிறார்கள், கட்சி மற்றும் மக்கள் விடுதலை கெரில்லாப் படைக்கு வருபவர்களில் சிலர் காட்டில் இருந்து செயல்படுவதற்கு தயாரற்ற நிலையில் உள்ளனர். கிராமத்திலிருந்து என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வதற்கு தயாராக உள்ளனர். ஆதலால் ஆட்தேர்வில் இன்னும் பலம் பெறவில்லை. இதனுடன் மற்றொரு குறைபாடும் உள்ளது. நமது மக்கள் அதிகார அலகுகளில் பல்வேறு குறைகள் உள்ளன. இந்த அதிகார அலகுகளில் மக்களும் பங்கு கொள்கிறார்கள். ஆனால் அது தற்போதைய அரசுக்கு மாற்றாக மக்கள் அரசு என்ற வடிவில் நடைபெறவில்லை. ஆனால், போலீசுக்கு எதிராக, அவர்கள் கிராமத்திற்கு வரக்கூடாது. என கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அதிகமாக போராட்டம் நடத்தி வருகிறார்கள். இனி மேலும் நடத்துவார்கள். இதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை, போலீசுக்கு எதிரான போராட்டத்தில், பூம்கல் குடிப்படையைப் போன்று அங்கு சிந்து கானு குடிப்படை அமைக்கப்பட்டு அதில் 500, 1000, 2000 வரையிலும் மக்கள் கலந்து கொண்டு போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். 2000 என்றால் நாம் 10 கம்பெனி (force) படை எனக் கூறுகிறோம், அப்படிப்பட்ட அமைப்பு வடிவம் கிடையாது. இத்தகைய குறைபாடுகள் அங்குள்ளன. இந்தக் குறைபாடுகளையும், லால்கரில் நடந்து வரும் இயக்கத்தின் சாதக அம்சங்களையும், நமது மையக்குழு மீளாய்வு செய்து ஓர் அறிக்கையைத் தயார் செய்துள்ளது. இதை அனைவரும் படியுங்கள், படித்த பிறகு மீண்டும் விவாதிப்போம்.

- செவ்வணக்கம்!

இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட்கட்சி (மாவோயிஸ்ட்) அரசியல் தலைமைக் குழு உறுப்பினர் சிஷன்ஜி கொல்லப்பட்டது குறித்த அறிவிக்கை

உண்மையை அறிவுதற்கான சனநாயக உரிமைக்கான அமைப்புகளின்
ஒருங்கிணைப்பு குழுவினது உண்மையை அறியும் அறிவிக்கை

டிசம்பர் 3 2011

சனநாயக உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சங்கம் ஆந்திர மாநில குடியரிமைச் சங்கம், பந்தி முத்தி கமிட்டி, டெல்லியைச் சேர்ந்த சனநாயக உரிமைகளுக்கான மக்கள் சங்கம் ஆகிய நான்கு அமைப்புகளை உறுப்பாகக் கொண்ட குழுவின் 22 உறுப்பினர்கள், 2011ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் ஒன்றாம் நாளன்று மோதுதல் என்ற பெயரால் மல்லோஜூலு கோடீஸ்வர ராவ் கொல்லப்பட்டது குறித்த உண்மைகளை அறிவுதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். மேற்கு மிதினாபூரைச் சேர்ந்த பரிசோலே, மற்றும் கோசை பந்த் ஆகிய கிராமங்களைச் சேர்ந்த குக்கிராமமான சொரகட்டாவுக்கு இக்குழுவினர் சென்றனர். அந்த இரு கிராமங்களைச் சேர்ந்த மக்களுடனும், ஜம்போனி காவல்நிலைய துணை ஆய்வாளர், உதவித் துணை ஆய்வாளர் ஆகியோரிடமும் பேசினர். நவம்பர் 24 ஆம் நாளன்று, மோதுதல் நடந்ததாகச் சொல்லப்படும் இடத்தை அவர்கள் சென்று பார்வையிட்டனர்.

படுகொலை செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்பட்ட இடம்

பரிசோலே கிராமத்தைச் சேர்ந்த குக்கிராமமான சொரகட்டாவிலிருந்து, ஏறத்தாழ 300 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள இடத்தில்தான் கிஷன்ஜியின் உடல் காணப்பட்டுள்ளது. அது கால்பந்தாட்ட மைதானத்திலிருந்து 50 மீட்டர் தொலைவில் உள்ள அடர்த்தியாக அன்றி பரவலாக சால்மரங்கள் உள்ள பகுதியாகும். அவரது உடல் கிடந்த இடத்திற்கு அருகிலேயே கரையான் புற்று மலைபோல் உள்ளது. குறைந்த அளவில் மட்டுமே பாதுகாப்பு அளிக்க முடியும் என்று கருதத்தக்க நிலையில் அடர்த்தி அற்ற முறையில் சால் மரங்கள் சுற்றிலும் காணப்படுகின்றன. இருபிரிவினருக்கும் இடையில் துப்பாக்கிச் சண்டை நடந்தது என்று கூறப்பட்ட போதிலும் அங்குள்ள மலைபோன்ற கரையான் புற்று சிறிதளவுகூட சேதாரம் அடையவில்லை. அவரின் தலையும், உடலும் கிடந்த இடத்தில் குளம் போல் இரத்தம் உறைந்துள்ளது என்ற போதிலும், கால்கள் கிடந்த

53 | மனிதன் பதிப்பகம்

பகுதிகளில் இரத்தக் கறை எதுவும் படிந்திருக்கவில்லை. அங்குள்ள மரங்களில் துப்பாக்கித் தோட்டாக்கள் பாய்ந்ததற்கான அடையாளங்கள் காணப்பட்ட போதிலும், தோட்டாக்கள் சுடப்படுவதால் ஏற்படும் எரிந்து போனதற்கான (கருகிய) அடையாளங்கள் எதுவும் காணப்படவில்லை. மிகவும் மோசமான நிலையில் சிதைந்து காணப்பட்ட கொல்லப்பட்டவரின் உடலுக்கும், சண்டை நடந்ததற்கான அடையாளம் எதுவும் காணப்படாத அந்த இடத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடானது சந்தேகங்கள் பலவற்றை எழுப்பக் கூடியதாக உள்ளது. உண்மையிலேயே கடுமையான துப்பாக்கிச் சண்டை நடந்திருந்தால், அதைக் காட்டும் வகையிலான அடையாளங்கள் அந்த இடத்தைச் சுற்றிலும் காணப்பட்டிருக்க வேண்டும். துப்பாக்கிச் சண்டையில் அவரைச் சுற்றி இருந்து துப்பாக்கித் தோட்டாக்கள் பாய்ந்து வந்து தாக்கியிருப்பின் அவரது உடலுக்குச் சில அங்குலங்கள் தொலைவில் மட்டுமே இருந்த மலை போன்ற கரையான் புற்றுக்கு அந்தத் தாக்குதலுக்கு இணையாகச் சிறிதளவு கூட சேதாரம் ஏற்படாதது புதிராக உள்ளது. தோட்டாக்களால் அங்கு இருந்த காய்ந்த சருகுகள் எரிந்ததற்கான அடையாளங்கள் எதுவும் காணப்படவில்லை. அங்குள்ள மரங்களின் மீதோ கரையான் புற்றுகள் மீதோ தோட்டாக்கள் பாய்ந்ததற்கான அடையாளங்களோ, பிற அடையாளங்களோ இருக்கிறதா என்று, அந்த இடத்தைச் சுற்றிலும் சென்று குழுவினர் பார்த்தபோது, கடுமையான துப்பாக்கிச் சூட்டினாலோ, சிறுபீரங்கியால் சுடப்பட்டதாலோ, ஏற்படும் எரிந்து கருகிய அடையாளங்களையோபிற சிதைவுகளையோ காணமுடியவில்லை

கிராம மக்கள் அளித்த விவரங்கள்

இந்தச் சம்பவம் நடப்பதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னரே சொரக்கட்டா குக்கிராமத்தில் பாதுகாப்புப் படையினரின் நடமாட்டம் இருப்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. நவம்பர் 24 ஆம் நாளன்று காலை 10-11 மணிக்கும் இடையில் அக்கிராம மக்களை உள்ளே இருந்து வெளியே வரக்கூடாது, வீட்டின் உள்ளேயே இருக்க வேண்டும் என்று காவல் துறை கேட்டுக் கொண்டதைத் தொடர்ந்து பாதுகாப்பு படையினரின் நடவடிக்கைகள் அதிகரித்தன. கிராமப்புற மக்களின் கூற்றுப்படி மூன்று நாட்கள் அதிக அளவிலான பாதுகாப்புப் படையினரின் நடமாட்டம் இருந்த போதிலும், கிஷன்ஜியை சரணடையுமாறு கோரும் காவல்துறையினரின் அறிவிப்போ வேறு எந்த விதமான அறிவிப்புகளோ எங்கள் காதுகளுக்கு எட்டவில்லை. நவம்பர் 24 ஆம் தேதி அன்று 4 மணிக்கும் - 5 மணிக்கும் இடையில் ஒரு பெரிய சத்தத்தை எங்களால் கேட்க முடிந்தது என்றும் அதனைத் தொடர்ந்து 15 முதல் 30 நிமிடங்கள் வரை தொடர்ந்து துப்பாக்கியால் சுடும் சத்தத்தை எங்களால் கேட்க முடிந்தது எனவும் கிராம மக்கள் கூறினர். குறிப்பிடத்தக்க வகையில் புத்தேவ் மகதோ என்ற உள்ளூர் மருத்துவர் தாரா சென் துடு என்ற 20 வயது நிறைந்த

மாணவர் ஆகிய இருவரும் கைது செய்யப்பட்டு 46 /11என்ற எண்ணுள்ள 25-11-2011 தேதியிட்ட அதே வழக்கில் இணைக்கப்பட்டு, இந்தியக் குற்றவியல் சட்டத்தின் 307வது பிரிவின்படியும், பிற பிரிவுகளின்படியும் குற்றம் சாட்டப்பட்டனர்.

புரிசோல் என்ற இடத்திலிருந்து 5 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள கோசாய் பந்த் என்ற கிராமத்தின் உள்ளூர்க் கல்லூரியில் புவியியல் 3 ஆம் ஆண்டு மாணவர் தர்மேந்திரா கைது செய்யப்பட்டதோடு சிஷ்னஜிக்கு மறைந்து தங்குவதற்கு இடமளித்ததாகக் கூறி கைது செய்யப்பட்டதோடு, அவரிடமிருந்து ஒரு மடிக் கணினியைப் பறிமுதல் செய்ததாகக் காவல்துறை அறிவித்தது. ஆனால், அம்மாணவரின் குடும்பத்தினரோ, பறிமுதல் செய்யப்பட்ட பை தர்மேந்திராவுடையது என்றும், அதில் மடிக்கணினி எதுவும் இருக்கவில்லை என்றும் அதற்கு மாறாக அவரிடமிருந்து ரூபாய் 20 ஆயிரமும், குடும்ப அட்டையும், பிற்படுத்த வகுப்பினருக்கான அட்டையும், பிற சான்றிதழ்களும் காவல் துறையினரால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டதாகக் கூறினர்.

ஜம்போனி காவல் நிலையம்

உண்மை அறியும் குழுவினர், இந்நிகழ்வு, உதவி ஆய்வாளர் சம்பியா சாட்சி போதக் என்பவரின் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட பகுதியில் நடந்திருப்பதனால், அவரிடம் மோதல் நடந்தது பற்றியும், எப்போது அவர்கள் இச்செய்தியைக் கேள்விப்பட்டார்கள் என்பதையும், முதல் தகவல் அறிக்கை தயாரித்தது யார் என்பது பற்றியும் கேட்டனர். இரவு 10.30 மணி அளவில் ஐங்கல் மகால் பகுதி கூடுதல் காவற் துறை கண்காணிப்பாளர் அலோக் நாத் ரஜோலி என்பவரிடமிருந்து இது பற்றிய செய்தியை அறிந்ததாக அவர் கூறி. இந்தக் கூடுதல் காவர்துறைக் கண்காணிப்பாளர் தான், முதல் தகவல் அறிக்கையை எழுதியுள்ளார். நாம் குறிப்பாகக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியது என்னவென்றால் புலன் விசாரணை, சி.பி.சி.ஐ.டி துணை போலீஸ் கண்காணிப்பாளர் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும் போது, இவ்வழக்கில் புகார் மனு, தாக்கல் செய்தவர் அவரை விட உயர்நிலையில் உள்ள காவர்துறை அதிகாரியே ஆவார். புகார் மனுவைத் தாக்க செய்யும் அதிகாரியைவிட, உயர்நிலையில் உள்ள அதிகாரிதான் குற்றத்தை விசாரிக்க வேண்டும் என்ற இயற்கை நீதியின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை மீறுவதாகவே இந்நடைமுறை அமைந்துள்ளது.

கிஷ்னஜியின் உடலின் மீதான காயங்கள் தன்மைபற்றிய விவரங்களை மீண்டும் நினைவில் கொண்டுவிட விரும்புகிறோம். அவரது உடலில் துப்பாக்கி ரவைகள் பதிந்திருந்தன. கூர்மையான வெட்டுக் காயங்களும், எரிந்து கருகிய காயங்களும் உள்ளன. அவரது உடற்பகுதியின் மேல் அவர் அணிந்திருந்த சட்டையிலோ, பேண்டிலோ, காயத்திற்கான எந்த அடையாளமும் இல்லாதது ஆச்சரியப்படத்தக்கது.

55 | மனிதன் பதிப்பகம்

1. தலைப்பகுதியில் உள்ள காயங்கள்: விழிக்குழியிலிருந்து வலது கண் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கீழ்த் தாடைப் பகுதி காணப்படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, எரிந்து கருகிய அடையாளங்கள் காணப்பட்டன.

தலையின் பின் பகுதியில் மண்டையோடு மற்றும் மூளைப் பகுதி காணப்படவில்லை.

முகத்தில் நான்கு இடங்களில் பைனட்டுகளால் குத்தப்பட்டது போன்ற காயங்கள் காணப்படுகின்றன.

தொண்டைப் பகுதியில் வெட்டிச் சிதைக்கப்பட்ட காயங்கள் உள்ளன.

2. வலது முன்கை உடைக்கப்பட்டுள்ளது ஆனால் கையின் மேல் உள்ள தோள் பகுதியில் எந்த வெளிக்காயங்களும் இல்லை.
3. வலது கையில் 3 துப்பாக்கித் தோட்டாக்கள் துளைத்த காயங்கள் காணப்படுகின்றன.
4. இரண்டு கணுக்கால்களும் உடைக்கப்பட்டிருந்தன. பாதத்தில் பாதி உடைந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.
5. இடது கால் பாகத்தின் தோல்கள் காணப்படவில்லை அப்பகுதி கருகிய நிலையில் இருந்தது.
6. இடது கையில் ஆட்காட்டி விரலில் மூன்றில் ஒரு பகுதி வெட்டி அகற்றப்பட்டிருந்தது.
7. உடலின் முன் பகுதி முழுவதும் பைனட்டுகளால் குத்தப்பட்டு 30 இடங்களில் காயங்கள் காணப்படுகின்றன.

செயலாட்சித்துறை நீதிபதி தயாரித்த இறப்பு முறை ஆய்வறிக்கையை எங்களால் பெறமுடியவில்லை. அதே போல பிரேதப் பரிசோதனை அறிக்கையும் எங்களுக்கு கிடைக்கவில்லை. அவர்களிடமிருந்த பிரேதப் பரிசோதனை அறிக்கையைப் படித்து அதிலிருந்து குறிப்புகளை எடுத்துக் கொண்டோம். வியக்கத்தக்க முறையில் அவ்வறிக்கையில் குண்டு பாய்ந்து வெளியேறிய இடங்களில் உள்ள காயங்களைத்தவிர மேலே குறிப்பிட்டுள்ள எந்த காயங்களுமே குறிப்பிடப்படவில்லை.

எமது கருத்தறிவிப்பு

உடல் இருந்த இடத்தில் நிலவிய அமைதி குலையாத சூழலையும், அந்த உடலில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள மிகப்பெரிய சிதைவுகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது அதிகாரபூர்வமாக வெளியிடப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் மீது எங்களுக்கு ஐயங்கள் ஏற்படுகின்றன. அதிகாரபூர்வமாக

வெளியிடப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள், தன்னுள்ளே உறுதியற்ற தன்மையைக்கொண்டுள்ளன. உதாரணத்திற்கு மேற்குவங்க முதல்வர் மம்தா பேனர்ஜி, கிஷன்ஜியையும், அவரது கூட்டாளிகளையும் மூன்று நாட்கள் கூட்டுப் படையினர் சுற்றி வளைத்திருந்ததாகவும், அவரைச் சரணடையக் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டதாகவும் கூறுகிறார். ஆனால் கிராம மக்களோ அவரைச் சரணடையுமாறு கோரி ஒலி பெருக்கி மூலம் வெளியிடப்பட்ட எந்தப் பொது அறிவிப்பையும் தங்களின் காதுகளால் கேட்கவில்லை எனக் கூறுகின்றனர். மத்திய சேமப்படையின் (R.P.F.) தலைவர், விஜயகுமார் கிஷன்ஜியும் அவரது மூன்று கூட்டாளிகளும் ஒரு மோதுதலில் கொலை செய்யப்பட்டதாகத் தனது கருத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார். ஆனால், அந்த இடத்தில் ஒரே ஒரு உடல் மட்டுமே காணப்பட்டுள்ளது!

15 - 30 நிமிடங்களில் மட்டும் நடைபெற்ற துப்பாக்கிச் சூடுகளில் பல நூறு தோட்டாக்கள் சுடப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. உடல் கிடந்த இடத்தைப் பார்வையிடும் போது, இந்தக்கூற்று பொறுத்தப்பாடானதாக இல்லை.

மேற்கு வங்க மாநில அரசுக்கும், சி.பி.ஐ. (மாவோயிஸ்ட்)க்கும் இடையில் பேச்சுவார்த்தைக்கான முயற்சிகள் வளர்ந்துவரும் பின்னணியில் தான் கிஷன்ஜியின் கொலை நடந்தேறி உள்ளது. அவரது மரணத்தின் மூலம் இம்முயற்சிக்கு மரண அடி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஜூலை 1, 2 தேதிகளில் செருகுரி ராஜ்குமார் என்ற ஆசாத் ஒரு போலி மோதலில் கடந்த ஆண்டு படுகொலை செய்யப்பட்டது அம்பலமானதைப் போன்றே மீண்டும் ஒருமுறை இந்தப் படுகொலையும் அம்பலப்படுத்தப்படுமானால் எங்களுக்கு அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை!

ஆயுதச் சண்டையால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு பகுதியில் நடைபெற்ற ஒரு குற்றத்தின் மீது நிர்வாகத்தின் ஒரு பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள், இன்னொரு பிரிவினரின் நடத்தைையைப் பற்றிய புலனாய்வு செய்யும் விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டில் நாங்கள் குறிப்பிட்டுக் கூறவிரும்புவது என்னவெனில் இவ்வழக்கில் கூட்டுப் படையினரின் பாத்திரத்தைப் பற்றி சி.பி.சி.ஐ.டி. புலனாய்வு செய்வார்களாயின், அது நடுநிலையானதாகவோ, ஒரு சார்பற்றதாகவோ இருக்க முடியாது. உண்மையை வெளிக் கொண்டுவிட வேண்டுமாயின் சிறப்புப் புலனாய்வுக் குழுவைப் போன்ற (SIT) சுயேச்சையான அமைப்பு புலனாய்வை மேற்கொண்டால் மட்டுமே முடியும் என நாங்கள் நம்புகின்றோம். காவலில் இருக்கும் போதே செய்யப்பட்ட கொலையாகவே தோன்றுகிறது என்ற எங்களின் ஐயத்தை உறுதிப்படுத்துவதாகவே இவைகள் அமைந்துள்ளன. எனவே நாங்கள் பின்வருமாறு கோருகிறோம்.

1, கிஷன்ஜியின் மரணத்தைச் சுற்றிலுமான தழுவல்களைப் பற்றி

57 | மனிதன் பதிப்பகம்

விசாரிப்பதற்கு பதவியில் உள்ள (அ) ஓய்வுபெற்ற உச்ச நீதி மன்றம் (அ) உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி ஒருவரின் தலைமையின் கீழ் ஒரு சுயேச்சையான நீதி விசாரணை நடத்தப்பட வேண்டும்.

2. இந்தியக் குற்றவியல் சட்டம் 302வது பிரிவின் கீழ் ஒரு குற்றவியல் வழக்குப் பதிவு செய்ய வேண்டும்.

ஓய்ப்பம்

தேவப்பிரசாத் ராய் சவுத்திரி
ஆந்திரமாநில சனநாயக உரிமைச் சங்கம் (APDR)

சி.பி. சந்திரசேகர்
ஆந்திரமாநில குடி உரிமைச்சங்கம் (APCLC)

பானுசர்க்கார்
- செயலகம் (BMC) பந்திமுக்தி கமிட்டி

கவுதம் நவ்லேகா (PUDR)

சனநாயக உரிமைக்கான அமைப்புகளின்
ஒருங்கிணைப்புக்குழுவினது (cdro) செய்தி அறிக்கை

(27 சனநாயக அமைப்புக்களின் சார்பில் இவ்வுறிக்கை வெளியிடப்பட்டுள்ளது)

நாள் 25.11.2011

2011 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 24 ஆம் நாளன்று மேற்கு வங்கத்தில் உள்ள ஜார்கிராமுக்கு அருகிலுள்ள புரிசோல் வனப் பகுதியில் சி.பி.ஐ (மாவோயிஸ்ட்) கட்சியினது அரசியல் தலைமைக்குழு உறுப்பினர் மல்லோஜுவூ கோட்டீஸ்வரராவ் என்ற கிஷன்ஜி கொல்லப்பட்டதற்கு எங்களின் வன்மையான கண்டனத்தைப் பதிவு செய்கிறோம். மேற்கு மிதினாப்பூர் மாவட்டத்தின் புரிசோலே வனப்பகுதியில் உள்ள குஷ்போனி கிராமத்திற்கு அருகில் 30 நிமிடம் நடைபெற்ற துப்பாக்கிச் சண்டையில் கிஷன்ஜி கொல்லப்பட்டதாகவும், சில மாவோயிஸ்ட் ஆயுதக்குழு உறுப்பினர்கள் தப்பிவிட்டதாகவும், மேற்கு வங்க காவல் துறை மற்றும் மத்திய சி.ஆர்.பி.எப் அதிகாரிகள் கூறியுள்ளனர். ஆனால், காவல் துறையினரின் இந்தக் கூற்று முரண்பாடுகளைக் கொண்டிருப்பதோடு அருகாமையில் உள்ள கிராமமக்கள் கிஷன்ஜி ஒரு போலி மோதலிஸ்தான் கொல்லப்பட்டார் என அழுத்தமாகக் கூறுகின்றனர். உள்ளூரில் வெளியான செய்திகளின் அடிப்படையில், நவம்பர் 23 ஆம் நாளன்று அப்பகுதியில் கூட்டுப்படையினர் நடத்திய தேடுதல் வேட்டையில் கிஷன்ஜி கைது செய்யப்பட்டு, நவம்பர் 24 ம் நாளன்று அரங்கேற்றப்பட்ட ஒரு துப்பாக்கிச் சண்டையில் ரத்த வெறியுடன் கொல்லப்பட்டுள்ளார். கிஷன்ஜி போன்ற மூத்த சி.பி.ஐ (மாவோயிஸ்ட்) கட்சியின் உறுப்பினர்கள்

பொதுவாகவே மாவோயிஸ்ட் ஆயுதக் குழுக்களின் பல அடுக்குப் பாதுகாப்பைக் கொண்டிருக்கும் தூழலில், மோதுதல் என்பதாகச் சொல்லப்படும் இந்நிகழ்வில், அவர் மட்டுமே கொல்லப்பட்டுள்ளார் என்பது மிகவும் வியப்புக்குரியதாகும். கடுமையான துப்பாக்கிச் சூடு நடந்ததாகச் சொல்லப்படும் அதே வேளையில் காவர்துறையைச் சேர்ந்த ஒருவருக்குக் கூட காயங்கள் எதுவும் ஏற்படவில்லை. கிஷ்னஜியின் உடலுக்கு அருகில் ஒரு ஏ.கே. 47 துப்பாக்கி கிடந்ததைக் கண்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. இவையெல்லாம் 2010 ஜூலை 2 ஆம் நாளன்று நடந்ததாகக் கூறப்படும் ஒரு போலி மோதலில் சி.பி.ஐ (மாவோயிஸ்ட்) கட்சியின் அதிகாரபூர்வமான பேச்சாளரான செருகுரி இராஜ்குமார் என்ற ஆசாத் கொல்லப்பட்டதை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ளது. அக்கட்சி அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டுள்ள பேச்சுவார்த்தைக்கான குழுவினருடன், பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்த நிலையில் அதுவும், மேற்கு வங்க முதல்வர் மம்தா பேனாஜி கூட்டுப்படையினரின் தாக்குதல் நடவடிக்கைகள் எதுவும் மேற்கொள்ளப்படமாட்டாது என வெளிப்படையாக அறிவித்துள்ள நிலையில் சி.பி.எம். (மாவோயிஸ்ட்) கட்சியின் மூத்த தலைவர் ஒருவர் இது போன்று கொல்லப்பட்டுள்ளது கரும் கண்டனத்திற்கு உரியதாகும். கிஷ்னஜியைப் படுகொலை செய்ததென்பது, நீதிக்குப் புறம்பான வழிகளின் மூலம் மாவோயிஸ்ட் கட்சியின், மூத்த தலைவர்களை கொன்றொழிப்பது என்ற அதிகாரபூர்வமான கொள்கைக்கு இசைவாக உள்ளது. தேசிய மனித உரிமை ஆணையம் 1996ல் அளித்துள்ள வழிகாட்டுதலின் படி சுயேட்சையான புலனாய்வு முகமையால் காவல் துறையினரின் வாக்குமூலம் சரியானது = தானா என்பதைச் சரிபார்க்கும் வரை எல்லா மோதல் பற்றிய வழக்குகளுமே அறிந்து கொள்ளக்கூடிய குற்றமாகக் கருதப்படவேண்டும்.

• மேலும் ஒரு மோதுதலில் காவல் துறையினர் துப்பாக்கி சூடு நடத்தியதின் விளைவாக ஒரு சாவு நிகழ்ந்துள்ளது என்பது உறுதி செய்யப்படும் நிலையில், முதற் தோற்றத்திலேயே மனிதக் கொலைக்கான குற்றத்தின் உட்குறுகள் இருப்பதாகக் கருதப்பட்டு, இந்தியக் குற்றவியல் சட்டத்தின் கீழ் வழக்குப் பதியப்பட்டு மோதுதலுக்கு எதிராக நீதிபதி ஒருவரை நியமித்து விசாரணை நடத்த வேண்டும் மோதுதல் படுகொலை பற்றிய ஆந்திர மாநில உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்பில் கூறப்பட்டுள்ளதாவது “மோதலில் ஒருவர் கொலை செய்யப்படும் போது, அதற்கு எதிராக முதல் தகவல் அறிக்கையை பதிவு செய்ய வேண்டியது அரசின் பொறுப்பாகும். இம்மோதுதலில் பங்கேற்ற பாதுகாப்புப்படையைச் சேர்ந்த நபர், நீதி மன்றத்தின் முன்னால் சுயமாகத் தற்காப்புக்காக வாதாடி குற்றமற்றவர் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும்” மேற்கண்ட கூற்றுகளின் வெளிச்சத்தில் கிஷ்னஜி கொலை செய்யப்பட்ட சம்பவம் குறித்து தேசிய மனித உரிமை ஆணையத்தின் வழிகாட்டுதல் - நெறிமுறையின் படி உடனடியாக முதல்

59 | மனிதன் பதிப்பகம்

தகவல் அறிக்கையைப் பதிவு செய்து, ஒரு நீதிபதியைக் கொண்டு விசாரணை நடத்த நாங்கள் கோருகிறோம். அதே போல், இந்த சாவின் பின்னால் உள்ள உண்மைகளை உறுதி செய்து கொள்ளும் வகையில் ஒரு சுயேச்சையான தேசிய அளவிலான உண்மை அறியும் குழு ஒன்று அப்பகுதிக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என நாங்கள் கோருகிறோம். அதே போல் கிஷன்ஜியின் உடல் சுயேச்சையான பார்வையாளர்கள் முன்னால் பிரேதப் பரிசோதனை செய்யப்பட்டு அவ்வுறிக்கை மக்கள் முன் பகிரங்கமாக அறிவிக்கப்படவேண்டும் என வேண்டுகிறோம்.

“சனநாயகத்தின் நண்பர்கள்” என்ற அமைப்பின் செய்தி அறிக்கை

மேற்கு மிதினாப்பூர் கூட்டுப் படையினரின் கரங்களில் சி.பி.ஐ. (மாவோயிஸ்ட்) கட்சியின் உயர் மட்டத் தலைவரான எம். கோட்டீஸ்வர ராவ் என்ற கிஷன்ஜி மரணமடைந்த செய்தி கேட்டு மிகுந்த அதிர்ச்சி அடைந்தோம். இந்த மரணம் என்பது முற்றாகத் தேவையற்றது என்பதோடு, பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது சமாதான முயற்சிக்கான உடன்படிக்கைகள் மற்றும் நிறுவப்பட்டுள்ள நெறிமுறைகள் ஆகியவை மீறப்பட்டிருப்பது தேவையற்றதாகும். சமாதான பேச்சுவார்த்தையும், யுத்த வெறிக்குரலும் அக்கம் பக்கமாக முன்னேறிச் செல்ல முடியாது என்றும், ஆசாத் கொலையைப் போன்றே தோழர் கிஷன்ஜி கொலையிலும் மர்மங்கள் தழ்ந்திருப்பதால் இந்த நாட்டில் நடப்பில் உள்ள சட்டங்களின் கீழ் இவ்வழக்கின் மீது நீதி மன்ற விசாரணை நடத்தப்பட வேண்டும் எனக் கோருகிறோம்.

ஜங்கல்மகால் மக்களிடையே நிலையான அமைதியை ஏற்படுத்துவதற்காகத் தொடர்புடைய அனைத்துப் பிரிவினரும் முன் முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என நாங்கள் கேட்டுக் கொள்கிறோம். இல்லையெனில் இன்னும் அதிகமாக ரத்த வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடும் நிலை ஏற்படும். எனவே அரசாங்கம் பழிவாங்கிடும் போக்கிலோ, பழி தீர்த்துக் கொள்ளும் வகையிலோ செயல்படக் கூடாது.

எல்லா அரசியல் கைதிகளையும் விரைவாகவே நிபந்தனை ஏதுமின்றி விடுவிக்க வேண்டும் என்றும் ஜங்கல்மகால் பகுதியிலிருந்து கூட்டுப் படையினரைத் திரும்பப் பெறுவதன் மூலம் ஒரு இணக்கமான சூழலை ஏற்படுத்த வேண்டுமென வற்புறுத்துகிறோம்.

இறுதியில் நல்ல சூழல் ஏற்படும் என நம்புகிறோம்.!

சுபாஷ், விப்ளவ் சக்கரவர்த்தி (கூட்டு அமைப்பாளர்கள்), ஆர்.எஸ்.வி.பி.

- சுஜாதாபத்ரோ

- சுபாஷ்
- விப்ளவ்
- சுஜாதாபத்ரோ

ஆர்.எஸ்.வி.பி. கூட்டு அமைப்பாளர்கள்.

செயல் வீரர்களின் செய்தி அறிக்கை

செப்டம்பர் 25 2011

நவம்பர் 11 2011 நாளன்று மேற்குவங்கம் ஐங்கல்மகால், மேற்கு மிதினாப்பூர் மாவட்டத்தில் புரிசோல் வனப்பகுதியில், சி.பி.ஐ. மாவோயிஸ்ட் கட்சியின் அரசியல் தலைமைக் குழு உறுப்பினரான கிஷ்னஜி என்ற மல்லோஜுலு கோடீஸ்வரராவ் இரத்த வெறி கொண்டு கொலை செய்யப்பட்டதையும், திட்டமிட்டுப் படுகொலை செய்யப்பட்டதையும் நாங்கள் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறோம். மேற்கு வங்க முதலமைச்சர் மம்தா பேனர்ஜியால் நியமிக்கப்பட்ட பேச்சு வார்த்தைக் குழுவினருடன் அமைதிப் பேச்சு வார்த்தை நடத்திக் கொண்டிருந்த போது கிஷ்னஜி கொல்லப்பட்டுள்ளார். நீதியை விரும்பும் மக்கள் அனைவராலும் இந்தக் கொடுங்குற்றம் கண்டிக்கப்பட வேண்டும்.

இன்று சி.பி.ஐ. (மாவோயிஸ்ட்) வெளியிட்டுள்ள அறிக்கையில் கிஷ்னஜி கைது செய்யப்பட்டு - சித்திரவதை செய்யப்பட்டு மிருகத் தனமாகக் கொல்லப்பட்டுள்ளார் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இந்திய அரசால் அமைதிக்கான பேச்சு வார்த்தை முன் வைக்கப்பட்டு, உள்துறை அமைச்சகத்தால் நியமிக்கப்பட்ட பேச்சு வார்த்தைக் குழுவினருடன், அமைதிப் பேச்சு வார்த்தைக்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்த போது 2010 ஜூலை மாதத்தில் மாவோயிஸ்ட் கட்சியின் அதிகாரபூர்வமான பேச்சாளர் செருகுரிராஜ்குமார் மிருகத்தனமாகச் சித்திரவதை செய்து கொல்லப்பட்டதைப் போன்றே இப்படுகொலையும் நடத்தப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

இச்சூழலில் மேற்கு மிதினாப்பூர் மாவட்டத்தில் பிரிசோல் வனப்பகுதியில் கடும் துப்பாக்கிச் சண்டைகள் நடந்ததாகக் கூறப்படும் கூட்டுப் படையினரின் கதையானது ஒரு கட்டுக் கதையாகவே வெளிப்பட்டுள்ளது. கிஷ்னஜியின் தாயாரான திருமதி மதுரம்மா இது ஒரு போலி மோதல் படுகொலை என்பதை உறுதிப்படுத்தும் அதே வேளையில் நீதி விசாரணையையும் கோருகிறார், இச்சூழலில் நாங்கள் பின்வருமாறு கோருகிறோம்.

1. பணியில் உள்ள (அ) ஓய்வு பெற்ற உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் தலைமையிலான நீதி விசாரணைக் குழுவால் கிஷ்னஜி போலி மோதலில் படுகொலை செய்யப்பட்ட நிகழ்வு விசாரிக்கப்பட வேண்டும்.
2. நவம்பர் 24 2011 அன்று மேற்கு வங்கம் ஐங்கல் மகால் மேற்கு மிதினாப்பூர் மாவட்டம் புலிசோல் வனப்பகுதியில் சி.பி.ஐ. (மாவோயிஸ்ட்) அரசியல் தலைமைக்குழு உறுப்பினர் கோடீஸ்வரராவ் கொலை செய்யப்பட்டதை அறிவித்த காவல் துறையினர் மற்றும்

61 | மனிதன் பதிப்பகம்

துணை ராணுவப் படையினர் மீது உடனடியாக கொலைக் குற்றச்சாட்டைப் பதிவு செய்ய வேண்டும்

3. நீதி விசாரணை முடியும் வரை இந்த ரத்த வெறிப்படுகொலையில் தொடர்புடையவர்களாக சந்தேகிக்கப்படும் அனைவரும் அவர்களின் பணியிலிருந்து தற்காலிகப் பணியிடை நீக்கம் செய்யப்பட வேண்டும்.
4. கிஷன்ஜியின் உடல், நியமிக்கப்பட்டுள்ள மருத்துவர் குழுவினர் மற்றும் தடயவியல் நிபுணர்களால் பிரேதப் பரிசோதனை நடத்தப்பட்ட பிறகு, ஐதிராபாத்திற்கு விமானம் மூலம் கொண்டு செல்லப்பட்டு அவரது தாயார் வசம் ஒப்படைக்கப் படவேண்டும்.
5. அதுவரை அவரது உடல் சிதையாமல் பதப்படுத்தப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

• பி.டி. சர்மா

• ஜி.என்.சாய்பாபா (தாழ்த்தப்பட்டவர் பழங்குடியினருக்கான முன்னாள் தேசிய ஆணையர்) (துணைச் செயலாளர் புரட்சிகர ஜனநாயக முன்னணி)

மனித உரிமை பாதுகாப்பு கூட்டமைப்பு (MASUM) செய்தி அறிக்கை

மனித உரிமை பாதுகாப்பு கூட்டமைப்பைச் சார்ந்த நாங்கள் சி.பி.ஐ. (மாவோயிஸ்ட்) கட்சியின் அரசியல் தலைமைக்குழு உறுப்பினரான கிஷன்ஜி என்ற கோட்டீஸ்வரராவின் படுகொலையைக் கடுமையாகக் கண்டிக்கிறோம். சி.ஆர்.பி.எப் - காவலில் உள்ள போதே அவர் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மாவோயிஸ்டுகளின் நடவடிக்கைகள் காரணமாக எழுந்தப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கு இருதரப்புப் பேச்சுவார்த்தை நடத்த இருப்பதாக அரசு பிரகடனப்படுத்தியதைத் தொடர்ந்து, அமைதியை நோக்கிய நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்த துழலில், கிஷன்ஜி கொல்லப்பட்டது அதிர்ச்சியை ஊட்டியுள்ளது. முன்னாள் அரசைப் போன்றே தற்போதைய அரசும் இதைச் சமூக அரசியல் பிரச்சினையாகப் பார்க்காமல் சட்ட ஒழுங்குப் பிரச்சினையாகக் கருதுவது உண்மையிலேயே வருந்தத்தக்கது ஆகும். இறந்து போனவரின் உடலை அடையாளம் காண்பதற்காக வந்திருந்த பிரபலமான கவிஞர் வரவராவையும், அவருடன் வந்திருந்த பெண்களையும் கொல்கத்தா விமான நிலையத்தில் கைது செய்தது நமது அரசாங்கம் மிகவும் பழிவாங்கும் நோக்குடன் இருப்பதை நிரூபிக்கிறது.

கிஷன்ஜி (எ) கோட்டீஸ்வரராவின் மரணத்தை காவல் துறையினரும், கூட்டுப் படையினரும், மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் அறிவித்தனர்.

அவரது மரணத்தை உறுதிப்படுத்த குண்டுகள் பதிந்த அவரது உடலை ஒரு மருத்துவர் முன்னால் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்பதை வருந்தத்தக்க முறையில் எந்த மத்திய மாநில அதிகாரிகளும் உணர்ந்ததாகவே தெரியவில்லை. மிகவும் தொழில்நுட்பம் வாய்ந்த ஆயுதங்களைத் தாங்கியுள்ள நமது காவற் படைக் கூட்டுப்படை அதிகாரிகள் தாங்களாகவே மரணமடைந்து விட்டதாக அறிவிக்கலாம் போலும்!! ஒரு மருத்துவரிடமிருந்து சான்றிதழ் கூட பெறாமல், காவல் துறையினரும், குடிமை நிர்வாகமும் ஏன்? ஊடகங்களும் கூட அந்த மனிதன் இறந்து விட்டான் எனக்கூறுவது வியக்கத்தக்க விஷயம் ஆகும். தங்கள் திறமையைக் காட்டுவதற்காக காவற் துறையும் நிர்வாகமும் படுகாயமுற்ற உடலை மணிக்= கணக்கில் திறந்த வெளியில் வைத்துள்ளார்கள். ஒரு பரந்துபட்ட ஜனநாயக அமைப்பு ஒரு காயமுற்ற மனிதனை மனிதத் தன்மையோடு அணுக வேண்டும் என்பதைக் கூட உணரவே இல்லை. இது வெட்கக் கேடானது ஆகும்.

மனித உரிமை பாதுகாப்பு கூட்டமைப்பு (MASUM)

அவரின் புன்சிரிப்பு

பானு ஜியோத்ச்சாலவிரி
ஜவஹர்லால் நேரு
பல்கலைக்கழக ஆய்வு மாணவர்
ஜனநாயக மாணவர் சங்கப் பொறுப்பாளர்.

சித்திரவதைகள் முடிவுற்றன
அவர்களின் ஒருவன்
நிலம் நோக்கி உமிழ்ந்தான் வெறுப்புடன்

மேல் நோக்கி நிலைகுத்தி
நின்றது அவரது பார்வை

அவர்களும் பார்த்தார்கள்
சித்திரவதை செய்யப்பட்ட
முகத்தின் ஓரத்தே
வழியும் இரத்தம்

அவர் இன்னமும்
சிரித்துக் கொண்டே இருக்கின்றார்.

அவர்களில் ஒருவன்
துவக்கை உறுவி எடுத்தான்
ஒருமுறை சுட்டான்
அவரின் புன்சிரிப்பை இலக்காக்கி
மேலும் ஐந்து துவக்குகள்
வதை முகாமின்
விளக்குகள் அணைந்தன

ஜன்னல் வழியே உற்றுப் பார்த்து
திகிலுற்றனர்
கிழக்கு சிவந்தது
அவரின் புன்சிரிப்பாய்!

எமது பிற வெளியீடுகள்

01. சுனாமி பெருஞ்சீற்றம்
மனிதர்களால் உருவாக்கப்பட்ட பேரழிவு	ரூ. 5.00
02. இந்தியப்புரட்சி அகிம்மையிலா-புரட்சியிலா?	ரூ.15.00
03. தியாகத்தின் செங்கதிர்
(தோழர் எல்.அப்புவின வீரவரலாறு)	ரூ.15.00
04. சல்வாஜுடும்	ரூ. 6.00
05. தீக்குளியல் - வெண்மணி பற்றிய கவிதை	ரூ.15.00
06. பெரிய குளத்தில் தெறித்த சிறுபொறி
அரசின் அலறலும் புதிய ஜனநாயகத்தின்
புலம்பலும்	ரூ. 6.00
07. உலகமயச் சூழலில் பக்த்சிங்கைக் கற்போம்	ரூ. 5.00
08. சாரமஜிம்தாரின் எட்டு ஆவணங்கள்	ரூ.40.00
09. புரட்சியின் விடிவெள்ளி
தோழர் நவீன் பிரசாத்தின் வீர வரலாறு	ரூ. 8.00
10. தேசியச் சிக்கல் கம்யூனிஸ்ட் கொள்கையும்
நடைமுறையும்	ரூ.40.00
11. தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டமும்
அதன் படிப்பினைகளும்	ரூ.20.00
12. பழங்குடி மக்களின் புரட்சிகர வரலாறு	ரூ.25.00
13. பாசிசப் பேரிருளா? புரட்சிகர செவ்வொளியா?	ரூ.35.00
14. தோழர்களுடன் ஒரு பயணம் - அருந்ததிராய்	ரூ.50.00
15. நெருப்பைப் பொட்டலம் கட்ட முடியாது
தோழர் கணபதியின் நேர்காணல்	ரூ.20.00
16. தோழர் ஆசாத் - வாழவும் - நேர்காணலும்	ரூ.25.00
17. மக்கள் போராட்டம் பற்றிப் படருது...
அரசு இயந்திரம் ஆட்டங்காணுது!
ஊடகவியலாளர்களின் வினாக்களுக்கு
தோழர் கணபதியின் விளக்கம்	ரூ.35.00
18. ஊழல் ஒழிப்பு போராட்டமா?
திசை திருப்பும் நாடகமா?	ரூ.20.00